

படைப்பு

ஊற்று-3 | நதி-4 | ஆகஸ்ட்-2020 | திங்களிதழ்

ISSN : 2582-4015

தகவ்வு

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

www.pedaippu.com

வண்ணதாசன்

75

- கவிஞர்
லக்ஷ்மி மணிவண்ணனுடனான
நேர்காணல்

“உங்களில் மேம்பட்டவன்
என்பதைக் கவிதையை
முன்வைத்தே அடைந்தேன்..
இல்லையெனில்
அழித்திருப்பார்கள்”

• வண்ணதாசன் 75
- எம்.எம்.தீன்

• ஷங்கரராமசுப்ரமணியனின்
கவிதைப்பெண்கள்
- வி.ஆர்.பிரகாசந்திரன்

• ஞானி அய்யாவோடு ...
- இர.ஜோதியன்

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்
அல்தாஃப் சலீம்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.திருமாவளவன்
ஸ்டெல்லா தமிழரசி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர்கள் :
அழ.ரஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.

நேர்காணல்கள் மற்றும் கட்டுரையாளர்களின்
கருத்துக்கள் அவரவர் கருத்துக்களே.
கதை மற்றும் கவிதைகளின் கருத்துக்கள்
கற்பனையே. படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

- தலையங்கம் -பக். 04
- “உங்களில் மேம்பட்டவன் என்பதைக் கவிதையை
முன்வைத்தே அடைந்தேன்.. இல்லையெனில்
அழித்திருப்பார்கள்”
- கவிஞர் லக்ஷ்மி மணிவண்ணனுடனான நேர்காணல்
-பக். 05
- வண்ணதாசன் 75
- எம்.எம்.தீன் -பக். 13
- வண்ணதாசன் என்னும் வற்றாத நதி
- பகிர்வுகள் -பக். 21
- ஷங்கர்ராமசுப்ரமணியனின் கவிதைப்பெண்கள்
- கவிஞர் விக்ரமாதீத்யன் -பக். 26
- மனநிலைக் குறிப்புகள் 02
- ஆதிரன் -பக். 33
- தி மோட்டார் சைக்கிள் டையரிஸ்
- கவிஜி -பக். 40
- ஞானி அய்யாவோடு ...
- இர.ஜோதிமீனா -பக். 44
- நகுலனிபமிருந்து விக்ரமாதீத்யனுக்கு...
- கடிதங்கள் -பக். 48
- கடலும் நிலவும்
- கலிங்கப்பட்டி க.கருப்பசாமி -பக். 52
- தேநீர் சாலை
- கரிகாலன் -பக். 55
- விடுதலை பெறாத தேயிலைத் தொழிலாளர்கள்
- செ.பாலுஆனந்த் -பக். 63

சிறுகதைகள்

- தும்பைப்பூ
- ஜெகன்நாதன் -பக். 37
- சஹன் சாப்பாடு
- ஆர்னிகா நாசர் -பக். 60

கவிதைகள்

- பிரதி எடுக்க முடியா பிம்பங்கள் - 1
- ஜின்னா அஸ்மி -பக். 39
- மதுரா -பக். 46
- கோபி சேகுவேரா -பக். 46
- க.சி.அம்பிகாவர்ஷினி -பக். 46
- இரா.பூபாலன் -பக். 47
- வத்திராமிருப்பு தெ.சு.கவுதமன் -பக். 47
- நிலாகண்ணன் -பக். 47
- கோ.லீலா -பக். 47
- ஊர்மிளை
- கவியும் சித்திரமும் : அழ.ரஜினிகாந்தன் -பக். 58

படைப்பு
உடுகத்திள் இலையுப்பு

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' இருபத்தியெட்டாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்துவிரிந்திருக்கிறது.

இலக்கியவாதிகள் கொண்டாடப்பட வேண்டியவர்கள். அவர்கள்தான் காலத்தை உரைக்கிறார்கள். வரலாறு என்பது ஆட்சியின் வரலாறு என்பதாகிப்போக, இலக்கியம் ஆளப்படுவாரின் அகத்தையும் புறத்தையும் அழகாய்ப் பேசுகிறது. சமூக மாற்றத்திற்கான பெரும் ஆய்வுகளுக்கும் இலக்கியத் தரவுகள் இன்றியமையாததாகின்றன.

ஐம்பதுகளில் எழுதப்பட்ட விந்தனின் மாட்டுத்தொழுவம் சிறுகதை கூறும் பெண்ணிலை இன்றும் சில இடங்களில் நிலவுகிறது என்ற உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்றாலும் கூட கால மாற்றத்தால் உண்டாகியிருக்கும் பெண்ணிலையின் பெரும்மாற்றங்களைப் பதிவிட்டிருக்கும் படைப்புகளையும் கவனத்தில் கொண்டேயாக வேண்டும். திருமணச் சந்தையில் காலங்காலமாகப் பெண்தான் நிராகரிப்பிற்குள்ளாகி இருக்கிறாள். தமயந்தியின் விலங்குகளும் ஒரு விலாங்கு மீனும் சிறுகதை தன் சிந்தனைகளுக்கு ஒத்துவராத குடும்பத்துடனான திருமண வாழ்க்கையை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பாமல் நிராகரிக்கக்கூடிய ஒரு பெண்ணின் சுதந்திர மனநிலையைக் காட்டுகிறது.

இச்சமூகம் பெண்ணை ஆணின் ஏதோ ஒரு பிடியில் இருத்திப்பார்க்கவே முனைகிறது. திருமணம் ஆனபிறகு கணவனுடனான அவளது சார்பு எக்காலத்திலும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருந்துவருகிறதா என்றால் இல்லை என்கிறது இலக்கியம். கணவனை இழந்த பின்னான அவளது வாழ்க்கை வெகுவாக மாற்றம் பெற்றிருக்கிறது என்பதைப் படைப்புகள் அற்புதமாய்ப் பதிவாக்கியிருக்கின்றன. கல்கியின் கேதாரியின் தாயார் சிறுகதை கணவன் உடன் வாழாமல் பெருந்துன்பத்துக்குள்ளாக்கி இறந்திருந்தாலும் கூட சடங்குகளை மீறாமல் காக்கவேண்டும் என்ற சூழலைப் பதிவாக்கியிருந்தது. ஆனால் ஜெயகாந்தனின் யுகசந்தியில் பாட்டி தைரியமாகக் கால மாற்றத்தை எதிர்கொள்கிறாள். தான் ஏற்றுக்கொண்ட கைம்பெண் வாழ்வைத் தன் பேத்தி ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டியதில்லை எனத் துணை நிற்கிறாள். வண்ணதாசனின் ஓட்டுதல் சிறுகதை கணவனை இழந்தபிறகான வாழ்க்கையைப் பெண் இயல்பாக எதிர்கொள்ள வேண்டுமென்பதை அவருக்கே உரித்தான அற்புதமான கதைசொல்லலில் பதிவுசெய்திருப்பார். சுமதிருபனின் அம்மா இது என் உலகம், அப்பா இறந்தபிறகுதான் அம்மாவைப் புரிந்துகொள்ளும் ஒரு பெண்ணின் பார்வை. எல்லாக் கட்டுகளிலிருந்தும் விடுபட்டுச் சுதந்திரமாய் வாசிக்கும் அம்மாவிற்குரிய களனை மகள் ஏற்படுத்திக்கொடுக்கிறாள்.

சிறு பத்தியானாலும் எழுத்தாளன் இச்சமூகத்திற்கான தன் பங்களிப்பைச் செய்தவனாகவே உள்ளான். சமூகத்தின் மாற்றங்கள் அந்தப் படைப்புகள்வழி எளிமையாக எம் மக்களைச் சென்றடைந்துகொண்டே இருக்கின்றன.. வரலாற்றில் எம் சமூகம் அழகியலுடன் பதியப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றது.

படைப்பாளிகளின் பெரும் சமூகப் பங்களிப்பை உணர்ந்து கொண்டாடுவதில் தகவு எப்போதும் பெரும் மகிழ்வுடன் செயல்படுகிறது. பவளவிழா நாயகன் வண்ணதாசன் குறித்த பல பகிர்வுகள் இவ்இதழில் வெளியாகியுள்ளன. யாருமில்லாத தனிமையில் மெல்லிய வெயில் படர்ந்த சாலையில் நடக்கையில் ஓரத்தில் செழித்திருக்கும் மரத்தின் மலர்த்தாவல் இது.

கவிஞர் லக்ஷ்மி மணிவண்ணனின் நேர்காணல் இவ்இதழில் வெளியாகியுள்ளது. மேலும் நூல் விமர்சனங்கள், கட்டுரைகள், தொடர்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் என உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதியுங்கள்.. பகிருங்கள்..

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

“உங்களில் மேம்பட்டவன் என்பதைக் கவிதையை முன்வைத்தே அடைந்தேன்.. இல்லையெனில் அழித்திருப்பார்கள்”

- கவிஞர் லக்ஷ்மி மணிவண்ணனுடனான நேர்காணல்

ஒரு கண்டுபிடிப்பு நிகழ்ந்துவிடாதா என்று மொத்த உலகமும் ஏங்கிக்கொண்டிருக்கும் இன்றைய சூழ்நிலையில் கவிதையில் ஒவ்வொரு நாளும் கண்டுபிடிப்பு நிகழ்வதாகச் சொல்கிறார் கவிஞர் லக்ஷ்மி மணிவண்ணன். பல ஆண்டுகளாகத் தமிழில் எழுதிவரும் கவிஞர் இவர். ஒவ்வொரு நாளும் தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொண்டே இருக்கிற உலகின் உச்ச உயரமான கவிதைக் கலையினை ஒரு கவிஞன் எப்படி வளர்த்தெடுக்க வேண்டும்? கவிதை எழுதும் மனநிலையைத் தொடர்ந்து தக்க வைப்பது எப்படி? கவிதை எழுதுவதால் அப்படி என்ன கிடைத்துவிடப் போகிறது? வாருங்கள்.. அவரிடமே கேட்கலாம் இன்னும் நிறைய கேள்விகளையும்...

வாழ்வின் எல்லாத் திருப்பங்களிலும் ஒரு சந்திப்பு நிகழ்கிறது அல்லது ஏதோ ஒரு சந்திப்பிலிருந்தே வாழ்வு தொடங்குகிறது. இந்தச் சந்திப்பானது எல்லாப் படைப்புகளுக்கும் பொருந்தும். உங்கள் படைப்பான கவிதையை முதன்முதலில் எங்கு சந்தித்தீர்கள்?

முதல் கவிதையைக் கண்டடைந்த அனுபவம் எனில் “ஆடும் முகங்களின் நகரம்” என்ற தலைப்பில் “இண்டியா டுடே” இலக்கியச் சிறப்பிதழில் வெளிவந்த கவிதையைச் சொல்வேன். தொண்ணூறுகளில் என நினைவு. பெருநகருக்குச் சென்று திரும்பும் வழியில், நகர் கடந்ததும் சாலையிலும் அதன் ஓரங்களிலும் பெருகிய தனிமையைக் கண்டடைந்த கவிதையைச் சொல்லலாம். சுந்தர ராமசாமியும், தோப்பில் முகம்மது மீரானும் சிலாகித்த கவிதை அது. இவ்வளவு சிறிய வயதில் இப்படி எழுத முடிவது ஆச்சரியமானது என்று தோப்பில் நண்பர்கள் மத்தியில் வைத்து அந்தக் கவிதை பற்றிப் பேசினார். நெருங்கிய நண்பர்கள் பலரிடம் அந்தக் கவிதையைப் படித்தீர்களா என்று கூ.ரா. கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

கவிஞன் என்பவன் காலத்தைக் கடந்தவன். அவன் எழுத்தே இம்மானுடத்தின் அடையாளம் என்றெல்லாம் சொன்னாலும், ஒரு கவிஞனால் கவிதையை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்துவிட முடியும் என நினைக்கிறீர்கள்?

குடும்ப அநீதிகளில் துயருற்று வாடிய காலங்களில், சிறு பிராயத்திலேயே கவிஞர்கள் எனக்கு உவப்பானவர்களாக, ஏதோ ஒருவிதத்தில் தர்மத்தை நிலை நிறுத்துபவர்களாகத் தெரிந்தார்கள். அல்லது அவ்வாறு புரிந்துகொண்டேன். அதனை அவ்வளவு சரி என்று சொல்வதற்கில்லை. பாரபட்சங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் எனக் கவிகளை அர்த்தம் செய்துகொண்டேன். இது ஒரு ஆரம்ப நிலை அர்த்தம் மட்டுமே. அதன் வழியாகத்தான் உள்ளே நுழைந்தேன். பாரதியை, கவிமணியை எல்லாம் அவ்வாறுதான் பார்த்தேன். அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் போல, ஒவ்வொரு காலத்திலும் என்னை பாவனை செய்திருக்கிறேன்.

முதன்முதலாக வாழ்க்கை, அநீதியின் முன்பாக நிறுத்தியபோது அதனிடம் “நான் கவிஞன்.. இன்னும் ஓரடி எடுத்து வைத்தால் நீ அழிந்து போவாய்” என்று பாரதியின் துள்ளலில் பதில் சொன்னேன். அந்தப் பதிலில் தீமை அஞ்சுவதை, பின்வாங்குவதைச் சிறுவயதிலே எனது கண்களால் கண்டேன். பிற்காலங்களில் யோசித்துப் பார்க்கையில் சிறுவயதில் தோன்றிய எண்ணம் சரிதான் என்று படுகிறது. கவிஞர்கள் தங்களைப் பலிபீடத்தில் நிறுத்தி உலகைக் காக்கிறார்கள். காக்கப்படுவதற்கான எண்ணங்களை உருவாக்குகிறார்கள். நுண்ணுணர்வுள்ளவர்கள் அதனைக் கண்டுகொள்கிறார்கள். அல்லது கவிதை தன்னை முன்னிறுத்திக் கவிஞனைக் காக்கிறது ஒருவிதத்தில்.

கவிதைகளைக் காக்க கவிஞர்கள் இருப்பார்கள். ஆனால் கவிஞனை எந்த வகையில் கவிதை காப்பதாகச் சொல்கிறீர்கள்? இது உங்களைப் பொறுத்தவரை கலையா.. தற்காப்புக் கலையா?

கவிதை மட்டுமே தற்காப்பிற்கான ஒரே வழியாக எனக்கு அமைந்தது. இவன் வேறு ஒருவன் என்பதைச் சுற்றியுள்ள சமூகத்திற்கு அதுவே சொல்லிற்று. வேறு எந்த விதத்தில் முன்வைப்பதையும் நான் விரும்பியிருக்கவில்லை. உங்களில் மேம்பட்டவன் என்பதைக் கவிதையை முன்வைத்தே அடைந்தேன்.. இல்லையெனில் அழித்திருப்பார்கள். பெருகிவரும் வெறுப்பை, கசப்பை, புறக்கணிப்பை, ஒடுக்குமுறையை என அனைத்தையும் கவிதைகளால் எதிர்கொண்டேன். ஒருவர் என்னை வலுக்கட்டாயமாக மறைத்து நின்றால் அவரிடம் என்னுடைய கவிதையைக் காட்டினேன். இடித்துத் தள்ளினாலும் கவிதையைத்தான் முன்வைக்கிறேன்.

காலங்களைக் கவிதைகளால் அளக்க முடியும் என நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் கவிஞர்கள். அவர்கள் தாங்கள் எழுதியதை மற்றவர்களுக்கு வாசிக்கக் கொடுப்பது இயல்பான ஒரு விடயம். ஒரு கவிஞன் அவசியம் வாசிக்க வேண்டியது எது எனக் கருதுகிறீர்கள்?

கவிஞன் அனைத்தையும் படிக்க வேண்டியதுதான். ஆனாலும் அவன் தன்னைத் 'தற்காத்துக் கொள்வதற்கான அனைத்தையுமேனும்' அவசியம் கற்றிருக்க வேண்டும். தொடர் கல்வி மட்டுமே அவனை உயிர்வாழ வைக்கிறது.

கவிஞன் இறந்த காலத்தில் நின்றுகொண்டிருக்க முடியாது. எனவே தனது சமகாலத்தன்மையைக் காக்கும் அனைத்தையும் கற்றிருக்க வேண்டும். கவிஞன் இறந்த காலத்தைக் கைவிட முடியாதவன். நினைவின் பிறழ்ச்சி கொண்டவன். எனவே பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள், மரபு நூல்கள் அவனுக்கு முக்கியமானவை. கனவு காணும் தொழில் அவனுக்கு. எனவே எதிர்காலத்திற்கான தீர்க்க தரிசனங்களை உருவாக்கும் நூல்களையும் அவன் அறிந்திருக்க வேண்டும். கவிஞன், ஒரு பண்டிதன் எதையெல்லாம் தெரிந்துகொண்டிருப்பானோ அதிலெல்லாம் புலமை கைவரப் பெற்றிருக்க வேண்டும். கவிதை காலமின்மையைக் கோரி நிற்பது. எனவே காலத்தைக் கடக்கும் வித்தையையும் அவன் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

எல்லா மனிதர்களுக்கும் சுயபரிசோதனை என்பது ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை. அவரவர் மனநிலைக்கேற்ப அந்தந்தத் துறைக்கேற்ப மாறுபடும். இதில் கவிஞர்களுக்குச்

சுயபரிசோதனை என்பது என்னவாக இருக்கும்? மேலும் கவிஞனைப் பரிசோதிப்பது எதுவாக இருக்கும்?

கவிஞனுக்குள் ஒரு புலவன் இருக்கிறான். இருக்க வேண்டும். அந்தப் புலவன் அவனுள் இருக்கிறானா இல்லையா? என்றுதான் பரிசோதிப்பார்கள். கவிதையைப் பரிசீலிப்பதில்லை. இயலாது, இல்லையெனில் அது கடினம். காலமே கவிதையைப் பரிசீலிக்கிறது.

கவிஞனுக்குள் புலவன் இல்லையெனில் அவனுக்குச் சோறு கிடைக்காது. நடுத்தெருவில் நின்றுகொண்டிருப்பான். ஏதேனும் ஒன்றிலேனும் அவனுக்குப் புலமை அவசியம். அது ஜோதிட சாஸ்திரமாக இருக்கலாம், திருட்டாக இருக்கலாம், கணிதமாக இருக்கலாம், பொய் பேசுதலில் உள்ள திறமையாகவும் இருக்கலாம், புனைவின் திறமையாகவும் இருக்கலாம்.. ஏதேனும் ஒன்று. ஒன்றுமே இல்லாமல் கவிஞனால் பிச்சை கூட எடுக்க முடியாது. வெறுமனே யாசகத்திற்கு வருபவன் பிச்சைக்காரன் என்றால், ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்லி பிச்சைக்கு வருபவன் கவிஞன். ஒரு பொன்வண்டையேனும் கொண்டுவந்து காட்டி யாசகம் வேண்டவேண்டும்.

ஒரு பைத்தியத்திற்கும் ஒரு சம்சாரிக்கும்

இடையில் நின்றுகொண்டிருப்பவன் கவிஞன். எல்லாம் தவறாக இருந்தாலும் அவன் கவிஞனில்லை. அறியமுடியாத நிறக்குருடு. அனைத்தையும் ஐயமின்றி அறிந்துவைத்திருந்தாலும் அவன் கவியில்லை. அவன் ஞானி. ஞானி தெளிவில் நின்றுவிடுகிறான். அந்தத் தெளிவையும் தாண்டிபவன் கவிஞன். ஞானி ஒன்றில் நிறைவுற்று நிற்கிறான் பாருங்கள், அதைக் கடந்து இருப்பதே கவிஞனின் இடம். எத்தனைமுறை கூட்டிவைத்த அகம் உடைந்தானோ; அத்தனைமுறை சிதைந்ததைக் கூட்டி அள்ளியிருப்பான். அதுவே அவனைக் கூடுதல் அழகூட்டுகிறது.

இளமைப் பருவத்தில் சமக்கும் சிலுவைகளே பின்னாளில் எழுத்தில் சிறகடிக்கும் என்ற எழுதப்படாத கோட்பாடு இருக்கிறது இலக்கிய உலகில். உங்கள் இளமைப் பருவக் கவிதைப் பயணம் எப்படி அமைந்தது?

சாதாரணம்.. மிகமிகச் சாதாரணம். சராசரி. கவிதை பற்றிய பரிச்சயமே அப்போது ஏற்படவில்லை. பச்சைக் குழந்தைகளுக்கு என்ன தெரியுமோ அதுகூட எனக்குத் தெரியாது. ஆரம்பம் பெரும்பாலோருக்கு நம்முடைய சூழலில் அப்படித்தான் முடியும். அதன் பொருட்டு தாழ்வுணர்ச்சி தேவையில்லை. அறிய அறிய மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். அறிய அறிய அகந்தையை முன்வைத்து முரண்பட்டு நிற்கக் கூடாது. முதல் தேவை கவிதையின் மீதான பேராசை. அதுவே பிறகு வழிநடத்துகிறது. மரபின் தாளத்தை மட்டுமே கவிதை என்று அப்போது புரிந்துகொண்டிருந்தேன். வெற்றுத்தாளம் அல்ல கவிதை என்பது பிற்பாடு தெரிந்துகொண்டது. தாளத்திற்குக் கவிதையில் முக்கிய இடமிருக்கிறது என்பதும் பின்னர் தெரிந்துகொண்டதுதான். சுந்தர ராமசாமியே நல்வழி காட்டினார். நான் சு.ரா.வின் குருமடத்தைச் சார்ந்தவன். ஆனால் ஜெயமோகன் வழியாக அதனையும் கடந்தவன். நவீனத்துவமே என்னுடைய தொடக்கம், காலப்போக்கில் அதனைக் கடந்தேன்.

ஆதி காலத்தில் புலவர்களுக்குத் தொழிலே பாடல் வடிப்பதும் மற்றும் பாடுவதும். ஆனால் இன்றைய காலத்தில் அனைத்துத் துறைகளில் இருப்பவர்களும் எழுதுகிறார்கள். எழுதுபவர்களும் எல்லாத் தொழிலும் செய்கிறார்கள். ஆனால் இன்னும் பலர் முழு நேர எழுத்தாளர்களாக இருக்கிறார்கள். அப்படி இருப்பவர்களுக்கு அதுவே தொழிலாகவும் இருக்கும்பட்சத்தில் மிகச் சிலரே வாழ்வாதாரத்தில் மேம்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். இப்படி வேலை, தொழில் என்ற கடினமான வாழ்க்கைச் சூழலில் எப்படி தொடர்ந்து கவிதை எழுதுகிறீர்கள்?

கவிஞனுக்கு வேலை கிடைக்காமல் இருப்பதிலும், வேலை நிலைக்காமல் இருப்பதிலும் சாதியத்தின் பங்கு அதிகம். அதே அளவிற்குச் சுய சிந்தனை கொண்டவர்களையும் தமிழ்ச் சமூகம் நிராகரிக்கிறது.

அப்படியிப்படி என்றெல்லாமாகிக் கடைசியில் கவிஞன் யாசகம் கேட்கும் நிலைக்கு வருவான். அப்போது யாசகம் மறுத்த குரல்கள் ஒன்றுகூடி இழிவு பகிர்வார்கள். தொழில்பற்றிக் கேட்டமையால் இதனையெல்லாம் சொல்ல நேரிட்டது. வேறொன்றுமில்லை.

வேலை, தொழில் என்ன விதமாக

இருந்தாலும் கவிதையில் ஒருவர் ஈடுபட முடியும். எழுதவும் முடியும். அது கவிதையின் சிறப்புகளில் ஒன்று. ஆனால் கவிதையில் சிறப்பானவராகக் கருதப்படும் ஒருவர் தன்னுடைய வயிற்றுப்பாட்டிற்கான வேலையில் முதன்மையானவராகத் திகழ்வார் என்று சொல்வதற்கில்லை. அங்கே அவர் அதன் கடைசி வரிசையில் அடையாளம் காணப்படாதவராகவும் இருக்கலாம். ஏராளம் வேலைகளைச் செய்திருக்கிறேன், எந்த வேலையும் மனதில் இதுவரையில் பதிந்ததில்லை. அவை அனைத்துமே அந்தந்த நேரங்களில் தெரிந்து வைத்திருந்தவை, அகன்றதும் மறந்து போனவை. இந்தச் சமூகத்தில் ஓரளவு நிரந்தரத் தன்மை கொண்ட ஒரு வேலையை நம்மால் ஈட்டிக்கொள்ள முடியாது என்னும் யதார்த்தம் அறியும் வயதில் எனக்கு வேலைக்குச் செலவு செய்ய நேரமில்லாமற் போனது.

மாயத்தோற்றங்களின் துயராரந்த சிறகடிப்பைத் தரிசிக்கும் ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சியைப் போலிருக்கும் ஒரு கவிதை என்பது. அச்சிறகடிப்பில் வளைந்து வளைந்து ஒவ்வொரு திருப்பத்தில் இருந்தும் உயிர்பெறுகிறது ஒரு கவிதைக்கான கரு. அவ்வாறான உயிர்ப்புமிக்க துடிப்பை அன்று முதல் இன்று வரை கவிதை கவிதை என உங்கள் இதயத்திற்குள் ஒத்திவைத்துத் துடிக்க வைப்பது எது?

கவிதையில் ஒரு கண்டுபிடிப்பு நிகழ்ந்து வெளிப்படுகிறபோது உருவாகிற மனநிலைக்கு நிகர் உலகத்தில் வேறு எதுவுமே கிடையாது. இருப்பதைக் காட்டிலும் அந்தச் சமயத்தில் ஓரடி கூடுதலாக வளர்ந்து நிற்பேன். அந்தச் சமயத்தில் ஒரு விஞ்ஞானி, தத்துவவாதி யாரும் எனக்குச் சமம் இல்லை என்பது நன்றாக விளங்கும். அந்தச் சமயத்தில் எவருமே எனக்குச் சமமாக முடியாது. அது முற்றிலும் மேன்மை நிறைந்த ஒரு நிலை. கணப்பொழுதில் கடவுளாகும் நிலை. அந்த நிலை அடிக்கடி வாய்க்கப் பெற்றால், மற்றெல்லாமே அற்பமென்றாகி விடும். பொருளும், பொருள் பெரிது என்று வாழும் வாழ்வுமே கவிஞனைச் சிறுமை செய்பவை. அதனாலேயே பொருள் சார்ந்த வாழ்வும்

சிறுமை எய்துகிறது. பொருள் சார்ந்த வாழ்விற்கு இணையான வெளி கவிதையில் உள்ளது.

பள்ளம், சித்திரக்கூடம், வெள்ளைப் பல்லி விவகாரம் போன்ற வித்தியாசமான சிறுகதை முயற்சிகளைப் பாதியில் விட்டது ஏன்?

என்னுடைய கதைகள் வேறுபட்டவை. வடிவாலும் சொல்லும் முறையாலும் வேறுபட்டவை. அப்படி வேறுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக நான் எழுதுவதில்லை. இயல்பாகவே அப்படித்தான் இருக்கின்றன. இயல்பிலேயே நான் வேறுபட்டதைப் போல; அவையும் வேறுபட்டன. மன அமைப்புகளின் உள் அரங்கத் தோற்றங்கள் பற்றியவை என் கதைகள். உள் அரங்கத் தோற்றங்கள், ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு வடிவம் இருக்கிறது. அதனைப் பற்றியெடுக்க முயலும் கதைகள் அவை.

நீங்கள் ஒரு நாவலும் எழுதியிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அதைப் பற்றிச் சொல்லுங்களேன்?

“அப்பாவின் வீட்டில்” என்று ஒரு நாவலை இரண்டாயிரத்தில் எழுதியிருக்கிறேன். அகரம் வெளியீடாக வெளிவந்தது. கதையற்ற நாவல் அது. நகுலன் தத்துவவிசாரமாக ஏற்கனவே இதுபோல எழுதிப் பார்த்திருக்கிறார். என்னுடைய நாவலில் எத்தகைய தத்துவ விசாரணைகளும் கிடையாது. ஆனால் வாழ்க்கை பற்றிய ஒட்டுமொத்தப் பார்வை அதில் உள்ளது. வாழ்வியக்கத்தின் அந்தரங்க அகநிலை அதில் ஆழமாகப் பதிவாகியிருக்கிறது. வெளிவந்த காலத்தில் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. நம்பி, கோணங்கி எல்லாம் அதுபற்றித் தனிப்பட்டமுறையில் சிறப்பாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்போது மீண்டும் வாசித்துப்பார்த்தால் எப்படி இருக்கும் என்று தெரியவில்லை. வாசகர்கள்தான் சொல்லவேண்டும்.

“பீம ராஜா” விருது பெற்ற உங்களின் ‘ஓம் சக்தி ஓம் பராசக்தி’ கட்டுரைத் தொகுப்பு பற்றி?

என்னுடைய இரண்டு கட்டுரைத் தொகுதிகளும் விருது பெற்றிருக்கின்றன.

முதல் கட்டுரைத் தொகுப்பு அம்ருதா வெளியீடாக வந்தது. 2008 என நினைவு. ஆனந்த விகடன் பரிசுக்காகத் தேர்வு பெற்றது. பரிசு ஏதும் தரப்படவில்லை. அறிவித்தார்கள். அத்தோடு முடிந்தது. பீம ராஜா விருதை “ஓம் சக்தி ஓம் பராசக்தி” பெற்றது. என்னுடைய கட்டுரைகள் ஒருவிதமான புனைவுகள். நான் எவ்வாறு கடந்து வந்தேன் என்பதன் தடங்களை ஒருவர் அதில் காணலாம். அது அவருக்கு அதே விதமாகக் கடப்பதற்கும் உதவலாம். ஆனால் நான் கடந்து சென்றுகொண்டிருப்பவன். எந்த நிலையான கருத்துக்களிலும் எனதிருப்பில்லை.

மரபுப் புனைவின் அட்டவணையில் இடம்மாற்றிக் கோக்கப்பட்ட பாத்திரங்களின் மௌன விளிம்புகளிலிருந்து புதுக்கவிதை எனும் வேகமெடுத்து இப்போது இப்புதிய பரிசோதனை நவீனப் புனைவின் பதம் என நீண்டு நிற்கிறது. அதிலும் வித்தியாசமான கவிதை மொழியை எவ்வாறு அமைத்துக்கொண்டீர்கள்?

என்னை எனக்கே அலுக்கவிடாமல் பாதுகாக்கிறேன். என்னை நான் மிகவும் விரும்புகிறேன். கொஞ்சம் அலுப்பென்றாலும் மாற்றியமைத்துக்கொள்கிறேன். தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டிருக்கிறேன். ஒருவர் இரண்டாவது சந்திப்பில் முன்பிருந்தவர் இவரில்லையே எனத் திகைக்கும் அளவிற்கு மாறிக்கொண்டிருக்கிறேன். கண்டுபிடிப்பு இல்லாத எதையும் நான் பேசுவதில்லை. என்னுடைய பயணம் நிகழாதவற்றில் தலையிடுவதில்லை.

வரிக்கு வரி வாசகனை அடுத்தடுத்த உலகங்களுக்குள் கடத்தும் விந்தையைக் கவிதையில் எவ்வாறு நிகழ்த்துகிறீர்கள்?

தெரியவில்லை.

கவிதையில் வாசகனின் பங்கு என்ன?

தெரியவில்லை.

உற்சாகமற்ற பழைய பியட் கார், ரூக்மணி அக்கா, கணவன் காதலன், கைப்பிடியில் தொங்கும் இளவரசி என உங்களின் கவிதைகளில் பெண்களின் உலகம் சிறப்பாகப் பதிவாகிறதே?

என்னுடைய கவிதைகளில் என்னுடைய

அம்மா அமர்ந்திருக்கிறாள். அவளே அவற்றின் விசை. அது காரணமாக இருக்கலாம்.

அம்மா இல்லாமல் வளர்ந்த குழந்தைகள் நாங்கள். அம்மா சாத்தூரில் உயர்நிலைப்பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றும்போது இளைய தம்பி பிரசவத்தில் மறைந்தார்கள். அப்போது எனக்கு வயது ஐந்து. அப்பா இல்லாமல் போவதும் ஒரு இழப்பே ஆனாலும் அம்மா இல்லாமல் ஆனதும், உங்கள் மீது இருக்க வேண்டிய இயல்பான ஈர்ப்பு அத்தனையும் பிறரிடம் போய்விடும். பாவனைகளால் உங்களைத் தொடுவார்கள். பாசாங்கான அன்பு செலுத்துவார்கள். பொய்யான வாக்குறுதிகளால் உங்களை மூடுவார்கள். புகார்கள் சொல்லிச்சொல்லிக் குற்றபோதம் தூண்டுவார்கள். அப்பா அளிக்கும் வாக்குறுதிகளை உங்களால் நினைவூட்டக் கூட முடியாது. பாரபட்சம் என்னும் தீமை உங்கள் மீது நிலைகொள்ளும். உங்கள் மீது இருக்கவேண்டிய காந்தம் அகன்றுவிடும். எந்தப் பெண்ணாலும் அடுத்தவர் குழந்தைகளைப் பாரபட்சம் இல்லாமல் கவனிக்க முடியாது. இது அசலான உண்மை. அப்படி ஒருத்தி கவனித்தால் அவளைப் பெண்ணென்று சொல்லக்கூடாது. அவள் தெய்வம். நெறி பயின்று தெய்வமாகக் கூடியவள்.

பொதுவாகவே பெண்ணிடம் தீமை அதிகம். சிறுவயதில் பிறிதொரு பெண்ணிடம் நாங்கள் குழந்தைகளாகக் கைவிடப்பட்டோம். எங்களைச் சுற்றியிருந்த அனைவருக்கும் எங்களை எப்படி வேண்டுமானாலும் நடத்துவதற்குரிய அதிகாரம் கிடைத்திருந்தது. நான் கடவுளை ஒரு கையிலும் கவிதையை மறு கையிலும் எடுத்துக்கொண்டேன். அப்பாவும் ஆசிரியர்தான். ஆனால் பெண்ணின் தீமையின் முன்பாக உலகிலுள்ள அனைத்து ஆண்களுமே மிகவும் சிறியவர்களே. சிறு வயதிலேயே அறிந்துகொண்டது இது. தீமை மிகவும் வலியது.

எந்தக் காந்தத்தை இழந்தேனோ அதே காந்தம் என்னிடத்தில் கவிதையானது. அம்மா என் கவிதையின் மொழியானாள். பெண்ணை என்னுடைய ஆன்மா கூர்ந்து

பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. பெண்ணால் அடைந்த வலியும் துன்பங்களும், அவளால் அடைந்த நேர்மறை விஷயங்களைக் காட்டிலும் அதிகம். அவளுடைய எதிர்மறைப் பண்புகளைப் பெரும்பாலும் அறிவேன். ஆனால் அவ்வாறு மட்டுமே அவள் இருக்கலாகாது என்று உளம் கொள்கிறேன். நேர்மறையாக அவளிடம் ஒரு விஷயம் கிடைத்தாலும் என்னை அது கவருகிறது. இருப்பிற்கு உயிரூட்டுகிறது. அவை எனது கவிதைகளிலும் இடம் மேற்கொள்கின்றன.

ழாக் பிரவெரின் கவிதைகள் உங்களைப் பாதித்ததாக ஒரு கவிதைத் தொகுப்பின் முன்னுரையில் சொல்லியுள்ளீர்கள். அந்தப் பாதிப்பு உங்கள் கவிதையில் நிகழ்த்திய மாற்றங்கள் என்ன?

நாங்கள் எழுதத் தொடங்கிய காலங்களில் நவீனக் கவிதைகள் செயற்கையான இறுக்கங்களால் பூட்டிக் கிடந்தன. கஷ்டப்படுத்தினார்கள். திருகி எழுதினார்கள். அந்தத் திருகல்களிலிருந்தும், செயற்கை நெடியிலிருந்தும் வெளியேற ழாக் பிரவெர் உதவினார். மற்றபடி அவர் மிகவும் சாதாரணமானவர். இன்று புதிதாக எழுத வரும் ஒரு தமிழ்க் கவிஞனுக்கு அவர் உதவுவாரா என்று தெரியவில்லை.

ஒரு நல்ல கவிதையை எப்படி அடையாளம் காண்பது?

ஒரு நல்ல கவிதை உங்களிடத்தில் உள்ள நல்ல கவிதையொன்றைத் தூண்டுகிறது. நீங்கள் எழுதவில்லையென்றாலும் கூட இந்தத் தூண்டுதல் அகத்தில் நிகழ்கிறது.

ஒரு நல்ல கவிதையைப் படித்து முடித்ததும்; அப்படியா, அதனால் என்ன? என்று கேட்டுப் பாருங்கள். இந்தக் கேள்விக்குப் பின்னரும் அதில் ஏதேனும் மிச்சம் இருக்கும். மிச்சமிருந்தால் அது நல்ல கவிதை.

கவிதையில் தொடர்ந்து நீடித்து வருகிற மாற்றம் எப்படி சாத்தியமாயிற்று?

கவிதை ஒரு தொடர் இயக்கம். அதனாலேயே அது மிகமிகச் சவாலான காரியமாக ஆகிறது. கவிதை எழுதத் தொடங்கி பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகள் கழிந்த பிறகுதான் நீங்கள் ஒரு கவிஞராக இல்லையா என்பதையே தெரிந்துகொள்ள முடியும். வேறு ஒரு துறையிலும் இப்படியிராது. நிலைகொண்டு விடுவீர்கள். கவிதையில் ஒருவேளை இல்லையென்றானால் இழந்தது இழந்ததுதான். ஆனால்கவிதையை முன்னிட்டு அடையும் இழப்பைப் பேறடைதல் என்றும் சொல்லலாம். கண்டராதித்தன் ஒரு கவிஞன் என்பது திருச்சாழல் தொகுப்பிலேயே உறுதிப்படுகிறது. அதற்கு அவர் பதினைந்து ஆண்டுகளை, முதல் தொகுப்பு வெளிவந்த காலத்திலிருந்து செலவிட்டிருக்கிறார். ஆரம்பத்திலிருந்து நம்மால் செய்ய இயன்றதெல்லாம், ஒப்புக் கொடுப்பதை மட்டும்தான். கவிஞன் அதன் ஏதோவொரு கிளையில் இருந்து தோன்றுகிறான்.

வறுமை, வாழ்வாதாரம், சமூகச் சிக்கல் என எத்தனையோ இன்னல்களைத் தாண்டிப் போராடி எழுத வேண்டி இருக்கிறது ஒரு கவிதையை. அப்படிப்பட்ட கவிதைக்குத் தக்க அங்கீகாரம் அவன் வாழும் காலத்திலேயே கிடைக்காமல் போனால் எப்படி இருக்கும்?

கவிதைக்கு அங்கீகாரம் என்பது முதலில், சமூகம் கவிதையை உணரும் திறத்தால் அமைகிறது. பாரதி பிற்காலங்களில்தான் உணரப்படுகிறான். சமகாலத்தில் அவன்

கண்டடையப்பட்டவனில்லை. இப்படி பலரைச் சொல்லலாம். ஞானக்கூத்தன் அறியப்படுவதற்குள் அவருக்கு வயது பிந்திவிட்டது. கவிதை காலத்தில் முந்தி நிற்கும் ஒரு கலை வடிவம். காலந்தாழ்ந்தே அது உணரப்படுகிறது. ஆனால் முந்தி உணர்ந்துகொள்ளும் சமூகமே சிறந்தது, துடி கொண்டது.

கவிதைக்கு உடல்(வடிவம்) முக்கியமா? உயிர்(ஆன்மா) முக்கியமா?

கவிதைக்குச் சொல் முக்கியம். ஒரு சொல் எவ்வளவு ஆழத்தில் இருந்து வருகிறது என்பது முக்கியம். எவ்வளவு பொய்யில்லாமல் இருக்கிறது என்பது அதனினும் முக்கியம். கவிதையின் வடிவம், பொருள் எல்லாம் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து நிற்பவை. தனியே அவற்றுக்குப் பொருள் இல்லை.

ஆரம்பக்கட்ட வாசகர்கள் நவீன கவிதைச் சூழலை எவ்விதம் உள்வாங்கிக் கொள்ளலாம்? வாசகர்களாக இருப்பவர்கள் வாசிப்பதன் மூலமாக ஒரு சிறந்த எழுத்தாளராகி விட முடியுமா?

முதலில் தன்னைக் கவிஞன் என்று அழைத்துக்கொள்வதை நிறுத்த வேண்டும். ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும். கவிஞன் என்று அறியப்படுவீர்கள். அறியப்படுவது வரையில் எழுதிக் கொண்டிருங்கள்.

சூழல் கற்றுத்தருவதை எடுத்துக்கொண்டு விலகி நடங்கள். நீங்கள் யாருக்கும், எதற்கும் பொறுப்புதாரி இல்லை. வாழ்வை முழுமையாக விரும்பி வாழத் தொடங்குங்கள். நீங்கள் இங்கே மலை பார்க்க, கடல் பார்க்க, நலம் காண வந்திருப்பவர். ஆர்வக் கோளாறில் பிற பொறுப்பு எடுக்க வேண்டாம். பொறுப்புதாரி ஆகவேண்டாம்.

கவிஞன் இறுதிவரையில் இயங்க வேண்டியவன். எந்த ஒன்றிலும் நிலைகொள்ள வேண்டியவன் அல்ல.

கவிதை ஏன் எழுதப்பட வேண்டும்?

உயிர் ஏன் வாழ வேண்டும் என்பதைப் போன்ற கேள்வி இது. உலகம் உள்ளளவும் கவிதை எழுதப்பட வேண்டும். ஏனெனில் கவிதையிலிருந்தே மறுவுலகம் தோன்றுகிறது. உலகின் இணை உலகம். மறுவுலகம் வாழும் உலகைத் தோற்றுவிக்கிறது.

சமகாலக் கவிதைப்போக்கை எப்படி பார்க்கிறீர்கள்? உங்கள் பார்வையில் தமிழின் சமகால முக்கியக் கவிகள் யார் யார்?

ஆரோக்கியமாகவே உள்ளது. எப்போதும் போலவே. முன்னோர்களில் நிறைய கவிகள். ஆழம் கொண்டவர்கள். புதியவர்களில் இசை, போகன், சபரிநாதன் ஆகியோர் சிறப்பாக எழுதுகிறார்கள்.

வண்ணதாசன் 75

தமிழின் பரந்துபட்ட இலக்கியவெளியில் ஒரு புதுமை ஒளியாக மனதில் நிற்பவர் வண்ணதாசன் அவர்கள். சிலருக்கு வண்ணதாசனைத் தெரியாது. அல்லது தெரிய விரும்பாது இருக்கலாம். அவர்களுக்குக் கல்யாண்ஜி என்ற கவிஞனாக அவர் தெரியலாம். அதைவிடவும், எனக்கு வண்ணதாசனைவிட கல்யாண்ஜியை அதிகம் பிடிக்கும் என்று சொல்பவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

இரண்டு தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் மிகவும் அறியப்பட்டவராக என்றும் இருப்பவர். அவரது எழுத்துக்களின் ஈரமும், ஈர்ப்பும் அத்தனை அரியது. அவரில் பாவும் மனிதர்கள் அனைவரும் நுட்பமான மனமிடையிருந்து உதிக்கும் சூரியபுத்திரர்கள். அதன் வழியாக ஏகி அவருக்குள்ளேயே புதைந்திருப்பவர்கள். அவரது படைப்புகள் அனைத்தும் ஒளிரும் பளிங்கால் செய்யப்பட்ட சின்னஞ்சிறு கவின் சிலைகள். அதில் தெரியும் ஒளி எங்கும் பரவி எல்லோரையும் ஆகர்சிக்கக்கூடியது. சமீபத்தில் ஆகஸ்டு 22ஆம் தேதியில் எழுபத்தைந்தாவது வயதின் முதல் நாள் வண்ணதாசனுக்குத் துவங்கியிருக்கிறது.

எழுத்தாளருமையின் வண்ணம் நிறைந்த வாழ்வியல் குறிப்புகளைத்

தங்களின் பார்வைக்குப் பெருமகிழ்வுடன் முன்வைக்கிறோம்.

1. சி.கலியாண சுந்தரம் எனும் இயற்பெயர் கொண்ட வண்ணதாசன் அவர்கள் திருநெல்வேலி நகரத்தில் பெருமைமிக்க சுடலைமாடன் கோவில் தெருவில் 22-08-1946இல் சுதந்திரப் போராட்டம் வேகமெடுத்த காலத்தில் பிறந்தார். அவரோடு பிறந்தது 3 சகோதரர்கள் மற்றும் 3 சகோதரிகள் என மொத்தம் 7 பேர். வண்ணதாசன் இரண்டாவது மகன் ஆவார்.

2. தந்தையார் திகசி என அழைக்கப்படும் தி.க.சிவசங்கரன் ஆவார். தமிழகத்தின் மாபெரும் இலக்கிய உபாசகராக, எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பவராக, தாமரை இலக்கிய இதழின் ஆசிரியராக இருந்தவர். கடைசி வரை அவரது அஞ்சலட்டைகள் எல்லா இதழ்களை நோக்கியும், படைப்பாளிகளை வாழ்த்தியபடி பறந்துகொண்டே இருந்தன.

3. தமிழகத்தில் சாகித்ய அகாதமி விருதைத் தந்தையும் மகனும் பெற்றது திகசியும் அவரது மகனுமான வண்ணதாசனுமாவர். பலருக்குத் தந்தை மகன் என்று உறவே தெரியாமல் இருவரும் தனித்த ஆளுமைகளாக வாழ்ந்து வந்தது போற்றுவதலுக்குரியது.

4. தந்தையார் அக்காலத்திய இடதுசாரி வந்த ருஷ்ய நாவல்களைப் படித்தது தான் அரகியலில் ஈடுபட்டிருந்ததாலும், எழுத்தாளராக மாறுவதற்கான மிகப் இலக்கிய இதழின் ஆசிரியராக பெரிய காரணி என்று சொல்வார்கள். ருஷ்ய இருந்ததாலும் குடும்பக் காரியங்களை இலக்கியத்தில் புதிதாகப் பேசப்படும் வண்ணதாசனின் ஆச்சியும் அம்மாவும் எந்த நாவலும் அவர்கள் கண்ணை விட்டுத் கவனித்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் தப்பியதில்லை. இன்றுவரை பேசப்படும் பார்வையில் பட்டு வளரும் பிள்ளையாக எல்லாச் சிறுகதை, நாவல் நூல்களை இருந்தார்.

5. பாரம்பரியமிக்க கார்கார்த்தார் கருவநல்லூர் குடும்பத்தில் கருவநல்லூர் பண்ணையாராக இவரது தாத்தா பெரும் செல்வாக்குடன் வாழ்ந்தவர்கள். அந்தக் காலத்தில் அவர்களுக்குக் கிராமத்தில் இருந்து விவசாய விளைபொருட்கள், பயிணி, பனங்கிழங்கு என வருமாம். தேனாகத் தித்தித்த வாழ்க்கையைக் கேட்க வியப்பாக இருக்கும்.

6. சிறந்த மனிதநேயக் கவிஞராகவும் எழுத்தாளராகவும் இருப்பதற்குக் காரணம் அவர்கள் வீட்டில் தொழு நிறைய பசுக்களும் எருதுகளும் இருந்ததே. பல கதைகளில் பசுக்களையும், காளைகளையும் உயர்ந்த நினைவுகளுடன் பதிவிட்டதில் இதனை விளங்கிக்கொள்ள முடியும். பின்வளைவு கிணற்றில் மீன் வளர்த்ததை மனம் மகிழ்ச்சி சொல்வதைக் கேட்கக் காதுகள் வேண்டும்.

7. பள்ளிப் படிப்பைத் திருநெல்வேலி சாப்டர் உயர்நிலைப் பள்ளியிலும், புதுமுக வகுப்பைத் (PUC) தூய யோவான் கல்லூரியிலும், பட்டப்படிப்பைத் தூத்துக்குடி வ.உ.சி. கல்லூரியிலும் பயின்றார்.

8. பத்தாம் வகுப்பு படிக்கும்போது கதைகள் எழுதும் ஆர்வம் தோன்றி 1962இல் முதல் சிறுகதை நா.பார்த்தசாரதியை ஆசிரியராகக் கொண்ட தீபம் இதழில் வெளிவந்தது. புதுமையுடன் திகழ்ந்த சிறுகதைகள் பலவற்றைப் பெருமகிழ்வுடன் வெளியிட்டார் தீபம் இதழில். தன்னை முதல்முதலாகப் பாராட்டியவர் தீபம் இதழின் ஆசிரியர் நா. பார்த்தசாரதி என்றே தெரிவிப்பார்கள்.

9. சிறுவயதிலேயே தீவிர வாசகராக மாறி, தனது தந்தையாருக்கு

வந்த ருஷ்ய நாவல்களைப் படித்தது தான் எழுத்தாளராக மாறுவதற்கான மிகப் பெரிய காரணி என்று சொல்வார்கள். ருஷ்ய இலக்கியத்தில் புதிதாகப் பேசப்படும் எந்த நாவலும் அவர்கள் கண்ணை விட்டுத் தப்பியதில்லை. இன்றுவரை பேசப்படும் எல்லாச் சிறுகதை, நாவல் நூல்களை வாங்கிப் படிக்கும் தீவிரமான வாசகராகவே இருப்பதுதான் அவர்களது எழுத்தை இன்று வரை உயிர்ப்பித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

10. தான் இலக்கியக் கர்த்தாவாகவும், ஓவியனாகவும் மாறியதற்குக் காரணம் தனது அண்ணன் கணபதி என்பதை அடிக்கடி நினைவுகொள்வார்கள். பன்முகத் திறமையோடு இருந்த அவர்கள் வாசிப்பிலும் எழுத்திலும் ஓவியத்திலும் சிறப்புறத் திகழ்ந்தார்கள் என்றும், அவர்கள் இறந்துபோனது பேரிழப்பு என்றும் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார்கள். அண்ணன் கணபதி அவர்கள் குறுந்தொகைக்கு உரை எழுதியவர்கள் ஆவார். அவர் வழிதொட்டுத் தன் இலக்கியப் பயணம் தொடர்வதாகத் தெரிவிப்பார்கள்.

11. பரமன் எனும் நண்பர் தனக்குக் கதைகள் பல சொல்லி எழுதுவதற்கு ஆதர்சமாக இருந்தார் என்று நினைவுகூர்வார். அவர் யாரோடும் எளிதில் பழகுவதை மலர்ச்சியுடன் சொல்லல் எனக்குப் பிடிக்கும்.

12. பரமன்திருநெல்வேலிசந்திப்பில் நடத்திவந்த கிராஜுவேட் தேநீர்க்கடையில் தனது ஓவியங்களை வைத்திருப்பது வழக்கம். எழுத்தாளர் தாண்டி ஓவியர் என்பது பலருக்கும் தெரியாததாக இருக்கலாம்.

13. நான் எழுத்தாளர் ஆகியிராவிட்டால் ஓவியனாக இருந்திருப்பேன் என மகிழ்வுடன் சொல்கையில் இன்னும் ஓவியம் வரையும் ஆசை பதுங்கியிருப்பது தெரிய வரும்.

14. அவரது கையெழுத்து மிக அழகானது. அதுவும் பெரிய எழுத்துக்களாக நவீனபாணியில் எழுதியிருப்பது சிறப்பாக இருக்கும். மேலும்

அடித்தல் திருத்தல் இல்லாமல் எழுதுவது அவரது சிறப்பு.

15. சிறுகதைகளை அப்படியே அடித்தல் எதுவுமின்றிக் கணினியில் அடிப்பது வழக்கம். அவரது தெளிவான சிந்தனையில் மலரும் நுட்பங்கள் எழுதும்போது அப்படியே தோன்றுவது என்று சொல்கிறார்கள். எழுதியபின் அதைத் திருத்துவது தவிர வேறு எதுவும் செய்ததில்லை என்பது ஆச்சரியமானதுதான்.

16. 1962இல் தொடங்கி இன்று வரை சுமார் 58 ஆண்டு காலம் தொடர்ந்து தளர்வின்றி எழுத்தும் பல்தளங்களாகப் பெருகிக்கொண்டு போகிறது என்பதில் இருக்கிறது அவர்களின் தொடவியலா உயரம்.

17. இதுவரை 14 சிறுகதைத் தொகுதிகள், 8 கவிதைத் தொகுதிகள், 2 கடித நூல்கள், 2 கட்டுரை நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

18. நல்ல திரைப்படங்கள் மீதும், இன்னிசை மீதும் எப்போதும் ஒரு பிரியம் உண்டு. நல்ல படங்களை எப்படியாவது பார்த்துவிட வேண்டும் என்று விரும்புவார்கள். குறிப்பாக இப்போது வருகிற சிறப்பான மலையாளப் படங்களை வீட்டிலேயே பார்த்துவிடுவார்கள். அதன் மீதான சிறகடிப்பு பார்த்த நாட்களில் வருகிறவர்களிடம் பேசும்போது தெரியும்.

19. தனது தந்தையார் திகசிக்கு வரும் கடிதங்களையும் அதற்கு அவர்கள் எழுதும் பதில் கடிதங்களையும் குறித்து அறிந்ததனாலோ என்னவோ கி.ரா. வைப் போல, வல்லிக்கண்ணனைப் போலப் பலருக்கும் இலக்கியச் செறிவோடு கடிதங்கள் எழுதுவார்கள். கையால் எழுதும் கடிதங்கள் காணாமல் போய்விட்ட இந்தக் காலத்திலும் அதைத் தொடர்கிறார்கள். அவர்கள் அனுப்பும் பார்சல் மிகுந்த செய்நேர்த்தியுடன் இருக்கும்.

20. பயணமோ, விருந்தினர்கள் வரவேற்போ, காலத்தில் செய்யவேண்டிய வேலையோ அவை குறித்த சரியான திட்டமிடல் இருக்கும். புகைவண்டி நிலையத்திற்கு ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்பாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் கவனமாக இருப்பார்கள். வீண்சிரமம் நம்மால் யாருக்கும் இருக்கக்கூடாது என்பதுதான் அதன் ஊடாட்டம்.

21. எல்லோருக்கும் அன்புடன், சில சிறகுகள் சில பறவைகள் எனும் இரு கடிதத் தொகுப்புகளும் எத்தனை மானுடப் பிரியத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன என்பதைக் காட்டும். கடிதங்கள் தனிப்பட்ட தேவைக்கானது என்பது பொய்மையானதென்று நிரூபிக்கும். அதற்குள் ஒளிந்திருக்கும் அற்புதமான இலக்கிய நேசம் சுயநலமற்றது என்பதை உரைக்கும். அப்படியான தொகுப்புகள் அவை.

இலக்கிய ஆளுமைகளுக்கு, நண்பர்களுக்கு எனக் கடிதங்கள் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்டவர்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கும் என்று நிச்சயம் சொல்லலாம். சாதி, மதங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட மானுட நேசம் கசிந்திருக்கும்.

22. சினிமாவிற்கு வாருங்கள் என்ற பலரும் கேட்டபோது 'இல்லை.. எனது வாழ்க்கை எழுத்துக்களுக்கானது' எனக் கொஞ்சம் ஒதுங்கியபடியே சொல்லிவிட்டார்கள். ஆயினும் நல்ல சினிமாத் கலைஞர்களைப் பாராட்டுவதில் எப்போதும் முதலில் நிற்பவர்கள்.

23. எழுத்தா நாட்கள் உண்டென்றாலும் வாசித்தா நாட்கள் இல்லவே இல்லையென்று சொல்லலாம். புதிய நூல்களை விலை கொடுத்து வாங்கிப் படித்துவிட்டுத் தனது நண்பர்களிடம் படிக்கவோ, அவர்களுக்கென்றோ கொடுத்துவிடுவது வழக்கம்.

24. தமிழ்நாடு அரசு வழங்கும் கலைமாமணி விருது, இளையராஜா அவர்கள் வழங்கும் பாவலர் விருது, விஷ்ணுபுரம் விருது, சுஜாதா விருது போன்ற விருதுகளும் வேறு பல விருதுகளும் அவரை அலங்கரித்துள்ளன. பல வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருதுகளும் பெற்றுள்ளார்.

25. 2016இல் அவர் எழுதிய "ஒரு சிறு இசை" நூலுக்கு

சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்றுள்ளார். தில்லியில் நடந்த விழாவில் சாகித்ய அகாதமி தலைவர் விசுவநாத் பிரசாத் திவாரி அவர்கள் வழங்கினார். குடும்பத்தினருடன் அவ்விழாவில் கலந்துகொண்டார்.

26. கனடா இலக்கியத் தோட்டம் வழங்கும் இயல்விருதும் 2018இல் பெற்றார். அதுவரை வெளிநாட்டிற்குப் பயணம் செய்யாத அவரிடம் கடவுச்சீட்டு எடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கூட இல்லாமல் இருந்தது வியப்பிற்குரியது. அந்த விழாவிற்குச் செல்லவே கடவுச்சீட்டு பெற்று வெளிநாடு சென்று வந்தது மகிழ்விற்குரியது.

27. கனடாவிற்குச் சென்று அவரது நண்பர் இலங்கையின் முதன்மை எழுத்தாளர் அ.முத்துலிங்கம் அவர்களைச் சந்தித்தபோது தான் அவருக்காகக் கொண்டு சென்ற பறவையின் இறகினைப் பரிசாக வழங்க, அவரும் பதிலுக்கு அந்த நாட்டின் சிறப்பான மரமான மேப்ளார் மரத்தின் இலை ஒன்றைப் பரிசளித்தார். இருவரும் அந்த இரண்டு பரிசுகளைப் பெற்றதை மிகவும் சிலாகித்துப் பேசிக்கொண்டார்கள். அப்படி ஒரு அன்பும் அந்நியோன்யமும் வேறு எங்கு பார்க்க முடியும்..

28. அங்கிருந்து அமெரிக்காவிற்குச் சென்றார். அங்கு வேறொரு பரிசு தருகிறோம் வாருங்கள் என்று அழைத்தபோது அதை மறுத்துவிட்டார். 'விருதுகள் எனக்குப் போதும். என் எழுத்துக்களை வாசிப்பவர்கள். அதுவே நீங்கள் எனக்குச் செய்யும் சிறப்பு' என்று கூறியது அவரது சிறப்பிற்கு அடையாளம்தானே.

29. ஆனந்த விகடன், புதிய தலைமுறை, எஸ்.ஆர். எம். பல்கலைக்கழகம் போன்றவையும் பரிசளித்துள்ளன. எல்லா விருதுகளையும் பரிசுகளையும் தாண்டி அவரது எழுத்து பல எழுத்தாளர்களாலும், சிறந்த வாசகர்களாலும் போற்றப்படுவதை மிகவும் பெரிய பரிசாகக் கருதுவது அவரது எண்ணமாகும்.

30. கடந்த வருடம் தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் அவரது படைப்புகளைப் பாராட்டி

மதிப்புறு முனைவர் பட்டம் வழங்கியது. தமிழகத்தில் படைப்பிற்காக டாக்டர் பட்டம் ஜெயகாந்தனுக்குப் பிறகு வண்ணதாசன் அவர்களுக்குத்தான் வழங்கப்பட்டது. தன்னை முனைவர் என்று குறிப்பிடுவதை விரும்பாது அடக்கமாகத் தன்னை வண்ணதாசன் என்று மட்டும் அழைத்துக்கொள்கிறார்.

31. வண்ணதாசன் பிறந்த சுடலைமாடன் வீதி எப்போதும் இலக்கிய கூடல் வீதியாகவே இருந்தது. தந்தை தி.க.சி.யைப் பார்க்க வருபவர்களைத் தாண்டி வண்ணதாசனுக்காகவும் பல எழுத்தாளர்களும், வாசகர்களும் வருவார்கள். இருவருக்கும் தனித்தனியான வாசகர்கள் படைப்பாளிகள் நட்பாக உருவாகி இருந்ததுதான் சிறப்பு.

32. அவரது வீதியில் அவரது நண்பர்களாக இருந்த கோபால் என்ற கலாப்பிரியா, விக்ரமாதித்யன் போன்றோர் அவரது பான்மையோடு உருவாகி தமிழகத்தின் சிறந்த இலக்கிய ஆளுமைகளாகத் திகழ்ந்து வருகிறார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

33. தன்னைத் தம்பி என்று அழைக்கும் கலாப்பிரியா, தனது ஆசான் என்கிறார். மேலும் வண்ணநிலவன் திருநெல்வேலியில் வாழ்ந்த காலத்தில் அவரைச் சந்தித்துவிட்டுச் செல்வது வாடிக்கையாகும். தனது எழுத்துக்களை அவரிடம் கொடுத்து வாசிக்கச் சொல்வதும் வழக்கமாகும்.

34. வண்ணநிலவன் கடல்புரத்தில் நாவலின் சில அத்தியாயங்களை எழுதிக்கொண்டு வந்து கலாப்பிரியா மூலமாக அவரிடம் கொடுத்து வாசிக்கச் சொல்லிக் கருத்தைக் கேட்பாராம். கடைசி அத்தியாயத்தை அவர் இரண்டுவிதமான முடிவுகளோடு எழுதிக்கொண்டு வந்தாராம். ஒன்று கதாநாயகி தற்கொலை செய்துகொள்வதான சோக முடிவு. மற்றொன்று யதார்த்த முடிவு. வண்ணதாசன் 'யதார்த்த முடிவுதான் சரியானது. சோக முடிவை யார் வேண்டுமானாலும் எழுதிவிடலாம். ஆனால் யாதார்த்த முடிவை

வண்ணநிலவன்தான் எழுத முடியும்' எனச் சொல்லி அதையே வைத்தார்களாம். இன்று வரை அந்த நாவல் சிலாகிக்கப்படுவதற்கு அதுவும் ஒரு காரணமாகும்.

35. சுடலைமாடன் கோவில் சந்தில் திரிந்த வண்ணதாசன், வண்ணநிலவன், கலாப்பிரியா, விக்ரமாதித்யன் ஆகிய நால்வரும் பெரிய இலக்கிய ஆளுமைகளாக இன்றும் வாழ்ந்துவருகிறார்கள். அதில் மூத்தவர் வண்ணதாசன் அவர்களே. அவரது எழுத்து முதலில் விளைந்து பிறர் அதனைப் பருகியவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

36. விக்ரமாதித்யன் தான் எழுதிய கவிதைகளை எடுத்துக்கொண்டு ராஜவல்லிபுரம் சென்று வல்லிக்கண்ணனைச் சந்தித்தபோது அவர் 'முதலில் சுடலைமாடன் கோவில் தெருவில் இருக்கும் வண்ணதாசனைப் போய்ப் பார்க்க. அவன் சிறப்பாக எழுதிக்கொண்டிருக்கிறான். அவனிடம் காட்டி ஆலோசனை கேள்' என்று அனுப்பி வைத்தார் என்று விக்ரமாதித்யனே தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

37. அவர் கட்டுரை எழுதுவதற்குப் பிரியப்படாதவர். ஆயினும் மற்றவர்களின் வற்புறுத்தலுக்காகக் கட்டுரைகள் எழுதினால் அவை, "சின்ன விசயங்களின் மனிதன்", மற்றும் ஆனந்த விகடனில் எழுதிய "அகம்புறம்" இரண்டுமாகும். அவை இரண்டும் மிகவும் சிறப்பான மொழிநடையில் புதிய செய்திகள், புதுமையான முறையால் செதுக்கப்பட்டனவாகும். அவையே வண்ணதாசன் என்ற ஆளுமையின் திறந்த மனது எப்படியானது என்பதை அறிய வைக்கும்.

38. பாரத ஸ்டேட் வங்கியில் வேலை பார்த்து ஓய்வு பெற்ற பின் எழுத்து மட்டும் தமது வாழ்க்கையென வாழ்ந்துவருகிறார்.

39. அவருக்கான மொழியும், பார்வை நுட்பங்களும், கூர்மையான படிமங்களும், மனங்களை அறிந்து வெளிப்படுத்துதலுமே அவரது சிறுகதையில்

காணப்படும். அதைத்தாண்டி அவரது எழுத்துக்கள் அங்குமிங்குமாக அலைவதே இல்லை.

40 வேறுவகையில் எழுதுவதோ, பரிசீலிக்காக்கச் சிறுகதைகளைக் கேட்பவர் போக்கில் வளைந்து எழுதுவதோ அவரது எழுத்தில் என்றும் நிகழ்ந்தது கிடையாது. தனது தனித்த வழியில் நடந்து போவதையே என்றும் விரும்புகிறார்.

41 நீங்கள் நாவல் ஏன் எழுதவில்லை எனக் கேட்கும்போது எனக்கு அந்த அளவிற்கு நிறைய மனிதர்களைப் பார்க்க வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது எனவும், எனது எழுத்துக்கள் எனது பார்வையில் பட்ட சின்னச் சின்ன மனிதர்களின் சின்ன அனுபவங்களே என்றும் சொல்லிவிட்டுக் கடந்துபோய் விடுவது வழக்கம்.

42 இலக்கியச் சிந்தனை ஆண்டுதோறும் இதழ்களில் வரும் சிறந்த சிறுகதைகளைச் சிறந்த தேர்வாளர்கள் மூலம் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களது வாழ்க்கைக்குறிப்புடன் வெளியிடுவது வழக்கம். அதில் இருதடவை முதல் பரிசு வண்ணதாசன் சிறுகதைகளுக்குக் கிடைத்துள்ளது. தேர்வு செய்தவர்கள் எழுத்தாளர்கள் சுஜாதாவும், பார்வதி கிருஷ்ணனும் ஆவர்.

43 வருடாவருடம் ராஜவல்லிபுரத்தில் இருக்கும் குலதெய்வம் தவசித் தம்பிரான் கோவிலுக்குப் பங்குனி உத்திரம் அன்று சென்று வழிபடுவது வழக்கம். ராஜவல்லிபுரம் ஊர்சாகித்ய அகாதமி விருதாளர்கள் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை(முதல் விருதாளர்), தற்போதைய நூற்றாண்டு நாயகர் வல்லிக்கண்ணன் ஆகியோர் பிறந்த ஊராகும்.

44 கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகள் எனும் சிறுகதை நூலே அவரது முதல் நூலாகும். புலரி முதல் கவிதை நூல்.

45 தற்போது எழுதப்படும் அனைத்து நூல்களும் சந்தியா பதிப்பக வெளியீடுகளாக வருகின்றன. கடைசியில் வந்துள்ள தீராநதி சிறுகதைத் தொகுப்பு அவரது 75வது பிறந்த நாளில் வெளியிடப்பட்டது.

46 கவிதை என்பது அவரது உன்னத மனதின் படிமங்கள். அவை சிற்றலைகள். பேரதிர்வை ஏற்படுத்தும் அணுக்கள். தமிழகத்தில் கவிதை வாசிப்பாளர்கள் அனைவரும் ஏதாவது ஒரு கவிதையை மனனம் செய்து சொல்வதை எல்லோரும் கேட்கமுடியும். அவர் எப்போதோ கூவும் இளவேனிற் காலத்துக் குயில் போல அல்ல. எப்போதும் இசைக்கிற புல்புல் பறவைகளின் சங்கீதம் போல நம்மைக் காலை, மாலை எல்லா நேரங்களிலும் வந்தடைபவர்.

47 உதாரணத்திற்கு ஒரு கவிதை:
“பென்சில் சீவிக் கொண்டிருக்கிறேன்
மொரமொரவென மரங்கள்
எங்கோ சரிய.”

48 அதிகமாக மேடைகளில் பேச ஒப்புக்கொள்வதில்லை. ஆனால் ஒப்புக்கொண்ட கூட்டங்களில் சரியான தயாரிப்புடன் கவிதைப்பாணியில் பேசுவது வழக்கம். எதற்கும் நியாயம் செய்யணும் என்பது கோட்பாடு.

49 எழுதுவது வருமானத்திற்காக என்றும் எண்ணியது கிடையாது. சிறுபத்திரிகை ஆனாலும் பெரிய இதழ்கள் ஆனாலும் ஒரே அர்ப்பணிப்புதான். அதில் எந்த மாற்றமும் கிடையாது. எழுதுவது தனக்கான வாழ்வு என்பதில் நிறைவடைவதாகத் தெரிவிப்பது வழக்கம்.

50 தன் கண்முன் யாரும் கஷ்டமோ சங்கடமோ படக்கூடாது. எப்போதும் உடனே உதவுகிற மனநிலை உண்டு. பெரும்பாலும் செய்த உதவிகள் இன்னொருவருக்குத் தெரியாது.

51 தாமிரபரணி நதி மீதும், திருநெல்வேலி நகர் மீதும் அவர் கொண்ட ஈடுபாடு அபாரமானது. பல கவிதைகளில் பரணி நதி பேசும். தற்போது எழுதிய தீராநதி எனும் பெருங்கதையும் பரணிநதிக்காரர் வாழ்வு குறித்துதான். அக்கதையே நள்ளிரவு நதியின் பரிமாணங்கள்தாம்.

52 காலையில் நேரத்தோடு எழுந்துவிடுவதோடு,

காலையிலும், மாலையிலும் நடைப்பயிற்சி செல்வதுண்டு. மாவட்டம் அளவிற்கு இருந்த பயிற்சி இப்போது வீட்டைச் சுற்றி எனச் சுருங்கியுள்ளது. ஆயினும் நடப்பது நல்லதற்கே என்பதை எல்லோருக்கும் சொல்பவர்.

53. காலையில் எழுந்து மூச்சுப்பயிற்சி மற்றும் உடற்பயிற்சிக்குப் பின்தான் மற்ற வேலைகள். காலை வேலை தடைபடுவதை விரும்புவதில்லை.

54. நான் எப்போதும் எதையும் திட்டமிட்டுச் செய்ததில்லை என்று சொல்லும் அவர், செய்கிற வேலை அனைத்திலும் மனநேர்த்தியுடன் கூடிய செய்நேர்த்தியைக் கடைப்பிடிப்பவர். எங்கணும் அமைதி இருக்கும் அவரோடு.

55. கூட்டம், விழாவில் கலந்துகொள்ள ஒப்புக்கொண்டால் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் சரியாக வந்துவிடுவது வழக்கம். கூட்டம் இன்னும் வரவில்லை என்று அமைப்பாளர்கள் சொன்னாலும் தாமதமாக வர இயலாது அவர்களால். சொன்ன சொல்லுக்குக் கொடுக்கும் மரியாதையாக அது இருக்கும்.

56. மற்றவர் கேட்கும் ஆட்டோகிராப்களில் உள்ள சொல்லிலும் கவிதைமை இருக்கும்.

போட்டோ எடுக்கையில் ஒட்டி நின்று நிறைவு செய்வார்கள். மற்றவர்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றல் கவனமும் அதில் இருக்கும்.

57. நான் எழுதுபவன், வாசிப்பவன் அல்ல என்பவரல்ல இவர். வாசிப்பவன்தான் எழுத முடியும் என்ற கொள்கை உடையவர். அதுதான் இன்று வரை என்னை எழுதவைக்கிறது என்பார்.

58. வண்ணமும் வாசமும் அவர் எழுத்துக்களில் புரண்டு புரண்டு வருபவை. வண்ணமான வாசன்தான் அவர். சிறிய மணம் தூரத்திலிருந்து வந்தாலும் அவரது நாசி கண்டுபிடித்து விடும். இயற்கையின் உபாசகர்.

59. பறவைகள், மரங்கள், செடிகள் குறித்து அதிக ஆர்வமுடையவர். அவை குறித்த மனதின் சேகரங்கள் அருமையானவை.

60. மனிதர்களின் உண்மையான மனப் படப்பிடிப்பில் அவரது சிறுகதைகள் எல்லா உயரங்களையும் தாண்டி நிற்கின்றன. நுட்பமான உணர்வை வாசகனின் மனத்தில் உருவாக்குகின்றன.

61. ஜெயகாந்தனைப் போல அவரது எல்லா நூல்களிலும் ஒரு முன்னுரை இருக்கும். அதன் ஜீவலயம் நூலுக்குள் இழுத்துச் செல்லும். கடைசி

நூலான தீராந்தியில் பின்னூரை ஒன்றையும் அமர்க்களமாக எழுதியுள்ளார்.

62. அவரது ஆசைகள் இப்போதும் ஓவியம் வரைவதும், ஆயில் பெயிண்டிங் மூலம் வரைவதும் தான்.

63. கடிதங்கள் எழுதுவதன் மூலம்தான் தனது பாராட்டுதலோ, வாழ்த்தோ, நன்றியோ முழுமை பெறும் என்று இந்தக் காலத்திலும் எண்ணுகிறார்.

64. இப்போதைய தனிமையில் கொரோனாவைக் கண்டு பயப்படவில்லை. ஆனால் அது ஏற்படுத்தும் இழப்புகள் குறித்த கவலை அதிகம் உண்டு.

65. இப்போது சிறுகதை கவிதைப் போட்டிகளைக் கண்டால் உடனடியாக எழுதுபவர்களுக்கு அனுப்பி, எழுதி அனுப்புங்கள் என்று ஊக்குவிக்கிறார்.

66. விருந்தோம்பல் பண்பில் திளைக்கும் இல்லம். வருகிறவர்கள் பெரிய ஆளுமைகள் என்றாலும், சாதாரணமானவர்கள் என்றாலும் ஒரே முறையிலான கவனிப்பு என்றும் வியக்க வைக்கும்.

67. நூற்றாண்டு காணும் எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணனிடமும், கரிசல் எழுத்தாளர் மீதும் தீரா அன்பு உண்டு. அவர்களைப் பேசுகிறபோதெல்லாம் மனம் நெகிழ்ந்துவிடும்.

68. முகநூல் வந்தபிறகுதான் அதிகம் கவிதைகள் எழுதியிருப்பதாகச் சொல்கிறார். முகநூல் தனது படைப்பாக்கத்திற்கு உதவியாக இருந்தது என்றுரைக்கிறார்கள்.

69. மடிக்கணினியில் தமிழ் எழுத்துருவில் சிறுகதை மற்றும் கட்டுரை எழுதினாலும் எலக்டிரானிக் பொருட்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டவில்லை. ஆனால் எதையும் ஏற்றுக்கொண்டு நவீனப் பாதையில் நடை போடும் மனம் இன்றும் இருக்கிறது.

70. யாராவது நேரம் குறிப்பிட்டு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு, நேரம் கடந்து வருவதை விரும்பமாட்டார்கள். தனது நேரத்தைப் பாழ்படுத்திவிட்ட கோபம்

முகத்தில் காணமுடியும். அத்தனை மன ஒழுங்கு உண்டு.

71. சமீபத்தில் அவரது வீட்டின் கடிதப்பெட்டியில் மாம்பழக்குருவிகள் கூடு வளைந்து முட்டையிட்டன. உடனே தபால்காரர்கள் பெட்டியில் தபால்களைப் போடவேண்டாம் எனப் பெட்டியின் முன்புக்கு இரு குருவிகள் படம் போட்டு எழுதிவைத்தார்கள். தபால்காரர் நேரில் கடிதத்தை மகிழ்வுடன் கொடுத்துச் செல்வதாகத் தெரிவித்தார்கள். முகநூலிலும் பதிவிட்டுள்ளதைக் காணலாம். மாந்த நேயத்தையும் தாண்டிய பொழுது அது.

72. பெருமாள்புரம் சர்சு அருகில் நிற்கும் தொப்பியணிந்த பிச்சைக்காரியையோ, தக்காளிக்கூடை சிதறி விழுவதையோ பார்த்தால் மனமுருகக் கவிதை பிறந்துவிடும்.

73. அவர் அரசியல் கவிதை எழுதவில்லையே என்று கவலைப்படுகிறார்கள். ஆனால் அவர் இன்றைய இளைஞர்களிடம் சரியான அரசியல் இல்லையே என்று கவலைப்படுகிறார். இடதுசாரி எண்ணமும், சமூகநீதி காத்த திராவிட அரசியலும் பிடிக்கும்.

74. நாட்டில் நடக்கும் மோசமான செய்திகள் கண்டு மனம் கலங்கிவிடும். 'பெரிய விபத்து, இறப்பு போன்றவற்றைப் பார்க்கக்கூட மனம் தாங்கவில்லை. அதனால் தவிர்க்கிறேன்' எனும் கருணை மனோபாவம் பலருக்கும் தெரியாதது.

75. இந்த ஆகஸ்டு 22ஆம் தேதி 74 வயது முடிந்து 75இல் முக்கால் செஞ்சுரி அடித்திருக்கிறார்கள். அன்றைய தினம் அவரது சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியிடப்பட்டது. பவளக்கூடுகை எனும் நிகழலைக் கூட்டமும் கோயம்புத்தூர் இலக்கிய ஆர்வலர்களால் நடத்தப்பட்டது. தொடர்ந்து அவர்கள் எழுதவேண்டும், நிறைய இலக்கியம் படைக்க வேண்டும். நீண்ட ஆயுளுடன் நோய் நொடியின்றி இணையரோடு வாழ வேண்டும். இதுவே நம் ஒவ்வொருவரின் பிரார்த்தனையாகவும் இருக்கவேண்டும். ■

வண்ணதாசன் என்னும் வற்றாத நதி

தமிழ் கண்டெடுத்த தனிப்பெரும் எழுத்துக்கடல்.. தாமிரபரணியின் கரையோரத்தில் விளைந்த எழுத்து வயல்.. வண்ணதாசன். பவளவிழா காணும் அவருடனான தமது அனுபவங்களைச் சில ஆளுமைகள் நம்முடன் பகிர்ந்துகொள்கிறார்கள்..

சா.தேவதாஸ், எழுத்தாளர் மற்றும் சாகித்ய அகாதமி விருதாளர்

வண்ணதாசன் என்றால் தாமிரபரணியை விடவும் வற்றாத நதி, அந்நியமற்ற நதி. வாழ்க்கை கசந்துவிடுகையில் சக மனிதனின் உன்னதத்தை அறிந்து, ஆனந்தப்படுபவர். எவ்வளவு துரோகங்களையும், வஞ்சகங்களையும் கரைத்துவிடும் அவரது எழுத்து. “வாழ்க்கை நரிக்குறவக் கிழவனைப்போல, பரிசுத்தமாகச் சிரிக்கிறது” என்பது அவரது அபூர்வ வாசகம். பஞ்சுபோல வாழ்வை, உறவை, ஆளுமையை உள்ளீர்த்து, ஈர்ப்பும், பொழிவும் மாறாமல் அவர் தரும் விவரணங்களே அதிசய எழுத்தைத் தந்துவிடும். கல்யாணியை வாழ்த்தத் தொடங்கினால், கல்யாணி இசைக்கத் தொடங்குகிறது.

விக்ரமாதித்யன், கவிஞர் மற்றும் திரைப்பட நடிகர்

மார்ச் 5, 1970 அன்றுதான் நானும், சுப்பு அரங்கநாதனும் வண்ணதாசனை முதன்முதலாக வாசகர்களாகச் சந்திக்கிறோம். அந்த நட்புக்கு வாசகனாக இருந்து பின் நாங்கள் நண்பர்கள் ஆனோம். அந்த நட்பு 50 ஆண்டு காலம் நிறைவு பெற்றுவிட்டது. இரண்டே இரண்டு நிகழ்வுகள் அவரைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். சென்னை ஸ்டேட் பேங்க் கிளையில் பணிபுரிந்த காலகட்டம். நான் அவரைப் பார்க்கப் போயிருந்த

இரண்டு மூன்று முறையும் மதியச் சாப்பாட்டுக்குக் கீழே இறங்கி வந்து உணவு விடுதியில் ‘என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்?’ என்று கேட்பார். வங்கியிலேயே கூட உணவகம் இருந்தது. எனக்காகத்தான் வெளியில் வந்து சாப்பிடவேண்டும். நண்பர்கள் அழைப்பார்கள். அவர் எனக்காகவே உணவு விடுதிக்கு வருவார். வங்கிகளில் இருக்கிற காலங்களில் பார்க்கப் போயிருந்தால் புறப்படும்போது ‘பணம் வேணுமா நம்பி?’ என்று கேட்பார். ‘கல்யாணி’ என்றதும், அவர் கணக்கில் இருந்து எடுத்துக் கொண்டுவந்து கொடுப்பார். தென்காசியில் வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம், பிள்ளைகளுக்குப் பழங்களோ, இனிப்போ வாங்கிக்கொண்டுதான் வருவார். என்னைவிடவும் பிள்ளைகளிடத்தில் தான் அன்பாக இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றும்.

என்னுடைய நாடோடி வாழ்க்கையில் ஒருநாள் அதிகாலை திருநெல்வேலி புதிய பேருந்து நிலையத்தில் இருந்து தொலைபேசியில் அழைத்தேன். பைக்கை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார். கொஞ்ச நேரம் இலக்கியம், குடும்பம் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்து பணம் கொடுத்துவிட்டுப் போனார்.

அவருடைய “நடுகை” சிறுகதைஇந்தியச் சிறுகதை வரிசையில் வைத்து மதிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. எப்போது எழுதுவேன் என்று தெரியவில்லை. நண்பர் கல்யாணி அவர்கள் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து இன்னும் நிறையச் சிறுகதைகளும், கவிதைகளும் எழுத வேண்டும் என்பது விருப்பம். நான் பிறந்த ஊரான திருநெல்வேலி ஸ்ரீகாந்திமதி அம்பாளர் சமேத நெல்லையப்பரை வணங்குகிறேன். கல்யாணிக்கு என் நமஸ்காரம்.

யூமா வாசுகி, எழுத்தாளர் மற்றும் சாகித்ய அகாதமி விருதாளர்

பல வருடங்களுக்கு முன்பு நானும் அஜயன்பாலாவும் மேற்கு மாம்பலத்தில் ஒரு தெருவில் நடந்துகொண்டிருந்தோம். மாலை நேரம். அந்த ஜனசந்தடியிலிருந்து ஒரு கரம் வந்து எங்களைத் தீண்டியது. அது வண்ணதாசன். “வீட்டுக்கு வாருங்கள்!” என்று விரும்பி அழைத்துச் சென்றார். அங்கே தேநீர் பருகினோம். அவர் சற்று நேரம் எங்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். பிறகு நாங்கள் புறப்படும்போது, ‘வாழ்த்துகளுடன் கல்யாணஜி’ என்று கையெழுத்திட்டு ஒரு புத்தகத்தை எனக்கு அன்பளித்தார். அது 300 பக்கங்கள் கொண்ட பெரிய அளவுடைய ஓவியப் புத்தகம். தலைப்பு: Poussin Paintings. அத்தனைப் பக்கங்களிலும் வண்ண ஓவியங்கள். வெளியே வரும்போது எங்களுக்குப் பெரிதும் மலைப்பாக இருந்தது. நாங்கள் இருவரும் இளைஞர்களாக இருந்த, அப்போதுதான் எழுதத் தொடங்கியிருந்த அந்தச் சமயத்தில் வண்ணதாசன் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர். அவர் எங்களைத் தனக்குச் சமமாகப் பாவித்துத்தான் உரையாடிக்கொண்டிருந்தார். எங்கள் மீது பரிவும் அக்கறையும் காட்டிப் பேசினார். பிள்ளைமைச் சாயலுடைய அவரது கனிந்த அன்பில் சற்றும் நாங்கள் அந்நியமோ செயற்கையோ உணரவில்லை. அந்தச் சந்திப்பு எங்களுக்கு உற்சாகமளித்தது. அவர் எங்கள் மீது காட்டிய மதிப்பு, எங்கள் படைப்பு உருவாக்க முயற்சிகளுக்கு மேலும் தீவிரமளித்தது. இலக்கியத்தின் மீது இன்னும் ஆர்வத்தைத் தூண்டியது.

எங்கள் அன்புக்குரிய முன்னோடி, பெரும் இலக்கியாசிரியர் பரிசளித்த புத்தகம் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும், நான் பல வீடுகள் மாறியும், இடம் பெயர்ந்தும் இன்றும் என்னுடையே இருக்கிறது, அவரது படைப்புகள் என் வாழ்வுடன் கலந்திருப்பதுபோலவே.

பிருந்தாசாரதி, கவிஞர், திரைப்பட இயக்குநர்

வண்ணதாசன் என்றால் அது நம் அருகாமையை மிக உன்னிப்பாகக் கவனிப்பது என்று பொருள். நுட்பமான ரசனை என்று பொருள். நினைவிலிருந்து பசுமையும் ஈரமும் நீங்காதிருப்பது என்று பொருள். உறவுகளின் மீதான அக்கறை என்று பொருள். எளியவற்றின் மீதான கவனம் என்று பொருள். கவனிப்பாரற்றுக் கிடப்பதைக் கவனிப்பது என்று பொருள்.

அறுத்த மீனின் கண்களில் அரபிக் கடலைக் காட்டத் தெரியும் அவருக்கு. புடவை வாசத்திலிருந்தும் சமையல் வாசத்திலிருந்தும் அம்மாவின் கவலை தோய்ந்த முகத்தையும் அன்பு ததும்பும் மனதையும் வரையத் தெரியும் அவருக்கு. சாம்பலாய் விடியும் அதிகாலையின் முதல் கிரணம் ஒரு புல்லையோ பூவையோ தொடுவது அவரது கண்களுக்குத் தப்பாது. அப்படி ஓர் ஓவியர்... அப்படி ஒரு புகைப்படக்காரர். அது போல ஒவ்வொன்றின் அளவையும் எடையையும் நிறத்தையும் ஒளியையும், வாசனையையும் கூர்மையாகப் பார்க்கும் புறக்கண்ணும், மனதின் தீண்டப்படாத பிரதேசங்களைத் தீண்டும் அவரது மயிலிறகுத் தூரிகையான எழுத்து கொண்டிருக்கும் அகக்கண்ணும் அவருக்கு மட்டுமே உரித்தானவை.

கவிதை எழுதினால் உரைநடை சரியாக இருக்காது என்ற பழைய நம்பிக்கையைப் பொய்யாக்கியவர். தமிழ்க் கவிதை மரபறிந்த நவீன கவிஞர். அவரது கவிதைகளுக்குள் உறைந்திருக்கும் ஓசை லயத்தில் தமிழ் மரபின் இரண்டாயிரமாண்டுத் தொடர்ச்சியையும் அவர் தேர்ந்தெடுக்கும் பாடுபொருளில் இன்றைய வாழ்க்கையையும் ஒருங்கே தரிசிக்கலாம்.

அவரது பவள விழா நேரம் இது. இந்த அற்புதமான நேரத்தில் 75 ஆண்டுகளில் விளாம்பழமாய்க் கனிந்திருக்கும் அவரைப் பணிவோடு வணங்கி வாழ்த்துகிறேன்... அவர்

வாழ்த்துவதைப் போலவே...

'நல்லா இருங்க சார்... சந்தோசமா இருங்க'.

பொதியவெற்பன் (பொதிகைச்சித்தர்), அறிஞர்

துல்லியந் துலங்கும் பார்வைக்கூர்மை;
சின்னஞ்சிறு விஷயங்களின் சிற்றெழில்;
நுண்ணயங்கள் ஊடாடும் சித்திரிப்பு;
ஒன்றோடு தொடர்பாய்ப் பிறிதொன்றுந்
தொடுக்கும் ஒட்டுப்பிணைப்பு; ஓரலகு
மற்றோர் அலகுடன் பொருந்தும்
உட்பிணைப்புச் சூட்சுமம்.

தண்ணம் பொருநை நிலவரைவியல்,
வழக்காற்று இனவரைவியல்; கடித
நாற்றங்காலில் பறித்துக் கதை நிலத்தில்
பயிர்ச்செலவு; கவித்துவ இழை
பின்னும் ஊடுபாவுக் கதைநெசவு; வடிவ
நிர்ணயங்களைப் பொருட்படுத்தாது
தன்னியல்பாய்த் தலையிறங்கும் மகப்பேறு.

வெள்ளந்திப் பிள்ளைமையின்
தேவதைச்சிறகு; பெண்மைப் பிரபஞ்ச
மனஆழம்; சகமனுஷிக்கான கரிசனத்தில்
ஆண்மனம் படும்பாடு; மனவெளித்
தொலைந்தார் சித்தபிரமைப் பித்துநிலை..
இவையாவும் திறக்கவல்ல கடவுச்சொற்கள்.

எதையும் அறுதியிடாமல் -
ஆவலாதிப்புக்காரோ, அடித்து நிறுவும்
நியாயப்படுத்தலோ ஏதுமற்றே -
சென்னியல்பே சுபாவமாய், ஈரமே ஜீவனாய்
இயங்குமம் மனோலயம் இவை யாவும்
இன்ன பிறவும்தானே வண்ணதாசம்.

ச.தமிழ்ச்செல்வன், எழுத்தாளர் மற்றும் த.மு.எ.ச. கவுரவத் தலைவர்

1978இல் நான் ராணுவத்திலிருந்து
திரும்பி வந்திருந்த நேரம். கோவில்பட்டியில்
இருந்து திருநெல்வேலிக்குச் சென்றிருந்தேன்.
மருத மரங்கள் சூழ்ந்த அன்றைய
அழகான ஜங்ஷன் பேருந்து நிலையத்தில்
தோளில் பையன் ராஜாவைச் சுமந்தபடி

கிராஜுவேட் காபி பாருக்கு முன்னால்
நின்றிருந்தார். கிருஷிதான் அறிமுகம்
செய்துவைத்தார். அந்தச் சந்திப்பில் அதிகம்
ஒன்றும் பேசிக்கொள்ளவில்லைதான். சில
வார்த்தைகள் பேசினார்.

பின்னர், அவர் அம்பாசமுத்திரம்
ஸ்டேட் வங்கிக்கு மாற்றலாகி வந்தபோது,
அடுத்த கட்டிடத்தில் இருந்த அஞ்சலகத்தில்
நான் பணிபுரிந்தேன். இருவரும் இணைந்து
குடித்த தேநீருக்கு அளவில்லை. கதைப்பித்தன்
நடத்திய பொதிகை திரைப்படச்
சங்கத்தில் நாங்கள் சேர்ந்து பார்த்த உலகத்
திரைப்படங்கள் எத்தனை. படம் முடிந்து
பத்தமடைக்கான கடைசி பஸ்லைப் பிடிக்க
ஓடியபடி அவருக்கு டாட்டா சொன்ன
இரவுகள் பல.

எங்கள் குடும்ப நிகழ்வொன்றிற்கு
அவரை அழைக்காமல் விட்டபோது
உரிமையுடன் கோபித்துக்கொண்ட அந்த
அன்பு ஆழமானது. இதே அன்புடன் அவர்
கைகளை இறுகப் பற்றியபடி மிச்ச நாட்களும்
கடந்துவிட்டால் போதும். வேறொன்றும்
வேண்டாம்.

அ.வெண்ணிலா, கவிஞர்

பெண் குழந்தைகளுடன் நடக்கப்
பிரியப்படும் அப்பாவுடன் நடப்பதுபோல்
அவருடன் பெருமிதத்துடன் நடக்கிறேன்.
சொற்களின் பகடை உருட்டி அவர்
உருவாக்கும் சதுரங்கங்களுக்குள் வாழும்
மனிதர்களை வியந்து பார்க்கிறேன்.
சொற்களின் அகல் ஏற்றி அவர் கொண்டாடும்
திருக்கார்த்திகைகள் பேசும் மனித
மேன்மைகளை உள்வாங்குகிறேன்.

வண்ணதாசனின் கதைகள்
முழுக்க வரும் ஆண்களும் பெண்களும்
அபூர்வமானவர்கள். அந்த அபூர்வ மனிதர்கள்
அல்லது அவர்களின் அபூர்வங்கள் காணாமல்
போய்க்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.
வண்ணதாசனின் எழுத்துத் தூரிகை அதை
அழியா ஓவியமாக்கிவைத்திருக்கிறது.

வாழ்க்கை எப்பொழுதுமே கையருகில் உள்ள பேரதிசயம். அந்தப் பேரதிசயத்தை, நுணுகி நுணுகிப் பார்த்துக் கற்றுக்கொள்ளவே நான் வண்ணதாசனை வாசிக்கிறேன். வண்ணதாசனுக்குப் பெருமழைகள் தேவையில்லை. பூவின் இதழ்களில் அழகு சேர்க்கும் மழைத்துளிகள் போதும். அதிலிருந்து அவருக்கான கடலை உருவாக்கிக்கொள்வார். அன்பைப் பிரவகிக்கும் தமிழிலக்கியப் பக்கத்தின் பெருங்கடல்... வண்ணதாசன்.

மு.முருகேஷ், கவிஞர் மற்றும் பத்திரிக்கையாளர்

நான் வாசிக்கத் தொடங்கிய காலத்தின் பிஞ்சுநாள்களிலேயே கல்யாண்ஜியின் வரிகள், எனக்குள் கவிதையாய் இறங்கியிருந்தன. புதுக்கோட்டையிலிருந்து கிளம்பி சிவகங்கை 'அகரம்' பதிப்பகத்தில் போய் நூல் கேட்டு நின்ற எனக்கு, ஒரு மர நாற்காலியின் மீது ஏறி நின்று, கல்யாண்ஜியின் 'முன்பின்' கவிதை நூலை எடுத்துக்கொடுத்த கவிஞர் மீராவின் முகமும், தாஸ்னா கோவை மாநாட்டில் அந்த ஆண்டின் சிறந்த சிறுகதையை எழுதியமைக்காக வழங்கப்பட்ட வண்ணதாசனின் 'கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகள்' சிறுகதை நூலின் சாய்ந்த நிலையிலான எழுத்துக்களும் இன்னமும் என் நினைவில் நின்றாடுகின்றன.

வாசிப்பவர் மனங்களுக்குள் இறங்கிவிடும் ஆளுமையுடைய அவரது எழுத்தைப் போலவேதான் அவரும். அவரைப் போலவேதான் அவரது எழுத்துக்களும். வாழ்வின் பச்சையம் உலராத எழுத்தை எப்போதும் தன் பேனாவில் வைத்திருக்கும் கவிதைகளில் கல்யாண்ஜியாய், சிறுகதைகளில் வண்ணதாசனாய்... எப்போதும் எனக்குப் பிடித்த எழுத்தாளுமையாய் இருக்கிறார். என்றும் இருப்பார்.

கடலூர் சுவாமிநாதன், எழுத்தாளர்

இதுவரை வண்ணதாசன் முன்னுரைகள்

போல வேறொருவர் எழுதியிருப்பாரா தெரியாது. எழுதியே இருந்தாலும் வண்ணதாசன் முன்னுரைகள் போல வரவே வராது. இன்னும் "அளந்து பார்த்துவிட்டேன் உப்பின் அளவே கடல், நிழலின் அளவே வெய்யில்" என்று எழுதும் கல்யாண்ஜி இருக்கிறார்.

இது எல்லாம் தாண்டி இன்னொரு அற்புதர் இருக்கிறார். முழுதாய் இரண்டு புத்தகம் தாண்டாத எத்தனையோ பேரின் ஒளிவட்டத்தைப் பார்த்து வருகிறேன். அப்படி எந்தக் கிரீடமும் இல்லாமல் வெகுசாதாரணமாய் ஒரு எளிய வாசகன் தன் நல்லது, கெட்டதுகளை அணுகிப் பகிர்ந்து விடுதலை கொள்ள அணுக்கமான எளியவராய் இத்தனை எழுதி, விருதுகள் குவித்து, இத்தனை உயரத்தில் இருக்கும் ஒருவரைப் பார்ப்பது அரிதினும் அரிது. ஒரு புது எழுத்தாளர் ஒரே ஒரு புத்தகம் நல்லதாய் எழுதிவிட்டாலும் அவரைப் போலக் கொண்டாட முடியாது. உப்புக்கல்லில் கடல் ஓசை கேட்கக் கற்றுக்கொடுப்பவர் நூறாண்டுகள் காண வேண்டும். எழுதிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும்

இளையபாரதி, கவிஞர்

எனக்கும் கல்யாண்ஜிக்கும் இருபது ஆண்டுகால உறவு உண்டு. சுபமங்களாவின் போது ஏற்பட்ட இந்த உறவு பின்பு இறுகிப் பிணைந்து, பிரிக்கமுடியாத தோழமையாக உருமாறியது. அப்போது அவர் சென்னையில் மேற்கு மாம்பலம் ராஜநாயக்கன் தெருவில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தக் காலகட்டத்தில் வாரத்தில் சில நாட்கள் சந்திக்கின்ற சில வாய்ப்பு இருந்தது. அப்போது நான் சென்னைத் தொலைக்காட்சிக்காகக் கலைஞரின் தென்பாண்டிச் சிங்கம் தொலைக்காட்சித் தொடரை இயக்கிக்கொண்டிருந்தேன். அதன் வசன உருவாக்கத்தில் கல்யாண்ஜி பெரும் பங்காற்றினார். அதேபோல 2003இல் என்னுடைய எட்டு நூல்களைக் கலைஞர்

அவர்கள் வெளியிட்ட விழாவிற்குத் தலைமையேற்றுக் கௌரவப்படுத்தினார். அந்த விழா என்பது அசோகமித்திரன், இன்குலாப், கலாப்ரியா, கனிமொழி, அப்துல்கரீமுமான், வேலராமமூர்த்தி உள்ளிட்ட இலக்கியத்தின் அனைத்துப் போக்குகளையும் பிரதிபலிக்கின்ற ஆளுமைகள் பங்கேற்ற மிக முக்கியமான விழா. அந்த விழாவிற்குச் சிகரம் வைத்தாற்போலக் கல்யாண்ஜியின் தலைமையுரை அமைந்திருந்தது. இப்படிப்பட்ட இலக்கிய ஆளுமையோடு, வாழ்வதற்கான வாய்ப்பை வழங்கிய இயற்கைக்கு எப்படி நன்றி சொல்வேன்.

அஜயன் பாலா, எழுத்தாளர், திரைப்பட இயக்குநர்.

ஒரு பசி நிறைந்த மாலைப்பொழுதில் மாம்பலம் ரயில் நிலைய வாசலில் யூமா வாசுகியும், நானும் பேசிக்கொண்டிருந்த போது, எதிரே வந்த வண்ணதாசன் அந்த முதல் சந்திப்பிலேயே கையிலிருந்த சப்போட்டா பழங்களை நீட்டி 'எடுத்துக்கோங்க பாலா' என்றார். அந்தப் பழங்கள் எத்தனை மதிப்புமிக்கவை என்பது அன்று எனக்கும் யூமாவுக்கும் தான் தெரியும்.

அப்போது என் கூட்ஸ் வண்டியின் கடைசிப் பெட்டி கதை வெளியான நேரம். 'எல்லோரும் பயணிகள் ரயிலைப் பற்றியே அதிகம் எழுதிக்கொண்டிருக்கும்போது நீங்க சரக்கு ரயிலில் ஏறிட்டீங்க. அதுவும் கடைசிப்பெட்டி. யாரும் யோசிக்காத ஒரு விஷயம்,' எனப் பாராட்டினார்.

அறம் வளர்த்து வந்த தமிழ் இலக்கியத்தில் உடன் அழகுணர்ச்சியைக் கற்றுத் தந்தது அவருடைய எழுத்தின் சிறப்பு. பெரிதினும் பெரிது கேள் முன்னோர்கள் கேட்ட இலக்கிய மரபில் சிறிதினும் சிறிதையும் கவனிக்கத் தந்தது அவருடைய இலக்கியச் சிறப்பு. இப்பவும் இளமை எப்பவும் இளமை அவருடைய சிரிப்பு!

அந்தச் சிரிப்பு நூறு வருடம் தொடர என் பவள விழா வாழ்த்துக்கள்.

சந்தியா நடராஜன், பதிப்பாளர், சந்தியா பதிப்பகம்

கதைக்காரர்கள் கவிஞர்களாகக் கிடைப்பது அரிதான விஷயம். கவிதையிலும் சரி கதையிலும் சரி வண்ணதாசன் பெற்றிருக்கிற இடம் வியப்பளிக்கிறது. அவர் யாருடனும் போட்டியிட மாட்டார். ஆனால் வண்ணதாசனைக் கல்யாண்ஜியும், கல்யாண்ஜியை வண்ணதாசனும், தினசரி களமிறங்கி, கடுமையாகப் போட்டியிட்டுக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். இந்தச் சண்டையை என்னால் தீர்க்கவே முடியவில்லை. மாறாக இந்தச் சண்டை நிற்கக் கூடாது என்று தவமிருக்கிறேன்.

வண்ணதாசன் அன்பைப் போதிக்கப் பிறந்தவர் இல்லை. அன்பின்மையின் வாதையும் வலியும் தெரிந்தவர். நெகிழ்ச்சியானவர். எளிதில் நொறுங்கிப் போகக்கூடியவர். அவர் கையில் ஏந்திக் களிக்கவேண்டிய பனிக்கட்டி; ஆயிரமாயிரம் பிம்பங்கள் உறைந்த ரசம் பூசிய கண்ணாடி.

இரா.நாறும்பூநாதன், எழுத்தாளர்

வாழ்வில் நாம் கவனிக்கத் தவறிய கணங்களை, நுட்பமாகப் பார்த்துப் பதிவு செய்பவர் வண்ணதாசன். கருணையும் செளந்தர்யமும் கொண்டவை அவரது படைப்புகள் என்ற வண்ணநிலவனின் வார்த்தைகள் சத்தியமானவை. வாஞ்சையும் பிரியமும் கொண்ட எழுத்துக்கள் அவருடையவை. சமீபத்திய தீராநதி என்ற தொகுப்பு, நெல்லை மணத்துடன் தாமிரபரணியின் குளிர்ச்சியுடன் வந்துள்ள அருமையான படைப்பு.

இன்னும் ஏராளமான படைப்புகளைத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு அவர் வழங்க வேண்டும் என்று வாழ்த்தி மகிழ்கிறேன். ■

ஷங்கர்ராமசுப்ரமணியனின் கவிதைப்பெண்கள்

கோதை

மரங்களை இலைகளை
அழகிய நிழல்களாய் மலர்த்தியிருந்தது
மூன்றாம் பிறைநிலவு
சற்றுமுன்னர்தான்
மின்சார வெளிச்சம் போயிருந்த
அந்தத் தெருவில்
ஆடும்
கல்வெள்ளித் தொங்கட்டான்கள்
அணிந்தும் அணியாத
தளராடையில்
வெண்டை விரல்களை
அபிநயித்து உரையாடியபடி
தோழியுடன் அவள் கடந்தாள்
அவள்
கடந்ததைப் பொறுக்க முடியவேயில்லை
திரும்பிப் பார்த்தேன்.
நிலா குனிந்து பார்க்க
இருட்டில் இடுப்பில்
குடத்துடன்
வளையல்கள் அதிரும் வெளிச்சம் மட்டுமே
இருக்கும் வீதியில்
சென்ற
ஆழ்வாரின் மகள்
ஞாபகத்துக்கு வந்தாள்
அப்போது
ஒரு ஓட்டுச்சாய்வு வீட்டின் திண்ணையில்
ஏற்றப்பட்ட

நாகவிளக்கில்

தீபங்கள்

காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருந்திருக்கும்

இல்லையா

(‘கல் முதலை ஆமைகள்’ தொகுப்பு, பக்கம் : 96-97)

தலைப்பு : கோதை.

நிகழ்கணத்தில் கடந்து செல்லும் அவள் –
துலக்கமான சித்தரிப்புகளில்; “நிலா குனிந்து
பார்க்க” எனத் தொடர்ந்து, ஞாபகத்துக்கு வரும்
“ஆழ்வாரின் மகள்” விவரிப்புகள் மற்றும் கூறலாக;
அவள் யார்? தெரியாது; “கடந்ததைப் பொறுக்க
முடியவேயில்லை / திரும்பிப் பார்த்தேன்”
என்பதற்குப் பிறகு கவிதை வேறொரு தளத்துக்கு
மாறிவிடுவதை அவதானிக்கலாம்; நனவும்
நினைவுமாக ஆக்கம்.

பெண்ணைப் பற்றி எழுதுவதே பெரிய
காரியம்; அதுவும் அழகியல் கூடியதாக
இருக்குமெனில் நல்ல கவிதையே; இந்தக்
கட்டுரையில் எடுத்தாளப்பெறுவதற்கே அதுதான்
முழுமுதல் காரணம்; “வளையல்கள் அதிரும்
வெளிச்சம் மட்டுமே” – ஒலி, ஒளியாகும் அதிசயம்;
த்வனி, நுண்ணியது; தோரணை, எழிலார்ந்தது;
கற்பனாத்தீத்தின் உச்சம்; விஷயம், தருணம்
சார்ந்தது; தாக்கம், உளம் சார்ந்தது; வித்தகமின்றி
இத்தகைய படைப்பு சாத்தியமேயில்லை; நவீன
கவிஞன், நாச்சியாரை நினைவுகொள்வது நல்ல
விஷயம் இல்லையா?

சீரிய நவீன கவிஞர்கள் எல்லோருமே
செய்திறத்தில் / குறிப்புணர்த்தலில்
நுணுக்கமான பாடுபொருளைச் செவ்வனே
சிருஷ்டித்துவிடுகிறார்கள்; இதன் பின்புலம்,
கவிதை மீதான அவர்களின் உண்மையான
ஈடுபாடே ஆகும்; ஒரு பேசுபொருளைச்
செறிவாக்க இன்னொரு விஷயத்தை
இணைத்திருக்கும் மாயமே இந்தக் கவிதையை
மிகப் பெறுமதி உடையதாக்குகிறது.

• • •

சங்கு புஷ்பம்

அவள்தான்
நிகழ்ந்த
அவள் அதுதான்
வீட்டில்
வெளியில்
உலகில்
சங்கு புஷ்பங்களாகப் பூத்துள்ளன.
வேறு யார்
சங்கு புஷ்பங்களுக்கு
பெயர் சூட்டியிருக்க முடியும்?

செடியில்
நூலெனச் சுருண்டு
நெளியும்
கொடியில் பூத்திருக்கிறது.

மம்மர் அளிக்கும்
மம்மர் தீர்க்கும்
மருந்தா?
நீலமும் வெள்ளையுமாக
ஹரியும் ஹரனும் சூடும்
சங்கு புஷ்பம்.

நளினம்
மென்மை
அழகு
திருவவள் ஆடிய லாஸ்யம்
அவன் ஆசையுடன்
சூடிக்கொண்ட பூ.

கசப்பு இனிப்பு
இரண்டும்தான்.
இருக்கிறாள் இல்லை
புலப்படுகிறாள் புலப்படாமலும்.

ஒரு பிற்பகலில்
அவள்மீது
ரயில் ஜன்னல் வழியாக
சூடிய ஒளிதான்
அவளா

விடமேறியதை
நான்
பருகியபோது
நீ என்
கழுத்து பற்றி
படர்ந்த நீலம்
சங்கு புஷ்பத்தின் ஓரங்களில்.

நான் பார்த்த
சங்கு புஷ்பத்துக்கு
பின்பக்கம் இல்லை.

(பக்கம் : 94-95)

மெல்லிய அகஉணர்வைச் சொல்லும்
கவிஞன் உருவகம் / படிமம் / புனைவு மூலம்
நவீன செவ்வியல் கவிதையாக ஆக்கம்
செய்துவிடுகிறான்; அது, பூடகம் / இருண்மை
/ மாயம் கொண்டிருப்பது இயல்பே ஆகும்;
மாந்திரிக எதார்த்தமாகக் கோலம் கொள்வதும்
நிகழக்கூடியதுதான்; சமீபத்திய உதாரணம்,
முந்தைய கவிதையும் இதுவும்; முதல் வாசிப்பில்,
புரியாமல் இருக்கலாம்; புதிதாகத் தோற்றலாம்;
“நவில்தொறும் நூல்நயம்”.

பிணிக்கு மருந்து பிறமன் அணியிழை
தன்னோய்க்குத் தானே மருந்து.

உணர்வுச்செறிவான பாடுபொருள்;
உணர்ந்தலுக்குரியது; திரிப்புடும்படியாகி
விடலாகாது; எனினும், வாசகன்பொருட்டு, சில
வரிகள்.

“அவள்தான் / நிகழ்ந்த / அவள் அதுதான்
/ வீட்டில் / வெளியில் / உலகில் / சங்கு
புஷ்பங்களாகப் பூத்துள்ளன.”

அவள்? நிகழ்ந்தது? அதுதான் என
சர்வநிச்சயமாக மொழியப்பட்டுள்ளது; தலைப்பு,
ஒருமையில்.

“வேறு யார் / சங்கு புஷ்பங்களுக்கு /
பெயர் சூட்டியிருக்க முடியும்?” – உறுதியாகச்
சொல்லப்படுகிறது.

மூன்றாவது பத்தி : காட்சி வடிவில்,
பூத்திருக்கும் பூ

பெரிதுதானே.

“மம்மர் அளிக்கும்

மம்மர் தீர்க்கும்

மருந்தா?”

கவிதையின் மையமே இதுதான்.

அவளின் சிறப்பியல்புகள், அடுத்தடுத்து.

“அவன் ஆசையுடன்

சூடிக்கொண்ட பூ”

இருமைத்தன்மை உள்ளதுதான்.

இறுதிப்பத்திக்கு முந்தைய பத்தியில்,

‘தன்மை’ – ‘முன்னிலை’யாகிவிட்டது.

கடைசி மூன்று வரிகள், சூட்சுமம்.

கவிதையே சூட்சுமம்தான்.

கவித்துவம் என்பதே சூட்சுமம் ஆனதுதான்.

இலைமறைவு காய்மறைவு என்று அழகாகத்தான் இயம்பியிருக்கிறது, தமிழினம்.

சங்கப்பாடலுக்கு இணையான நவீனகவிதை.

ஷங்கரின் வளர்ச்சி அதிசயிக்கவைக்கிறது.

நுட்பமான விஷயத்தை நுட்பமாகச்

சொல்பவனே

நுட்பமான கவிஞன்.

ஷங்கர், நுட்பமான கவிஞன்தான்.

• • •

ஆம் இவர்கள்

ஆம்

இவர்கள்

இன்னொரு கிரகத்தில் இருந்து

வந்த பறவைகள்

இவ்வுலகின் களங்கம்

ஏறா

கண்கள் எங்கோ

மிதக்க

ஏன்

வெயிலில்

பேருந்து நிறுத்தங்களில்

புழுக்கம் கொண்ட

சமையலறைகளில்

அலுவலகங்களில்

(‘ஞாபக சீதா’ தொகுப்பு, பக்கம் : 35)

பெண்களின் நிலை குறித்த கரிசனமே எடுத்தாளப்பெறுவதற்குப் பிரதான காரணம்; “இவ்வுலகின் களங்கம் / ஏறா / கண்கள் எங்கோ மிதக்க” என்ற வரிகள் வெகுவாகத் தாக்கம் ஏற்படுத்தின என்பதும் உண்மை; அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறான் கட்டுரையாளன்; ஷங்கர் மொழியில் கொண்டுவந்திருக்கிறார்;

ஞாபக சீதா

இலைகளின் நுனியில்

பாம்பின் வாலில்

நூலென ஆடும் கூர்மை

ஞாபக சீதா

உன் அழகு

உன் அகங்காரம்

அந்தரத்தில் வானில்

ஆடும் வாலின் நுனி

ஊசிக்கூர்மை

(பக்கம் : 48)

தன்மை, முன்னிலையிடம் சொல்வதாக.

தலைப்பு : ஞாபக சீதா.

ஞாபகத்தில் இருக்கும் சீதா.

அப்படியென்றால், மறக்கமுடியாத சீதா.

அழகை

முதன்மைப்படுத்தி,

அடுத்தாற்போலவே, அகங்காரத்தைச் சேர்த்தே.

சொல்முறையினால், விஷயத்தைச் சரியாகவே

முன்வைக்கிறது.

• • •

புதியவள்

மெலிந்த இடை உடல்

புதுமனைவி

தன்னுடலைத்

தாங்க இயலாததுபோல்

தாங்கி

ஒயிலாய்

சிணுங்கிப் பிணங்கி

அந்த உணவகத்துள் நுழைகிறாள்

இருந்தவர் எழுந்தவர் பரிசாரகர் காசாளர்

எல்லோரும் ஒருமுறை படபடத்து

அமைதியாகினர்

எந்த இடமும் அவளுக்கு ஒப்பவில்லை

எந்த மேஜையும் அவளுக்குப் பொருத்தமாக

இல்லை

உணவுப் பட்டியலிலுள்ள எதுவும் அவளைக்

கவரவே இல்லை

எரிந்து கனன்று அடிக்கடி முகம் சிவக்கிறாள்

புதுமனைவி.

இரவில் மயிலிறகாய் இருந்த சிறுகோபம்

பாறைகளாய் பகலில் மாறும் காரணம்

அவனுக்குத் தெரியவே இல்லை

இருப்பினும்

அதை
சுமையில்லாமல் பாவித்து
அந்தரங்கம் வருடும்
செல்ல வார்த்தைகளால் ஊடலை
அவிக்கப் பார்க்கிறான்.

அவள் கழுத்தில்
கோடாய்ப் போகும்
புதிய மஞ்சள் சரடு
எல்லாக் கற்பனைகளும்
எல்லாக் காற்றும்
கோதித் தடவும்
நிர்வாண உடல்களாக
அந்தப் புதிய ஜோடியை
ஆக்குகிறது
எவர் கருத்துக்கும் இடமற்ற தன் உலகில்
இளஞ்சினத்தை ஊஞ்சலாக்கி ஆடுகிறாள்
புதுமனைவி
அவனோ
பழங்கவிதைகள் படித்ததில்லை
ஆனாலும்
நேற்றிரவு தன் தலையணையிடம்
புலம்பிவிட்டான்
காமம் ஒரு கரும்நோய்தான் என்று.

(பக்கம் : 10-11)

அந்தப் பெண்ணின் சுபாவமும் குணமும்
சொல்லப்பட்டு, அவற்றால் கணவன்
எதிர்கொள்ளும் அவஸ்தையும் சங்கடமும்
பேசப்படுகின்றன; கவிதைப்பொருள்,
இதுநாள்வரை, கையாளப்படாதது; சொல்லும்
விதம், இன்றியமையாதது; நேர்கவிதையிலும்
செம்மையும் சீரும் சாத்தியம்தான்; கட்டுரையின்
நோக்கம், நவீன கவிதையில் பெண்கள்;
ஆதலினால், விரிவாக அதுபற்றிக் கூற
இடமில்லை.

...

வண்ணமீன்களின் குழுமத்திரள்தான்

தம் இயல்பென
யுவதிகள் கைகோத்தபடி
குமிழிடும் சிரிப்பின் முத்தங்களால்
வீட்டையும் சிறையையும்
முற்றுகையிடுகின்றனர்
ஒருபொழுதில்.
மீன்கள் கூட்டத்தின் வெளிவடிவை
வரைந்தால்

ஒரு பெரிய மீன் கிடைக்கலாம்
சிரிப்பற்று.
அடுக்குமாடிக் குடியிருப்புகளின்
பால்கனிகளில்
குட்டிமகளின்
சிகையில் சிக்கெடுக்கும்போது
ஏக்கமுடன் சலிக்கும்
செடிகளாய் நிற்கின்றனர்
ஒருபொழுதில்
கசப்பில் உலர்ந்து
காய்ந்து நிற்கும்
முதிய வேம்பின் நிழலில்
காத்திருக்கிறார்கள்
அனிச்சையாய்
உதிரும் இலைகளின்
கிளிநடனம்
ஞாபகத்தைப் போல
அவர்களை அலைக்கழிக்கிறது
ஒருபொழுதில்
(அழகு தெய்வானைக்கு)
(‘ஆயிரம் சந்தோஷ இலைகள்’ தொகைநூல்,
பக்கம் : 202-203)

பெண்களின் மனநிலை / இருப்புநிலை
/ வாழ்நிலை - கோட்டோவியம் போல;
காட்சிகள் மாறுவதொப்ப, எப்பொழுதும்
ஒரேபோல இருக்கமுடியாதவர்கள் என்பதைக்
காட்டுமுகமாக; உருவகங்கள் மூலமே - இயற்கை
சார்ந்தே; கவிதை, கூறலினாலேயே பொருளை
அம்சமாக்கிவிடுகிறது; அதாவது, விஷயம்
துலக்கம் பெற்றுவிடுவதையே குறிப்பிடுவது.

இந்த இடத்தில், எஸ்.சுதந்திரவல்லியின் முதல்
கவிதைத் தொகுப்பான ‘பட்டணத்து ரயிலை
மட்டும் கிராமத்தை நோக்கிக் கொண்டுவந்து
சேர்த்தாள்’ முன்னுரையில் ஷங்கர் எழுதியுள்ள
சொற்றொடர்கள் பெண்ணின் நிலையைப்
புலப்படுத்துவதாயிருக்கும்; அவருடைய
பார்வையைக் காட்டுவதாகவும்.

“இங்கே பெண்கள் மிக அதீதமாகச்
சிதைவடைகின்றனர். குடும்பம் என்ற
அமைப்புக்குள் அதிகமாக அனுசரித்துப்போகும்
நிலையில் பெண்தான் முதல் சிதைவு அடைகிறாள்.
குழந்தைகளைப் பெற்று உடல்ரீதியாகவும்
சிதைவுக்குள்ளாகிறாள். சில சிதைவுகள்
வெவ்வேறு பாவனைகளுடன் மறைந்திருப்பவை.
பூமியை, மனிதர்களை, வளங்களைப் புணர

விரும்பும் மனிதனின் தன்னுணர்வுக்குக் கிடைக்கும் வேதனைப் பரிசு இது. தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் வாழ்வின் குழப்பகதியில், விதியின் கருணையை வேண்டி நிற்கும் நிலையில்தான் அவளுக்கு வாழ்வும் சீர்குலைவும் இருக்கிறது. எப்போதும் எதுவும் நேரிடலாம். அவளது வரமாகக் கருதப்படும் கருப்பையே பைத்தியத்தின் சுனையாகவும் ஆகிவிடுகிறது. இங்குதான் ஆணின் கதையும் பெண்ணின் கதையும் இரண்டாகப் பிரிகிறது.”

இறவாக் காமம்

மரத்தினடியில் கட்டிய கொடியில்
தன் நிறம் போன உடைகளை
உலரவிடுகிறாள்
அவள்
பெயர் இட்டிருந்த வாலாட்டும் குருவி
அன்றைக்கும் வந்திருந்தது.
அவள் புன்னகைத்தாள்.
மரம் செடியாகவும்
அவள் சிறுமியாகவும் இருந்தபோது
அந்த வாலாட்டும் குருவி
அவளுக்கு அறிமுகமானது.
காரணம் ஏதுமின்றி
வாலாட்டும் குருவியை
ஒரு பெண்ணென்றே நினைத்திருந்தாள்.
சமீப தினங்களாய் உடுப்புகள்
சீக்கிரமே உலர்ந்துவிடுகின்றன.
தன் வீடும் வாழ்வும்
குருவியின் அலகுகளுக்கு இடைப்பட்ட
இடமளவுதான் என
கைகளைச் சொடுக்கி அலுத்துக்கொண்டாள்.
காற்றில் உலர்ந்த சேலை
முகத்தை மூட
வெதுவெதுப்பை முகர்ந்தபடி
பிரார்த்தித்தாள்
நிறைவாய் ஒரு மரணத்தை.
உலர்ந்த சேலையை இழுக்கத் தொடங்கினாள்.
இழுக்க இழுக்க
வெளிச்சம் அருகியும்
சேலை நீள
அந்தி சிவக்கும்
அச்சத்தில் அழைக்கிறாள்
சூர்ய நாராயணா.

(பக்கம் : 137-138)

முதல் மூன்றடியில் தெரியவருவது, அவளது ஏழ்மை; அடுத்துள்ள நாலடியில், அவளுடைய சிந்தை; பிறகான நாலடியில், காலம் / மாற்றம்; அதற்கப்புறம் இருக்கும் மூவடியும் மனம் சார்ந்துதான்; பின்னுள்ளவை, “சமீப தினங்களாய் உடுப்புகள் / சீக்கிரமே உலர்ந்துவிடுகின்றன;” காற்று?

“தன் வீடும் வாழ்வும்
குருவியின் அலகுகளுக்கு இடைப்பட்ட
இடமளவுதான் என
கைகளைச் சொடுக்கி அலுத்துக்கொண்டாள்.”
இந்த வரிகளைத் தொடர்ந்து,

“காற்றில் உலர்ந்த சேலை / முகத்தை மூட / வெதுவெதுப்பை முகர்ந்தபடி / பிரார்த்தித்தாள் / நிறைவாய் ஒரு மரணத்தை.”

“உலர்ந்த சேலையை இழுக்கத் தொடங்கினாள்.”

“இழுக்க இழுக்க / வெளிச்சம் அருகியும் / சேலை நீள” என்ன மாயம் இது? அவளது அப்போதைய மனநிலையின் தோற்றமா? மனக்குறளி செய்யும் காரியமா?

“அந்தி சிவக்கும் / அச்சத்தில் அழைக்கிறாள் / சூர்ய நாராயணா.”

மறுகி மயங்கும் பெண்ணுள்ளம்; மரணத்துக்காகப் பிரார்த்தித்த அதே பெண்தான், அச்சத்தில் சூர்யநாராயணனைக் கூப்பிடுகிறாள்; என்ன முரண் இது?

வாழ்வே விருப்பம் என்பதைத்தான் ‘இறவாக் காமம்’ எனும் தலைப்பு உணர்த்துகிறதுபோல.

பட்டுப்பெண்ணே

நீ கோத்தது
எதையெல்லாம்
என்றறிவாயா பட்டுப்பெண்ணே
நீ கோத்ததாலான
விளைவுகள் தெரியுமா?
ரத்தம்ரத்தமாய்
சிந்தின உடல்கள்.
குலைகுலையாய்
சரிந்தன தலைகள்.
முத்து மற்றும் பவளம்
மணிகளை
மட்டுமா
கோத்தாய்
என் இனிய பட்டுப்பெண்ணே.

சும்மா என்று
எளிதாய் சொல்லிவிட்டாய்.

(பக்கம் : 237)

தலைப்பு : பட்டுப்பெண்ணே.

ஏகாரம், விளி.

பட்டுப்பெண் கோத்ததெலாம் குறித்தும்,
அவற்றின் விளைவுகள் பற்றியும் வினவுவதாக;
அறியாவினா அல்ல, அறிவினாதான்; சும்மா
என்று சொல்லிவிட்டால்? விளைந்த வினை?
பட்டுப்பெண், தன்போக்கில் செய்தவைதாம்
அத்தனையும்; கவிஞன், கேள்வி கேட்கத்தான்
இயலும்.

யார் அந்தப் பட்டுப்பெண் என்பது வாசக
யூகத்துக்கு விட்டுவிடப்படுகிறது; இப்படிச்
குணம் கொண்டோர் யாரோ, அவர் எனக்
கொள்க. இத்தன்மை உள்ளவர்களுக்கெலாம்
பொருந்தக்கூடியதுதானே.

கவிதைப்பொருள் புதிது என்பதை
ஓர்மைகொள்ள வேண்டும்; கூறல், அருமையாக
அமையப்பெற்றிருக்கிறது; கூர்மையான
விஷயமே சகஜபாவத்தில் இருப்பது நல்லதுதான்;
ஒவ்வொருகவிதையும் மொழிதலில் வேறுவேறாக
உள்ளதைப் பெரிய காரியமாகக் கருதுகிறேன்.

• • •

அருவிக்குப் போகும் பெண்

இன்னும் எத்தனையோ மர்மங்கள் அவிழாத
வயிறான
பொங்குமாங்கடலில்
ஹோவென்று விழுந்து
வெள்ளியாய்ப் பரவி
பின்னிரவில்
தனிமையைக் கூடுதலாய்ச் சூடியிருந்தது
சில்லிப்பின் பேரருவி
உறவினர் திருமணத்துக்காக முந்தின நாளே
தென்காசி வந்திருந்தவளை
மூன்று மைல் தாண்டி
பூந்தூறலின் தோரணமசைத்து
அழைத்தது பேரருவி
மணப்பெண்ணுக்குத் தாமழ்பூப் பின்னலிட்ட
விரல்களை முகர்ந்தபடி
ஊரில் விட்டுவந்த உடையவனை நினைத்து
யானைப் பாலத்தில்
ஒற்றை ஆளாய் பேருந்தேறினாள்
நாகம்போல புட்டம்வரை

படர்ந்திருந்த சடையை
தொட்டுப் பிடித்துப் பெருமிதம் கொண்டாள்
சாரல் காற்றில் மூலிகை மணக்க
ஜல்ஜல்லெனும் கொலுசொலி
முதல்முறையாக
தனக்கே எதிரொலிக்க
கையில் பையோடு
தன்னை நோக்கி வருபவளைப் பார்த்துச்
சிவந்தது
பேரருவி
காலத்தில் குற்றாலத்தைக் கடந்துபோன
சிற்பிகள்
நீர் பட வாய்ப்புள்ள கால் பட வாய்ப்பில்லாத
கல் சரிவுகளில்
செதுக்கிய லிங்கங்கள்
அவள் ஆகிருதி கண்டு கண்மூடிச் சுருங்கி
விரிந்தன
அழுது வடிந்த குழல்விளக்கொளியோடு
கருங்கற்களைக் குழைத்துப் பூசிய
சிமெண்ட் தரை பிசுபிசுக்கத் தொடங்க
நீரின் காமம் கால்களைப் பின்ன
ஆண் இடம் பெண் இடம் பேதம் தெரியாமல்
சரக்கென்று செருகிக்கொண்டாள்
நீரின் அடிக்குளிர் ஊசியாய் முதலில் குத்த
வெளியே குழந்தைபோல ஓடிவந்தாள்
நடுங்கியபடி
பிரமாண்டத்தைத் தாங்கி நிற்கும்
மலையின் கோடுகளைப் பார்த்தாள்
மரங்கள் பச்சையெல்லாம் நீலமாய்த்
தெரிந்தன
அருகில் விழுந்துகொண்டிருந்த பேரருவி
காதல் சிறுவனென
குழைந்து அழைக்க
நெருங்கிச் சேர்ந்தாள்
நீரும் உடலும் வெதுவெதுப்பை உணர்
அருவியின் காட்டுக்குள் திளைக்கத்
தொடங்கினாள்
பிதுர்கண்டம் தீர்த்தபுரம்
சிவத்துரோகம் தீர்த்தபுரம்
மதுவுண்டான் உயிர் மீட்டபுரம்
தவர்க்க மீட்டபுரம்
வசந்தப் பேரூர்
முதுகங்கை வந்தபுரம்
செண்பகராண்யபுரம்
முக்திவேலி

நதிமுன்றில் மாநகரம்
 சிறுநகரம்
 நன்னகரம்
 ஞானப்பாக்கம்
 வேடன் வலஞ்செய்தபுரம்
 யானை பூசித்தபுரம்
 வேதசக்தி பீடபுரம்
 சிவ முகுந்த பிரம்மபுரம்
 முனிக்கு உருகும் பேரூர்
 தேவகூடபுரம்
 திரிகூடபுரம்
 புடார்ச்சுனபுரம்
 குறும்பலா விசேடபுரம்
 அல்ல
 திருமால் சிவனான திருவிளையாடல்
 குறுமுனி குறும்பலா
 பகலில் மலையை மறைக்க முயலும்
 குரங்குகள் அல்ல
 அவ்விடம் அப்போது
 தல மறந்து
 தல விருட்சம் மறைந்தது
 எல்லாவற்றையும் கழுவி
 மறந்தழித்து
 விழுந்து
 அவளுடன் குளித்துக்கொண்டிருக்கிறது
 பேரருவி
 அவள் உள்ளே குளிக்கும்போது
 மலையெல்லாம் சடைசடையாய் முளைக்கத்
 தொடங்கின
 அருவிகள்
 அருவி ஒன்றல்ல
 கதை ஒன்றல்ல
 எதுவுமே ஒன்றல்ல
 அவள் அவ்வப்போது
 இப்போதும்
 அகாலத்தில் பேருந்தில் வந்திறங்குகிறாள்
 விளக்குகளின் கண்களை அவிக்கும் இருட்டில்
 பேரருவிக்குள்
 கூந்தல் அவிழ்த்து நுழைகிறாள்
 அவள் அருவிக்குள் போகும் கதையை
 மட்டுமே
 எனக்குச் சொல்லத் தெரியும்.

(‘அம்ருதா’ மாத இதழ், 2019)

எதார்த்தத்தில் முளைவிட்டு, புனைவில்
 வளர்ந்து, மாயத்தில் முற்றுப்பெறுகிறது -

கவிதைசொல்லியின் வாக்குமூலத்துடன்;
 சித்தரிப்பாய்த் தொடங்கி, விவரிப்பாய்த்
 தொடர்ந்து, வேறொரு தளத்துக்கு மாறி,
 புதிரும் பூடகமுமாய் நிறைவடைகிறது;
 கூர்ந்த அவதானிப்பு, தேர்ந்த சொல்லாட்சி,
 செவ்வியலுக்கே உரித்தான சொல்முறை,
 நயமான கவிதைமொழி எல்லாம் இசைந்து
 ஓர் அருமையான கவிதை; ஷங்கரின் சிறந்த
 கவிதைகள் எல்லாவற்றிலுமே இந்தப் பண்பியல்பு
 பயின்றுவரும்; ஷங்கர்ராமசுப்ரமணியனின்
 பெண்கள் குறித்த கவிதைகளில் ‘அருவிக்குப்
 போகும் பெண்’, உச்ச சந்திரன் போல.

ஷங்கர், அடிப்படையில், ‘ரொமான்டிக்’
 கவிஞர்தான்; ‘ரொமான்டிசிலம்’,
 தன்னைப்போலவே, செவ்வியலாகும் வாய்ப்பு
 அதிகம்; இவருடைய ‘மிருதுளா வாரியார்’,
 ‘கௌரி / கௌரி அம்மாள்’, ‘வெள்ளி யோனி -
 தங்க யோனி’, ‘அம்பத்தூர் தொழிற்பேட்டை’
 முதலான கவிதைகளே எடுத்துக்காட்டு; பெண்கள்
 பற்றிக் கூடுதலான எண்ணிக்கை கொண்ட
 கவிதைகள் - இருபதுக்கும் மேற்பட்டவை -
 எழுதியிருக்கிறார் என்பது பாராட்டுக்குரியதே
 ஆகும்; கட்டுரையின் கட்டுக்கோப்புக் கருதி
 ஐந்தாறு கவிதைகள் விட்டுவிடும்படி ஆயிற்று;
 பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் பேசமுடிய வேண்டும்.

ஷங்கர் எழுத வந்து வெள்ளிவிழாக்
 காலம் நடக்கிறது; கவிதை வாசகர்கள், இவர்
 கவிதைத் தொகுப்புகளை வாங்கி வாசிப்பது,
 கவிஞனொருவனைக் கௌரவப்படுத்துவதாய்
 அமையும்; எனிய செயல்பாடுதானே இது.

1. நூல் : கல் முதலை ஆமைகள்

வெளியீடு : க்ரியா, புதிய எண் : 2, பழைய எண்
 : 25, பதினேழாவது கிழக்குத் தெரு, திருவான்மியூர்,
 சென்னை -600041, விலை : ரூபாய் நூற்று எண்பது.

2. ஆயிரம் சந்தோஷ இலைகள்
 (தேர்ந்தெடுத்த கவிதைகள் கொண்ட தொகுப்பு)

வெளியீடு : பரிதி பதிப்பகம், 56-சி./ 128, பாரத
 கோயில் அருகில், ஜோலார்பேட்டை, வேலூர்
 மாவட்டம் 635851. தொடர்புக்கு : 7200693200,
 7598663150. விலை : ரூபாய் இருநூற்று அறுபது.

3. ஞாபக சீதா

வெளியீடு : புது எழுத்து, 2/205, அண்ணா
 நகர், காவேரிப்பட்டணம் -635112, கிருஷ்ணகிரி
 மாவட்டம், விலை : ரூபாய் எழுபது, செல் :
 9842647101. ■

தத்துவ மனநிலை

நமது நாட்டில் தத்துவத்திற்கு ஆன்மீக மஞ்சள் பூசி மதமென்றாக்கி ரகளை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். என்ன கொடுமையென்றால், மூலச்சிறப்பு மிக்க பல்வேறு தத்துவங்களை உருவாக்கிய பெருமைக்குரிய தீபகற்பம் நமது நாடு. எவ்வளவு சிந்தனைகள்... எவ்வளவு உரையாடல்கள். அனைத்தும் மொன்னையாக்கப்பட்டு ஆன்மீகம், மதம் என அதிகார பீடங்களாய்ச் சுருங்கிப்போன காலத்தில் நாம் வாழ்கிறோம். அப்படிப்பட்ட சிறப்பு வாய்ந்த தத்துவங்களில் ஜென் தத்துவம் ஒன்று. பொதுவாய் நமது நாட்டிலிருந்து கிளம்பி உலகம் சுற்றி வந்த ஜென் தத்துவத்தின் அடிப்படைகளை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஏன் எதற்கென்று தெரியாமல் பரபரப்பாகப் பறந்துகொண்டிருக்கும் வாழ்க்கையை நிதானப்படுத்த மிகவும் உதவி செய்யும் இதைச் சிறந்த தத்துவங்களின் ஒன்றெனவே கருதுகிறேன்.

ஜென் - ஐ மதம் என்பவர்கள் மதயானையால் தூரத்தப்படுவார்கள். என்ன சொல்லுகிறது ஜென்: ஒரு செயலைச் செய்யும்பொழுது வேறொன்றைச் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதாவது ஒரு மனிதர் பல்வேறு வேலைகளை மொத்தமாய்ச் செய்து குழப்பிக்கொள்ளக் கூடாது. செய்வன திருந்தச் செய்ய ஒரு காரியத்தை எடுத்து முடித்துவிட்டு அடுத்த காரியத்துக்குப் போக வேண்டும். ஒரு நேரத்தில் ஒரு செயல். ஒரு கவனம். அவ்வளவுதான். அப்படி ஒரு வேலையைச் செய்யும்போது அது எந்த வேலை என்றாலும் நிதானமாகச் செய்ய வேண்டும். ஆழ்ந்த

மனநிலைக் குறிப்புகள்-2

கவனம் கொண்டு நிதானமாக, முழுதாகச் செய்வது மிகச் சிறந்த வழி. நிதானமாகச் செய்யும் செயலை முழுமையாகச் செய்ய வேண்டும். அதுதான் முதலில் சொல்லியாயிற்றே என்றால், ஆமாம், முழுதாய்ச் செய்ய வேண்டும் என்பது நிச்சயமான ஒன்று. மீண்டும் வலியுறுத்தப்படவேண்டிய ஒன்று.

ஒரு நேரத்தில் எவ்வளவு வேலை செய்ய உடல் ஒத்துழைக்கிறதோ அவ்வளவு வேலை செய்தால் போதும். குறைவாகவும் நிறைவாகவும் செயலைச் செய்தல் நன்று. போதிய ஓய்வு எடுக்க வேண்டும். உடலுக்கு ஓய்வை அளிப்பது வாழ்வதற்கு அவசியமாகும். ஒருநாளில் ஒருமுறையேனும் உங்களுக்குப் பிடித்த இடத்தில் போய் உட்காருங்கள். வெறுமனே உட்கார்ந்து மனதில் தோன்றும் எண்ணங்களைக் கவனியுங்கள். பிறகு இந்தக் கேவலப்பட்ட வாழ்க்கையை நினைத்துச் சிரியுங்கள். நன்றாகச் சிரியுங்கள். மனிதர்களின் பரம்பரைப் பிசகை நினைத்து வாயாரச் சிரியுங்கள். அதை மற்றவர்களிடமும் சொல்லிச் சிரிப்பைப் பகிர்ந்துகொள்ளுங்கள். சிரியுங்கள். சிரியுங்கள். அவ்வளவே. பிறகு பொறுமையாக உங்களுக்குத் தேவையான உணவை நீங்களே சமையுங்கள். இதுதான் மொத்த அடிப்படை சமைத்தல். ஆமாம் உங்களுக்கான உணவை நீங்களே சமைத்தால் தத்துவம் முழுமை அடையும். ஞானம் பெற்ற நீங்கள் உங்களுக்காகச் சமைத்த உணவை அளவாக உண்ணுங்கள். சரி, ஜென் இந்தியாவிலிருந்து போனதா என்றால் தெரியவில்லை. யாரோ சொன்னார்கள். இருக்கலாம். இல்லாமலும் போகலாம். ஜென்னுக்கும் ஹைக்கூ கவிதைக்கும் அத்து மீறிய தொடர்புண்டு என்பது எல்லோரும் அறிந்தததுதான்.

எனக்கு மிகவும் பிடித்த ஹைக்கூ ஒன்று: எழுதுகிறேன் நான், அழிக்கிறேன், மீண்டும் எழுதுகிறேன் அழிக்கிறேன் மீண்டும் அதன் பிறகு ஒரு மொக்கு பூக்கிறது

ஜென்னின் அடிப்படையைப் பார்க்கும்போது மிகப்பழைய கிழவன் சொல்கிற பழங்காலத்து அறிவுரை போல இருக்கிறது. ஆனால் இதுதான்

தத்துவம். இதைப் பயின்று உலகத்தில் பல்வேறு சாதனைகளைச் செய்தவர் அநேகர். ஒரு பெரிய மரம் முழுவதுமாய் வளர்ந்து நிற்கிறது. அதுதான் உடல். அதில் ஒரு கிளை நுனியில் அமர்வதற்குத் தத்தளிக்கும் பட்டாம்பூச்சிதான் மனம். தத்துவம் என்பது இரண்டையும் அசையச் செய்யும் காற்று. ஆ லீ ஒரு ஜென்னர். அவர் சொல்கிறார்: “Before enlightenment chop wood and carry water. After enlightenment, chop wood and carry water.” அதாவது, ஞானமடையற்றுக்கு முன்னாடி ஒரு அசடனின் ஜோக்குக்கு சிரிச்சி வை, ஞானமடைஞ்சு பிறகு, அதே அசடனின் ஜோக்குக்கு சிரிச்சு வை என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம். அவ்வளவுதான்.

...

இலக்கிய மனநிலை

பொதுவாகவே சமுதாய விழுமியங்களின் மீது ஒரு பெண்ணின் பார்வைக் கோணம் என்பது ஒரு ஆணை விட வேறுபட்டதாய் இருக்கும். இதில் ஒருவர் சரி அல்லது தவறு என்பதில் நான் நாட்டம் கொள்ளவில்லை. சரியும் தவறும் நிலையில்லாத இயக்கங்களில் கூட்டம் இருந்தாலும் ஒரு பிரச்சனையின் தன்மை பற்றிப் பெண்பாலுக்குத் தனித்துவமான பார்வை உண்டு என்பது எனது அனுபவம்.

பண்பாடு கலாச்சாரம் மற்றும் அதன் வளர்ச்சி என்பது, ஒரு மனிதக் குழுவின் இடம் சார்ந்த, அதன் மொழி சார்ந்த நிகழ்வுப்போக்கு உலகின் நிலவிரும் ஆயிரக்கணக்கான பண்பாடுகள் வரலாற்றில் பல்வகை அடுக்குகளால் பிணைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. எனவே வரலாறு என்பதைக் காலக்கணக்கில் ஒரு நேர்க்கோட்டுத் தன்மையினால் சொல்லிவிட முடியாது. அதனடிப்படையில் ஒரு இலக்கியப் பிரதியை அணுகும்போது அந்தப் பிரதி ஒரு குறிப்பிட்ட காலச் சூழலில் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயச் செயல்பாடுகளைப் பிரதிபலிப்பது தவிர்க்க முடியாததாகிறது என்பதை அறியமுடிகிறது. ஆனால் ஒரு படைப்பாளியின் அனுபவம் அபரிமிதமாய் இருக்கும்போது, அந்த அபரிமிதமான அனுபவத்துடன் வெகு சரளமான மற்றும் எளிமையான மொழிநடை கைகூடும்போது மேலும் அந்தப் படைப்பாளி ஒரு பெண்ணாக இருக்கும்போது, அந்தப் பிரதியின் வீச்சு பல்வேறு சாத்தியக்கூறுகளை வாசகரின் மூளையில் ஏற்படுத்தவல்லது.

தமிழில் கடந்த பத்தாண்டுகளில் வந்த மிகச்சிறந்த நாவல்களில் என்னால் உடனடியாக இரண்டைக் குறிப்பிட முடியும். ஒன்று எழுத்தாளர் நண்பர் நக்கீரனின் ‘காடோடி’ மற்றொன்று நான் மேலே குறிப்பிட்ட வகைமை சார்ந்த பெண் எழுத்தாளர் நண்பர் ப்ரியா விஜயராகவனின் ‘அற்றவைகளால் நிரம்பியவை’.

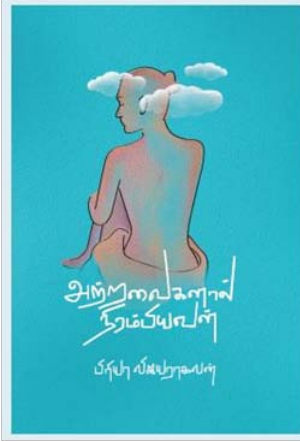
(பத்தாண்டுகளெனில், மேலும் இரண்டு சிறந்த கள நாவல்கள் என எழுத்தாளர் கவிப்பித்தனின் மடவளி நாவலையும் தொய்வுற்ற மொழிநடையென்றாலும் எழுத்தாளர் முத்துநாகுவின் சுழுந்தீ நாவலையும் இன்னும் சில புலம்பெயர் எழுத்தாளர் நாவல்களையும் ஒரு குறிப்பிட்ட வகைமையான விமர்சனத்துடன் பா. வெங்கடேசனின் அனைத்து நாவல்களையும் நிச்சயம் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும்). இங்கு ‘அற்றவைகளால் நிரம்பியவை’ நாவல் குறித்த மிகச் சிறிய குறிப்பைப் பதிவு செய்கிறேன். ஒரு நீண்ட அலைச்சலின் வலியை உட்கிடக்கையாய்க் கொண்ட ஒரு நதி இந்த நாவல்.

எல்லாவற்றையும் அழித்து மறுபடியும் எல்லாவற்றையும் அளித்துச் செல்லும் நதியொன்று நாவலின் பிரதான பாத்திரமான அஞ்சனா என்கிற பெண்ணின் மொழி வழியே நிதானமாய் ஓடுகிறது. மனித உணர்வுளைத் திரவமாக்கிப் பருகத் தரும் சொற்களை உருவாக்கி அந்த நதியில் மிதக்க விடுகிறார் நாவலாசிரியர். இருந்தாலும் ஒரு சிறந்த எட்டிங் மூலம் நாவல் மேலும் கச்சிதமாய் உருவாக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்ற எனது தனிப்பட்ட கருத்தை நான் ஏற்கனவே பதிவு செய்துள்ளேன். ஒரு வாசகனாக இந்த நாவலில் எனக்கு ஏற்பட்ட மிகச்சிறந்த இரண்டு அனுபவங்களை மட்டும் குறிப்பிடுகிறேன். ஒன்று இதில் உருவாக்கப்பட்ட பல்வேறு வகையான மனித உணர்வுகளின் கலைப்பு வழியே, அதாவது சீட்டாட்டத்தில் சீட்டுக்களைக் கலைப்பது போன்று கலைத்துச் செருகப்பட்ட உணர்வுகளினால் உருவான சம்பவங்களின் குவியல், அனைத்தும் பார்ப்பதற்கு நேராகத் தொங்கும் சங்கிலித் தொடர் போலத் தெரிந்தாலும் அவை வெவ்வேறு படல்கள். காதலில் இருந்து துரோகத்திற்கு, துரோகத்திலிருந்து கருணைக்கு, கருணையிலிருந்து பொறாமைக்கு இன்னும் பல்வேறு உணர்வுத் தாவலுக்கு உட்படும் வாகக மனத்தை உருவாக்கும் வல்லமை கொண்ட விவரிப்பு ஏற்படுத்தும் அனுபவம்.

இரண்டாவதாக, பல்வேறு பண்பாடுகளின் முடிவிலா அறிமுகம். மாவட்டம் கடந்து, மாநிலம் கடந்து, நாடுகள் கடந்து உலகின் பல்வேறு பண்பாட்டுச் சிதைவுகளை, பண்புகளைக் கூறு மொழி வழியே செய்யப்படும் அறிமுகம் ஏற்படுத்திய அனுபவம். இன்னும் ஒன்றைக் குறிப்பிடலாம், என்னவென்றால், பல்வேறு புதிய சொற்களின், வாழும் மற்றும் வாழ்ந்த நிஜ மனிதர்களின் அறிமுகம் அவை ஏற்படுத்தும் அனுபவமாக மிகச் சிறந்த வாசிப்பு அனுபவத்தை அளிக்கும் நாவல் இது. என்னைப் பொறுத்தவரை நாவலில் வரும் பாத்திரங்கள் அனைவரும்/ அனைத்தும் (நிறைய பெண்கள் நிறைய ஆண்கள் கூடவே நிறைய இடங்கள்) அஞ்சனாக்கள்தான்.

...

நூல்:
அற்றவைகளால்
நிரம்பியவள்

ஆசிரியர்:
பிரியா விஜயராகவன்

அட்டை வடிவமைப்பு:
சந்தோஷ் நாராயணன்

வெளியீடு:
கொம்பு பதிப்பகம்

பக்கங்கள்: 712

விலை: ரூ.430

தொடர்புக்கு:
9789858895 / 9952326742

ஓவிய மனநிலை

இந்தியப் பெண் ஓவியர்களைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள அலைந்துகொண்டிருந்தேன். அலைந்துகொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது, தொண்ணூறுகளில் எங்கோ ஒருமுறை பார்த்த ஓவியத்தைத் தேடி ஒருவழியாகக் கண்டுபிடித்துவிட்டேன். பத்மஸ்ரீ அஞ்ஜோலி எலா மேனன்தான் அந்த ஓவியர். ஓவியம் மட்டுமே பார்த்தது. அதை வரைந்தவர் ஒரு பெண் என அப்போது தெரியவில்லை. பெண் ஓவியர்கள் பற்றித் தேடிக் கொண்டிருந்தபோது இந்தப் பிரபலமான ஓவியர் வரைந்த இந்த ஓவியத்தைக் கண்டேன். நடுப்பகல் என்ற தலைப்பில் உணர்வு மிக்கதொரு ஓவியம். சில ஓவியங்கள் மூளையின் திசுக்களில் ஒளிப்படமமாய்ச் சேகரமாகிவிடும். இவரின் ஓவியங்கள் இணையத்தில் நிறையக் காணக் கிடைக்கிறது. அனைத்திலும் இவர் உருவாக்கும் கண்கள் எனக்குள் அபூர்வமான தொன்மங்களாய் விரிகிறது.

Gloomy என்ற சொல்லுக்கு துல்லியமான அர்த்தத்தை அவை தன்னகத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. நான் பார்த்த இந்திய ஓவியங்களில் - மிகக் குறைவுதான் என்றாலும் - இவ்வளவு நேர்த்தியான மற்றும் துல்லியமான 'நவீன இந்தியத்' தன்மையை வேறெதிலும் நான் காணவில்லை. ஓவியர்களுக்கு அவரவர்களுக்கு ஒரு பார்வை அல்லவா. ஒரு ஓவியம் அன்றாட அவசரங்களில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவரை ஒரு கணம் ஸ்தம்பிக்கச் செய்ய வேண்டும். தனது மொத்த விழிப்புணர்வினொரு கீற்றை அளிக்க வல்லதாய் இருக்க வேண்டும். என்னைப் பொறுத்தவரையில் அப்படியான ஒரு ஓவியம் இது. அவ்வளவுதான்.

ஒரு ஓவியம் பற்றிய நீண்ட விளக்கவுரை தேவையற்றது. தெருவில் நடக்கும்போது ஒரு மனிதரின்

பார்வையில் என்னென்ன தெரிகிறது. வீட்டிற்குப் போனவுடன் ஏன் எதுவும் நினைவில் நிற்பதில்லை. தினமும் கடக்கும் ஒரு விசயத்தை எங்கோ ஒரு ஓவியன் சுவற்றில் தொங்க விடும்போது மனிதர்கள் விசித்திர உணர்வை அடைகிறார்கள். மனிதர்களின் கண்கள் அகலமான பார்வை கொண்டது. ஓவியரோ உற்று நோக்குகின்றனர். எழுத்தாளர்களுக்கும் இது பொருந்தும். ஒரு பெண்ணின் தலையிலிருந்து சாலையில் விழும் மலரை, பிச்சைக்காரன் தூக்கி எறிந்த பீடித் துண்டை யாரும் பெரிதாகக் கவனிப்பதில்லை. ஓவியன் ஒரு பீடித்துண்டை சுவரகலத்திற்கு வரையும்போது மனிதர்கள் பார்க்கிறார்கள். மனிதர்கள் பார்க்கிறார்கள் என்பதுதான் முதன்மை. ஓவியம் மனிதர்களுக்கு இடையில் ஒரு இணைப்பை உருவாக்குகிறது. ஒரு மலரை ஏன் வரைகிறீர்கள் என்ற கேள்விக்கு எனக்கு மனதிற்கு மிக நெருக்கமான அமெரிக்க ஓவியர் ஓ'கீஃபி (Georgia O'Keeffe) 'உங்கள் கையில் ஒரு மலரை எடுத்து, உண்மையில் நீங்கள் பார்க்கும் ஒரு கணம் என்பது அந்த கணத்தில் உங்கள் உலகமாய் இருக்கிறது. அந்த உலகத்தை நான் மற்றவர்களுக்கு அளிக்க விரும்புகிறேன். நகரத்தில் பெரும்பாலான மனிதர்கள் அவசர கதியில் இருக்கின்றார்கள், ஆகையால் அவர்களுக்கு ஒரு பூவை எடுத்துப் பார்க்க நேரமில்லை. அவர்களுக்கு விருப்பமிருக்கிறதோ இல்லையோ நான் அவர்களுக்கு அதைக் காட்டுவேன்...' என்கிறார். எழுத்தாளர்கள் - முக்கியமாகக் கவிஞர்கள் - போலவே ஓவியர்களும் பல்வேறு தன்னிலைகளைக் கொண்டுள்ளனர். சுயவுணர்வுடன் உருவாக்கப்படும் எந்தப் படைப்பும் தன்னளவில் படைப்பாளர்களுக்குத் தெரியாத பூடகத்தன்மை உடையது. பூரணமானதொன்று முழு அழிவைத் தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கிறதல்லவா. அதை ஒரு படைப்பாளி அறிந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லாமலேயே ஒரு படைப்பு உருவாக்கப்பட வாய்ப்பிருப்பதுதான் அந்தப் பூடகத்தன்மைக்குக் கூடுதல் அர்த்தத்தை, சுவாரஸ்யத்தை உருவாக்குகிறது. ஒரு ஓவியர் வரைந்துகொண்டிருக்கும் ஓவியம் பற்றிக் கேட்கப்படும் கேள்விகள் உண்மையில் அவரின் மீதான தாக்குதல்கள்தான். பொதுவான நிலை அப்படித்தான் உள்ளது. முடிவடையாத படைப்பின் மீதான கேள்விகள் என்பவை அபத்தமானவை. ஒரு கச்சிதமான மனநிறைவைப் படைப்பாளி பெறுகிறாரா என்பதை விட வாசகர்/ பார்வையாளர் அடைகிறாரா இல்லையா என்பதுதான் முதன்மையானது என்று எண்ணுகிறேன். என்னுள் ஒரு முழுமையான மற்றும் கச்சிதமான ஒரு உணர்வை ஏற்படுத்தும் இந்த ஓவியத்தை உங்களிடம் பகிர்ந்துகொள்கிறேன். கூடவே எனக்கு மிகவும் பிடித்த ஓவியரின் புகைப்படத்தையும்.

...

பொதுவான மனநிலை

சுரா மீன் வகை, பந்தயக்குதிரை வகையில் தொல்லை தருவதற்காக உடனெருங்கிச் செல், முன் உந்துலகத்தின் தொழில்வாய்ப்பில் பங்கு பற்றும் நோக்குடன் அண்டி அணைத்து நிறுத்து, மேசைப் பந்தாட்டத்தில் எளிதாகத் தொடர்ந்தடிக்கும் நிலையில் பந்துகளை அருகருகாகப் பார்த்து வை, வாக்காளர்களுடன் அடிக்கடி தொடர்பு கொண்டு தேர்தல் தொகுதியில் நல்லெண்ணம் பேணு, கண்ப்பருகில் அணைவாய் அமர், உறுப்பினை மிக ஆதரவு காட்டிப் போற்றிப் பேணு, காலைத்தடவிப் பிடி, முழந்தாளைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டிரு, தழுவிக்கொஞ்சி விளையாடு, குழந்தையை அன்புடன் எடுத்தணைத்து ஆதரவு காட்டு, கவலை கேடு வராமல் பேணு, பரிவோடு கவனி, தளராமல் பகைமை கவலை முதலியவற்றை மனதில் வைத்துப் பேணி வளரச் செய், கலை முதலியவற்றைப் பேணி ஆதரி, தோட்டம் பாதுகாத்து வளர், செடி கொடி பயிர்களைப் பேணு, நோய் நொடிகளைக் கவனித்துக் குணமடையும்படி பணிவிடை செய், நோயாளிகளைக் கவனித்துப் பேணு, பாலூட்டி வளர், பேணி வளர், ஊட்டுத்தாயாய் உதவு, பண்பின் வளர்ப்பு நிலம், நிழல் தருவதற்காய் வளர்க்கப்படும் மரம், இனப்பெருக்க வகை மாறுபாடுடைய உயிர்களிடையே பால் சார்பற்ற இனப்பெருக்கப் படி நிலை, கன்னித்தாய்ச்சி, தேனீ-எறும்பு முதலிய உயிர்கள் வகையில் மரபு பேணிக்காக்கும் அலியினம், இனத்தாய்ச்சி, பேணிகாப்பு,

பாலூட்டி வளர்ப்பு, நோயாளிகளைப் பேணிக்காப்பவர், குழந்தைகளைப் பேணி வளர்ப்பவர், ஊட்டுத்தாய், வளர்ப்புத்தாய், தாதி; NURSE – என்ற ஒற்றை ஆங்கிலச் சொல்லிற்கு, தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம் (University of Madras Press 1992) – இல் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தங்கள்தான் இவை. இதுவே ஒரு நாவலைப் படிக்கிற மாதிரி இருக்கிறதா?

அகராதிகள் எப்பவுமே எழுத்தாளனுக்குப் பெரிய சவால் விடுபவை. நான் பொதுவாக அகராதிகளைப் 'பெருந்திரள் அழிப்பு ஆயுதத்திற்கு' (weapon of Mass Destruction) இணையாக வைத்துச் சிந்தனை செய்வேன். சொல் என்பது பல்வேறு அர்த்தங்கள் பொதிந்த நாட்டுவெடி. பல சமயங்களில் அது உபயோகிப்போரைத்தனது கணக்கில் கொள்வதில்லை. சிதறடித்து விடுகிறது. அந்த வகையில் அகராதி என்பது ஒரு ஆயுதக்களஞ்சியம். அதை வைத்துக் கொள்பவர்கள் ஒரு படையை வழிநடத்தும் வலிமையைப் பெறும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதைப் புரிந்துகொள்பவர்கள் பாக்கியவான்கள். அப்படி இல்லையென்றால் அது வெடிகளால் ஆன கிட்டங்கி என்பதையாவது தெரிந்துவைத்திருக்க வேண்டும். அகராதி பிடித்த அகராதிகள் என்பதையும். பிறகு மேலே குறிப்பிட்ட பெருந்திரள் அழிப்பு ஆயுதம் பற்றி நண்பர்கள் நேரம் உள்ளபோது இணையத்தில் அலைந்து தெரிந்துகொள்ள பரிந்துரைக்கிறேன். ஒவ்வொருவரும் அதைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய கட்டாயக் காலம் கடந்து விட்டதையும் நான் நினைவுறுத்துகிறேன்.

...

- ஜெகன்நாதன்
- ஓவியம் : அழ.ரஜினிகாந்தன்

தும்பைப்பூ

வாசுதேவன் மொட்டை மாடிப்படிகளில் கையில் தட்டுடன் இறங்கிக்கொண்டிருந்தார். நெற்றி, கைகளில் திருநீற்றுப்பட்டை, தங்க ஓப்ரேம் போட்ட மூக்குக்கண்ணாடி, கழுத்தில் ருத்ராட்சம் அணிந்திருந்தார். மேற்சட்டை அணியவில்லை. தும்பைப்பூ போல இருந்தது அவர் அணிந்திருந்த வேட்டி.

கடைசிப்படிக்கட்டில் விடுமுறைக்கு வந்திருந்த அவரது முதல் மகள் வாசவிதன் இரண்டு மாதப் பெண் குழந்தைக்கு வெயில் படும்படி குழந்தையின் முதுகுப்பக்கம் காட்டியவாறு அமர்ந்திருந்தாள். அவளின் நான்கு வயதான மூத்த பையன் தாத்தாவிடம் 'ஏன், தாத்தா மாதில போய்ச் சாட்டுறிங்க?' என மழலையில் கேட்டான்.

அவனைத் தூக்கிச் சிரித்தவாறே, 'தாத்தா சாப்பிட போகலடா கண்ணா, எங்க அப்பா, அம்மாவுக்கு அதாவது உங்க பாட்டனாருக்கும், பாட்டிக்கும் சாப்பாடு வைச்சுட்டு வந்தேன்', என்றார். 'மொத்த மாதிலயா அவங்க இருக்காங்க.. குளுராதா?' எனக் கேட்க, வாசவி, 'அவங்க ரெண்டு பேரும் காக்காவா மாறிட்டாங்க, அதான் தாத்தா சாப்பாடு வைச்சிருக்கார், தோ, மேல பறக்குது பாரு'னு மேலே கைகாட்டினாள். வாய் பிளந்து இரு புறாக்கள் பறப்பதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியாய்ச் சிரித்தான். அப்படியே, கண் சைகையில் வாசவி,

வாசுதேவனைப் போகச் சொன்னாள்.

உள்ளே வாசுதேவனின் மனைவி ராதா அழுதபடி தரையில் அமர்ந்திருந்தாள். கண்ணீர் துடைத்துத் துடைத்து அவள் கட்டியிருந்த காட்டன் புடவையின் முந்தி நனைந்து இருந்தது. அழுதவாறே, 'ஏங்க சாப்பாடு வைக்கவா, இல்ல நேரமாகட்டுமா?' என்றாள். 'இல்ல, இப்போவே வை, நம்ம மைக்கேல், அவருக்கு தெரிஞ்ச ஹோம்லேலாம் கேட்குறதா சொல்லிருந்தார். எதுக்கும் ஒரு எட்டு போய்ப் பாத்துட்டு வந்துரேன்' என்றவாறே தட்டில் இருந்த நீரைக் கீழே வடித்தார்.

காதலித்து ஊரை விட்டு ஓடிப்போன தன் இரண்டாம் மகள் வைஷ்ணவி கடைசியாய்த் தான் ஏமாற்றப்பட்டதாகவும், தற்போது நிறைமாதக் கர்ப்பிணியாகச் சென்னையில் உள்ள ஒரு ஹோமில் சேரப்போவதாகவும் வீட்டுத் தொலைபேசியில் கூறிவிட்டுத் துண்டித்துவிட்டாள். அன்றிலிருந்து அழித்துவங்கியவள்தான் ராதா.

அப்படியே தலை முழுகியிருக்கலாம்தான். தன் வசதிக்கு ஒற்றைப்பிள்ளை போதுமென வாசவியுடன் நிறுத்தியிருந்த வாசுதேவனை அவரது பெற்றோர்கள் கட்டாயப்படுத்த விருப்பமில்லாமல் எட்டு வருடம் கழித்துப்

பிறந்தவள் வைஷ்ணவி. பிறக்கும்போது ஒன்றரைக் கிலோ இருந்த அவளைத் தேற்ற ராதாவும், வாசவியும், வாசுதேவனும், அவரது பெற்றோரும் எடுத்த மெனக்கெடலில் அவள் பின்னாளில் அக்குடும்பத்தின் செல்லமாய் மாறிப் போயிருந்தாள்.

அப்படிப்பட்டவளை எப்படி வேண்டாமெனத் தூர எறிந்துவிட முடியும். வாசவிதான் வைஷ்ணவியை எப்படியாவது அழைத்து வரச் சொல்லிப் பிரயத்தனப்பட்டாள். வாசுதேவனும், மைக்கேலும் சென்னைக்குப் பயணப்பட்டனர். வைஷ்ணவியின் நினைவுகளை ரயிலின் சன்னல் கம்பிகள் வழியே ஓடவிட்டுக் கொண்டிருந்தார் வாசு.

வைஷ்ணவியை மருத்துவமனைக்கு ஆம்புலன்சில் அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தனர். அதில் அவள் பிரசவ வலியால் துடித்துக்கொண்டிருந்தாள். சென்னை அரசு மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டு மிகுந்த சிரமத்துடன் ஆனால் சுகப்பிரசவம் மூலமாக ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள்.

இரண்டு நாட்களாய் அங்குமிங்குமாய் அலைந்த வாசுதேவன் சோர்ந்து காணப்பட்டார். எல்லாப்பக்கமும் அடைபட்டதைப்போல உணர்ந்து, 'என்ன பெத்தாறே.. என் குழந்தைய கண்ணுல காட்ட மாட்டீங்களா?' என்றவாறே மயங்கிச் சரிந்தார். பதறிப்போய், வேகமாய் ஓடி அவரைத் தூக்கிய மைக்கேல் அம்மா வாட்டர் கேனில் இருந்த நீரைத் தெளித்து எழுப்பினார். 'அண்ணா, என்னாச்சு.. ஆஸ்பிடல் போலமா?', என்றவரை, 'வேணாம் மைக்கேல் எம்பொண்ணு மட்டும் கிடைச்சுட்டானா இன்னும் நூறு வருசம் உசரோட இருப்பேன்' என்று சிரித்துக்கொண்டே அழுதவரை ஆசுவாசப்படுத்தினான் மைக்கேல்.

அலைபேசி ஒலித்தது. வாசவியின் மாப்பிள்ளை போனில் இருந்து வாசவி 'என்னப்பா ஆச்சு, வைஷ்ணு கிடைச்சாளா, வேற ஏதாச்சும் தகவல்?' எனக் கேள்விக்கணைகளை அடுக்கிக்கொண்டிருந்தாள். 'இன்னும் இரண்டு நாட்கள் தேடிவிட்டு வருகிறோம், மைக்கேல் வீட்டில் அவரது மனைவிக்கு அம்மாவிடம் சொல்லித் தகவல் சொல்லிவிடு' என்றார்.

மருத்துவமனையில் இருந்து ஹோமில் உள்ள ஒரு பாட்டியின் உதவியுடன் டிஸ்சார்ஜ் ஆனார் வைஷ்ணவி. ஹோமில் பெருத்த யோசனைக்குப்பின் தானும், தன் குழந்தையும் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளலாம் என

முடிவெடுத்தாள். ஒரு வாரம் போனது. உடல்நிலை சரியாகிற்று. ஒரு ஆட்டோவை வரச்சொல்லி ஏறி ரயில் சத்தம் கேட்ட இடத்தில் இறக்கிவிடச் சொன்னாள்.

முடிவை விரும்பவில்லையோ என்னவோ, வைஷ்ணவியின் பச்சிளம் பாலகன் உதைத்துக்கொண்டே இருந்தான். தண்டவாளம் நெருங்கினாள், வீறிட்டு அழத்தொடங்கினாள், தண்டவாளத்தை விட்டு வெளியே வந்தாள், ஒரு குப்பைத்தொட்டியின் மறைவில் அவனுக்குப் பாலூட்டி அவனது அழகையை நிறுத்தினாள், தூங்கிப்போனாள்.

தூக்கத்தில் சிரித்த அவன் முகம் அவளின் முடிவை மாற்றியது, ஆம், அவள் மட்டும் ரயில் முன் பாய்வதாய் முடிவெடுத்தாள். அந்தப் பச்சிளம் பாலகனை அருகில் இருந்த ஒரு குப்பைத்தொட்டியில் வைத்தாள். அப்போதும் சிரித்தான். வைஷ்ணவி, அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே தீர்க்கமாய் அவனைக் கடந்தாள். தண்டவாளம் நோக்கித் தன் கடைசிப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தாள்.

ரயில் வரும் சத்தம் தூரமாய்க் கேட்டது, கடைசிச் சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டாள். ஆட்டோ சத்தம் அருகில் கேட்டது, திரும்பிப் பார்த்தாள், 'வைஷ்ணு' எனக் கத்திக்கொண்டு வாசுதேவன் ஆட்டோவில் இருந்து கீழே விழாத குறையாய் ஓடி வந்தார். வைஷ்ணவி தன் ஆயுட்காலம் நீட்டிக்கப்பட்டதை எண்ணிக் கண்ணீருடன் ஓடித் தந்தையைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதாள்.

'குழந்தை?' என வினவியவரிடம் ஏதும் சொல்லாமல் குப்பைத் தொட்டியை நோக்கி ஓடத்துவங்கினாள். பின்னாலேயே வாசுதேவனும், மைக்கேலும், ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போதே வைஷ்ணவி வேறு யாராவது எடுத்திருந்தால், குப்பை போட்டு மூடியிருந்தால் எனப் பலவாறு யோசித்துக்கொண்டே வந்தாள்.

அங்கே அந்தக் குப்பைத்தொட்டியின் மேல் அமர்ந்திருந்த இரு காகைகளை ச்சூ, ச்சூ என விரட்டி, படபடப்புடன் எட்டிப்பார்த்தாள், எந்தச் சலனமும் இன்றி அதே சிரிப்புடன் வாசுதேவனின் பேரன். அள்ளியெடுத்துக் கொஞ்சினார்கள் வாசுவும், வைஷ்ணவியும். மேலே பறந்த இரு காகங்களும் மீண்டும் குப்பைத்தொட்டியின் விளிம்பில் வந்தமர்ந்தன. குழந்தையினைக் கொத்தாமல் அமர்ந்திருந்த அந்த இரு காகங்களைப் பார்த்து அப்பா, அம்மா என மனதிற்குள் அழைத்துக்கொண்டார் வாசுதேவன்.

நிறங்கள்

இரவும் பகலும் என்பது உறக்கமும் விழிப்புமென்றேன்.
இரண்டும் இணையும் புள்ளியிலிருந்து வெளியே வந்தான் அவன்.

முதன் முதலில்
இரவு பகலென
இயற்கையைப் பிரித்ததே நிறங்கள்தான் என்றான்

நிறங்கள் என்பதே பொய்யென்றேன்
வருவதும் மறைவதுமே வாழ்க்கை என்பதை
வானவில் வழியே
வந்து சொன்னதும் நிறங்கள்தான் என்றான்

“நிறங்கள் ஏமாற்றும்.”

நிறமே அடையாளமாக இருப்பது
நேர்மை எனவும்
அடையாளமே நிறமாக இருப்பது
பச்சோந்தி எனவும்
பிரித்துக்காட்டியதும் நிறங்கள்தான்... என்றான்
மேலும்...
காக்கைகளே நம் முன்னோர்கள் எனில்
இறந்த பிறகு எல்லோரும் ஒரே நிறம்தானே என
மூடநம்பிக்கையிலும் முக்தியடைய வைத்தது
இந்த நிறங்கள்தான்... என்றான்

நிறங்கள் இருப்பதால்தான்
உங்கள் கண்களுக்கு
எல்லாமே தெரிகிறதென
சவால் விட்டதும்...
கண்கள் இருந்தாலும்
காற்றுக்கு என்ன நிறமென
உங்களால் கண்டறிய முடியாதென
சாபம் விட்டதும் இதே நிறங்கள்தான்...

பின்பு
சமாதானத்திற்கு வெள்ளையாகவும்
துக்கத்திற்குக் கருப்பாகவும்
வறுமைக்குச் சிவப்பாகவும்
மங்கள நிகழ்வுக்கு மஞ்சளாகவும்...
மனிதனே நிறங்களைப் பார்த்துப் பிரித்தான்
நிறங்கள் நீளத்துவங்கின...
மனிதனுக்குள் நிறம் பார்த்துப் பிரித்தான்
நிறங்கள் சுருங்கிக்கொண்டன... என்றான்

- அவன் இன்னும் சொல்வான் ■

தி மோட்டார் சைக்கிள் டையரிஸ்

வெயிட்டர் சால்ஸ் இயக்கிய “ தி மோட்டார் சைக்கிள் டையரிஸ் ” படம் பழைய நார்டன் 500 பைக்கில் சவுத் அமெரிக்காவைச் சுற்றிய இரு நண்பர்களின் எட்டு மாதக் காலப் பயணத்தை முன்வைக்கிறது. இந்தப் படத்தின் முதல் காட்சி.. முதல் ஃபிரேமே... இன்ஹேலரை எடுத்து பேசு செய்வது போலத்தான். எது உடன் இருக்கிறதோ இல்லையோ.. அது இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் சேவுக்குக் காலம் இட்ட கட்டளை. சிறு வயது முதலே ஆஸ்துமாவால் பாதிக்கப்பட்ட பையன் இந்த எர்னஸ்டோ.

விடுமுறையைக் கொண்டாட தன் நண்பன் ஆல்பர்டோவுடன் ஒரு பைக்கில் லத்தின் அமெரிக்காவைச் சுற்றி வர தீர்மானித்துக் கிளம்புகிறார் சே. பல கட்ட தீர்மானங்களுக்குப் பின் சேவின் குடும்பமே கட்டி அணைத்துக் கை அசைத்து வழி அனுப்பிவைக்கிறது. வீட்டைத் தாண்டும் வளைவிலேயே எதிரே வரும் ஒரு லாரியில் பைக் மோதப் பார்த்துப் பின் சமாளித்துக்கொண்டு செல்கிறது. அந்த ஆரம்பமே சேவின் வாழ்வைப் பற்றிய எதிர்காலக் குறியீடாக ஒரு மிகப் பெரிய யுத்தத்தைத் தனக்குள் பொதிந்து வைத்திருப்பதாக நாம் புரிந்துகொள்கிறோம். காலம் மௌனம் காக்கிறது. புயல் வீசப்போவதற்கான மற்றொரு வெர்சன்தான் அந்த மௌனம் என்பது போகப்போகப் புரிகிறது.

தன் காதலி சிச்சினாவைச் சந்தித்து அவள் வீட்டில் தங்கி அந்த இரவைக் கழித்துவிட்டுப் பின் பிரிய மனமில்லாமல் பிரிகிறார் இளம் வயது எர்னஸ்டோ. காதலின் நுட்பம் மிக ரகசியமாக முத்தமாக மாறிவிடுகிறது. முத்தங்களின் வழியே இருவரும் காதலால் நிரம்பி வழிவதைக் காணக் கண் கோடி வேண்டும். காதலின் துயரம் எத்தகையது என்று அடுத்த காட்சியில் சோகமான முகத்துடனும் கனத்த மனதுடனும் பைக் ஓட்டும் எர்னஸ்டோவைக் காணுகையில் உணர முடிகிறது. அதன் பிறகு சிச்சினாவை அவர் பார்ப்பதே இல்லை என்பதுதான் வரலாறு. இளமையின் வலி காதலைக் கொண்டிருக்கிறது.

காடும் மலையும் தனித்த சாலையுமெனப் போகும்வழியெங்கும் இயற்கைகண்களுக்குவிருந்து வைக்கிறது. அர்ஜென்டினா மலை ஓட்டிய பாதைகள் மண் பாதைகளாகவும் கரடுமுரடானதாகவும் இருக்க.. இரண்டு மூன்று முறை போகிற வேகத்திலேயே வண்டிசறுக்கி விழுவதும் நடக்கிறது. இடையினில் பைக் ரிப்பேர் ஆகி நிற்க.. குளிர்க்குள் தூரத்தில் தெரியும் ஒரு வீட்டிற்குச் சென்று இன்று ஒரு இரவு மட்டும் தங்கிக்கொள்ள அனுமதி கேட்கும்போது இலக்கு இன்னும் எத்தனை தூரம் இருக்கிறது.. இலக்கை அடைய இன்னும் எத்தனை சிரமப்படவேண்டி இருக்கிறது.. என்று ஒரு மூடுபனி நம்மைப் பயமுறுத்துகிறது. நண்பர்களிடம் கலக்கம்

இருப்பினும் அதை மீறிய தீர்க்கம் இருக்கிறது. மூச்சு விட முடியாமல் சே அடித்தொண்டையில் இருந்து எம்பி சுவாசத்துக்கு ஏங்கும் சத்தமெல்லாம் நம்மை உறைய வைக்கும் அலறல். உடல்நிலை ஒத்துழைக்காதபோதும் பயணம் தொடர்கிறது.

சிலி அத்தனை குளிர் நிறைந்த பிரதேசம். பனிக்குள் உறைந்து நிற்கும் இடங்களில் பயணங்கள் வெள்ளை முகமூடி அணிந்து வழி விட மறுக்கிறது. திரும்பும் பக்கமெல்லாம் மிரட்டும் பனி வெள்ளை யானையென முரட்டுத் தோற்றத்தில் மூச்சு முட்ட வைப்பதைத் திரை தாண்டியும் நாம் உணர்கிறோம். பனி குவிந்து கிடக்கும் சாலையில் பயணிக்கையில் மீண்டும் விழுந்து எழுகிறார்கள். பைக் டயரும் சுவாசத்துக்கு ஏங்கும் நேர்கோட்டுப் பயணம்.. அங்கும்இங்கும் அலைபாய்கையில் பயணங்களின் இன்னொரு முகம் நம்மை அச்சுறுத்துகிறது. பலதரப்பட்ட மனிதர்களை.. கலாச்சாரங்களை.. நிலவியல் சூழல்களை.. பூமியின் சுழற்சியை என்று மிக நுட்பமாக இந்தப் பயணம் வாழ்வின் மீதான வேறொரு பார்வையை அவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கிறது.

‘சிலி’யை அடைகையில் அவர்களின் பயணம் குறித்த செய்தி அன்றைய நாளிதழில் போட்டோவோடு வந்திருக்கிறது. மிகப் பெருமையாக உணர்கிறார்கள்.

வீட்டில் இருந்து கிளம்பி 2940வது கிலோமீட்டரில் சிலியில் ஒரு பாரில் இரண்டு பெண்களைச் சந்திக்க நேர்கிறது. தான் ஒரு மருத்துவ மாணவன் என்பதோடு இந்தப் பயணம் குறித்தும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அங்கே வரும் ஒரு விளிம்பு நிலை மனிதன்.. இந்த மாதிரி வீட்டில் ஒரு முதிய பெண்மணிக்கு முடியாமல் இருக்கிறது.. வந்து பார்க்க முடியுமா என்று கேட்கிறார். சே குவோரா அவரோடு சென்று அந்த மூதாட்டிக்குத் தன் முதல் உதவிப் பெட்டியில் இருக்கும் மருந்தைக் கொடுத்துத் தன்னால் முடிந்த அளவு மருத்துவம் பார்க்கிறார். அந்த வயதான மூதாட்டியை ஆறுதலோடு தலை தடவுகிறார். அவர் மீதான அழுத்தம் கூடும் இடம் இது.

ஒரு கட்டத்தில் கனத்த மனதோடு பைக்கை விற்றுவிட்டு நடந்தபடியே மீண்டும் பயணத்தைத் தொடரும்போது இந்தப் பையன் விளையாட்டுப் பையன் இல்லை என்று யோசிக்கிறோம். அவ்வப்போது மூச்சு விட முடியாமல் துடிக்கும் காட்சியில் இப்படிப்பட்ட ஒரு ஆள் எப்படி துப்பாக்கி தூக்கிக்கொண்டு சண்டை போட்டு கியூபா விடுதலைக்குத் துணை நின்றார் என்று ஆச்சரியம் வருவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. சேவின்

மனநிலையைக் கண்காணிக்கத் தொடங்கவேண்டிய இடம் இது.

07.03.1952ஆம் வருடம் 3573வது கிலோமீட்டரில் அவர்கள் சேருமிடம் சிலியில் இருக்கும் வால்பரைலோ. வால்பரைலோவில் அவர்கள் தங்கும் விடுதிக்கு சிச்சினாவிடமிருந்து கடிதம் வந்திருக்கிறது. படித்துவிட்டுச் சுவற்றில் தன் முஷ்டியால் குத்துகிறார். கடிதத்தில் என்ன எழுதி இருந்திருக்கும் என்று நாமே புரிந்துகொள்கிறோம். பெண்களின் தூரம்.. காத்திருக்க முடியாத இடத்தில் இருக்கிறது. புழுதி படிந்த சாலையில் நடக்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். நடந்து நடந்தே சில தூரங்களைக் கடக்கிறார்கள். 5122வது கிலோமீட்டரில் அப்படி ஓர் இரவு நிலக்கரி சுரங்கத்தில் வேலை செய்யும் கூலிக்காரத் தம்பதி வீட்டில் தங்க நேர்கிறது.

அடுத்தநாள் காலையில் நிலக்கரி சுரங்கத்தில் கூலியாக வேலை செய்யும் மக்களைப் பார்க்கையில் வாழ்வின் நிஜப் போராட்டம் புரிகிறது. ஒருவேளை உணவு என்பது லத்தின் அமெரிக்க மக்களுக்குச் சாதாரண விஷயம் அல்ல என்று உணருகிறார்.

“நீ வா.. நீ வா.. நீ வா.. நீ.. நீ.. நீ.. சரி.. மற்றவங்க எல்லாரும் போலாம்” என்று சொல்லித் தேர்ந்தெடுத்த ஆட்களை ஆடு மாடுகள் போலப் பணம் படைத்தவன் தூக்கி வண்டியில் போட்டுக்கொண்டு போகும்போதுதான் உலக சமதர்மம் பற்றிய யோசனை பிறக்கிறது. முதல்முறை கேட்ட கேள்வி.. அது உதாசீனப்படுத்தப்பட்ட போதுதான் கேள்வியின் வீரியம் புரிகிறது. வேறு வழியில்லாத நொடி ஒன்றில் கீழே கிடக்கும் கல் எடுத்து அந்த வாகனத்தின் மீது விட்டெறிகிறார். மிகத் தீவிரச் சிந்தனையை இந்தச் சம்பவம் அவருள் கிளறிவிடுகிறது. தினக்கூலிகளின் வாழ்வாதாரப் போராட்டம் அவர் கண்களை நிறைக்கிறது. தொடர் கேள்விகளால் சேவின் சாதாரண வெளி உடைகிறது. இந்தப் பூமி பொதுவானது. அதை எப்படி ஒரு சாரர் மட்டும் உரிமை கொண்டாட முடியும் என்று

முதலாளித்துவத்தின் அடி மடியிலேயே கை வைக்கும் சிந்தனை வெளிவருகிறது. சித்தாந்தத் தேடலில் எல்லாம் பொதுவானது என்று சீறிடும் பேனாவில் எழுதத் தொடங்குகிறார்.

உலகின் மறுபக்கம் அத்தனை இலகுவானது அல்ல.

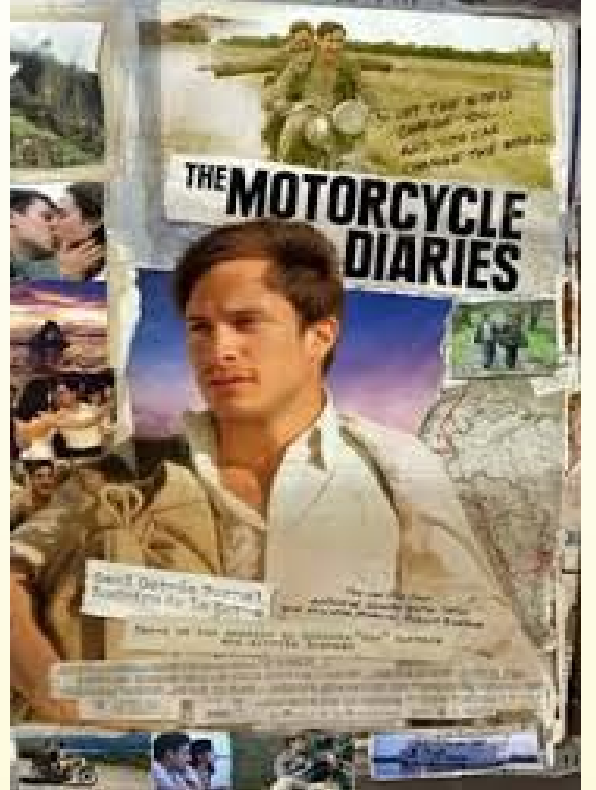
6932வது கிலோமீட்டரில் 'பெரு'வை அடைகிறார்கள். நடந்து நடந்து சோர்ந்து சரியும் இடமெல்லாம்... உலகின் சரிவுகளாகவே படுகிறது. வழி நெடுக எல்லாவிதமான மனிதர்களையும் காண்கிறார்கள். நிறைய நல்ல மனிதர்களும் அதில் இருப்பது உலக ஆறுதல். 7014வது கிலோமீட்டரில் 05.04.1952இல் 'மச்சு பிச்சு'வை மனம் விரிய பார்க்கிறார்கள். மேலே வானம் வரை உயரும் கண்களை நாமும் காண்கிறோம். அதன் அடிவாரத்தில் அமர்ந்தே டைரி எழுதுகிறார். ஒரு தூர தேசக் கனவுக்காரனின் தோற்றத்தில் மேல் கோட்டைச் சரி செய்தபடியே போட்டோ எடுக்கும் 'சே'வைக் காலத்தின் குறியீடாகவே காண்கிறோம். இந்த இளைஞன் பின்னாளில் அமெரிக்காவுக்கே அச்சுறுத்தலாக மாறுவான் என்று யாரும் நம்பியிருக்க மாட்டோம். எதுவெல்லாம் தேவையோ அதுவெல்லாம் தர்மமாகும். பாசம் பூத்த கற்களுக்கிடையே வேஷமற்ற இந்த மனிதனின் தோற்றம்... உண்மைக்கு மிக அருகே நம்மை அழைத்துச் செல்கிறது.

8198வது கிலோமீட்டரில் 12.05.1952இல் பெருவில் 'லிமா' என்ற இடத்துக்கு வந்தடைகிறார்கள். அங்கே தாங்கள் காண வேண்டிய மருத்துவரைக் காண்கிறார்கள். அவர் வீட்டில் தங்கி ஓய்வெடுக்கிறார்கள். அங்கிருந்து அந்த மருத்துவர் உதவியால் நல்ல உயர்தரமான மினி கப்பல் போலொரு படகில் பயணம் தொடர்கிறது. அப்போது அந்தப் படகின் பின்னால் படகு மாதிரியான ஒரு திறந்தவெளி ஓடம் கயிறு கட்டிப் பின்னாலேயே இழுத்துச் செல்லப்படுகிறது. தான் செல்லும் படகில் மேலே நிற்கும் சே அதை கூர்ந்து கவனிக்கிறார். அந்தப் படகு முழுக்க ஏழை மனிதர்கள். அழுக்கு மனிதர்கள். நெருங்கி நெருங்கி அமர்ந்தும் படுத்துமிருக்கிறார்கள். மனித வர்க்கத்தின் இரு பிரிவுகளைக் கண்கூடாகக் காண்கிறார். மேல்தட்டு வர்க்கப் படகில் தான் பயணிப்பதை உணர்ந்தபடியே கீழ்த்தட்டு மக்களின் பயணத்தை உற்று நோக்குகிறார். கண்கள் கூராகி மனது தீர்க்கமாகும் இடம் இது.

தன் பயண அனுபவங்களைத் தன் நாட்குறிப்பில் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் 'சே'வின் மனம் இந்தச் சமூகம் நோக்கிக்

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விரியத் தொடங்குவதை நாம் உணரத் தொடங்குகிறோம். குளிர்நடன் எவ்விதப் பாதுகாப்பும் இல்லாமல் பின்னால் வந்துகொண்டிருக்கும் திறந்தவெளிப் படகில் இருக்கும் மனிதர்கள் மீதுதான் அவரின் கவனம் குவிந்துகொண்டிருக்கிறது. வெறித்த பார்வை. சூனியத்தில் சமம் முளைக்கச் செய்யும் பார்வை. அந்த இரவும் படகில் மூச்சு விட முடியாமல் போகிறது. சுவாசத்துக்கு ஏங்கும் அந்தச் சத்தம் நம்மை மீண்டும் உலுக்குகிறது. நண்பன் பதறிப் பாதுகாக்கையில் நமக்குக் கண்கள் குளமாகின்றன.

மழையினூடாக உள்ளே அதிரும் இனம் புரியாத துயரங்களோடு அந்த நதியின் வழியே நிகழும் பயணம் 05.06.1952இல் 10223வது கிலோமீட்டரில்... 'பெரு-சான் பாப்லோ'வைச் சென்றடைகிறது. முன்பு மருத்துவர் கொடுத்துவிட்ட முகவரியின்படி காணவேண்டிய தொழுநோய் மருத்துவமனைக்கு வந்துவிடுகிறார்கள். உரியவர் வந்து அழைத்துப் போகிறார். உள்ளே நுழைகையிலே தொழுநோய் உள்ள ஒருவருக்கு அறிமுகமாகும்படி ஷேக்கிங்குக் கையை நீட்டுகையில்... அந்தத் தொழுநோய்க்காரர் உட்பட எல்லாரும் சட்டென்று 'சே'வை ஆச்சரியமாகப்

பார்க்கும்போது.. அடைபட்ட மானுடம் விடுபடப் போகிறது என்று புரிந்துகொள்கிறோம். தொழுநோய் மருத்துவமனையில் பாதி (படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்) மருத்துவனாகச் சேவையில் ஈடுபடும் காட்சியில்.. 'சே'வின் விரல்களிலும் பூக்கள் மலரும் என்று நம்புகிறோம். 'சே'வின் மனதில் அன்பின் தத்துவங்களே.. அடுக்கடுக்காய் நிரம்பி இருக்கிறது. எல்லா மருத்துவர்களும் கை உறை அணிந்துகொண்டு தொழுநோய்க்காரர்களுக்குச் சிகிச்சை அளிக்கும்போது சே வெறும் கையுடன் துணிந்து மருத்துவம் பார்க்கையில்.. தொழுநோய்க்காரர்களின் மன நிலையில் ஒரு நம்பிக்கை பிறக்குமே.. அங்கு 'சே'வின் மானுடம் மீண்டும் விதைக்கப்படுகிறது. எப்போதும் எவரிடமும் நிஜம் பேசும் தருணம் ஆகட்டும்... மூச்சுக்குப் போராரும் இடமாகட்டும்... மிகப் பெரிய போராட்டத்தை எதிர்கொள்ள தன்னைத் தயார் செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்று யூகிக்க முடிகிறது. ஒருமுறை உணவு பத்தாமல் போக.. முதலில் நோயாளிகளுக்குத்தான் உணவு என்று அங்கிருக்கும் மதர் சொல்லி 'சே'வுக்குக் கொடுக்க முடியாத சூழல் வருகையில் சே மெளனமாக வெளியேறி மரத்தடியே அமர்ந்து படித்துக்கொண்டிருப்பார். ஒவ்வொரு நோயாளியும் 'சே'வின் அருகே வந்து தங்களின் சாப்பாட்டை அவரை நோக்கி நீட்டுவார்கள். சே என்ற மனிதன் சக மனிதனின் மனதை வென்ற இடங்கள் இவையெல்லாம்.

அவர் பிறந்த நாள் அன்று. கேக் வெட்டிப் பிரியத்தை வெகு அழகாய்க் காட்டுகிறார்கள். அவர்கள் மத்தியில் நாளை கிளம்புவதைப் பற்றியும் இத்தனை நாள் அங்கிருந்த அனுபவம் பற்றியும் பேசுகிறார். பேசி முடித்து மற்றவர்கள் ஆட... அவர் அரங்கை விட்டு வெளியேறி வாசல் பக்கம் நடக்கிறார். அவருள் எதுவோ சமமாக இல்லை. எதுவோ அலைக்கழிக்கிறது. ஒரு வேட்கை விடாமல் துரத்துகிறது. எதிரே ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஆற்றில் குதித்துவிடுகிறார். அது தனக்குத் தானே வைத்துக்கொண்ட சோதனை என்றுதான் நம்புகிறேன். தன்னைத் தானே வெல்ல முடியுமா.. தன் ஆஸ்துமாவை எதிர்த்துப் போராட முடியுமா என்று வைத்துக்கொண்ட சோதனை அது. அக்கரையைத் தொட்டுத் திரும்ப வேண்டும் என்றுதான் அந்த நீச்சல் சோதனை நிகழ்கிறது. நண்பன் எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்காமல் நீருக்குள் போராடுகிறார். விஷயம் புரிந்து எல்லாரும் வெளியே ஓடி வந்து பார்க்கிறார்கள். அவர் எண்ணத்தின் திண்ணம் புரிந்தவர்களாகக் கை தட்டுகிறார்கள். ஆர்ப்பரிக்கிறார்கள். உற்சாகம் ஊட்டுகிறார்கள். நம்பிக்கை வீசுகிறார்கள். மூச்சு

வாங்க.. சே என்ற உறுதி மிக்க மனிதன் ஆற்றில் அக்கரையைத் தொட்டுத் திரும்புகிறார். வாழ்வின் முதல் வெற்றி... இங்கே வரலாறாகிறது.

பேனா பிடித்த கையில் துப்பாக்கி பிடிக்கப் போகும் நாள் வெகு தொலைவில் இல்லை. அனைவரிடமும் பிரியாவிடை பெறுகிறார். இருந்த கொஞ்ச நாட்களிலேயே எல்லார் மனதிலும் இடம்பிடித்துவிட்ட சே உணர்ச்சி ததும்ப அங்கிருந்து கிளம்புகிறார். பிரிவென்பது எப்போதுமே வாழ்வில் பெரும் பங்கு வகிக்கிறது. பனிக்குள் அவர்கள் மெல்ல மெல்ல மறைய படகு விலகிச் சென்றுகொண்டே இருக்கிறது. 'சே'வைப் பார்த்து அந்த மனிதர்கள் எல்லாருமே பேரன்போடு கை அசைக்கிறார்கள். அவரும் எல்லாருக்கும் கை அசைத்துப் பயணத்தை உறுதிப்படுத்துகிறார்.

10240வது கிலோமீட்டரில் 22.061952இல் கொலம்பியா.

12425வது கிலோமீட்டரில் 26.07.1952இல் வெனிசுலாவில் நண்பன் ஆல்பெர்ட்டோவை விட்டு சே மட்டும் மினி விமானத்தில் கிளம்புகிறார். நண்பன் 'சே'விடம் ஆல்பெர்ட்டோ பேசும் காட்சி இவர்கள் வாழ்வில் மிக முக்கியமான இடம். பேசியபடியே கண்கள் கலங்க இருவரும் கட்டிக்கொண்டு பிரிகிறார்கள். ஆல்பெர்ட்டோ மூத்தவர் என்பதால் சே மீது அவருக்கு எப்போதுமே ஒருவகை அக்கறை இருப்பதை இந்தக் காட்சியிலும் தலை தடவியதன்வழி காண முடிகிறது.

அந்த விமானம் ஒரு புதிய உலகை நோக்கிப் பயணிக்கிறது.

நண்பர் ஒருவர் மூலம் பிடல் கேஸ்ட்ரோவின் அறிமுகம் கிடைக்கிறது. ஆழ் மனதுக்குள் அரித்துக் கிடந்த அத்தனை கேள்விகளுக்கும் அங்கே பதில் கிடைக்கிறது. ஆல்பெர்ட்டோ வீடு திரும்ப சே காட்டுக்குள் பயணிக்கிறார். அதன் பிறகு 'சே'வை ஒரு மாமனிதனாக நீண்ட வருடங்களுக்குப் பின் தான் நெருங்கவே முடியாத ஒரு சிங்கத்தைப் போலத் தான் கண்டதாக ஆல்பெர்ட்டோ கூறுவதாகப் படம் முடிகிறது.

அதன் பிறகு நடந்ததுதான் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான 'சே'வின் புரட்சி. சென்ற நூற்றாண்டின் மிகச் சிறந்த மனிதன் எர்னெஸ்டோ சேசுவேராவைச் செவ்வணக்கத்தோடு நினைவுகூர்கிறேன்.

திரைப்படம் : The Motorcycle Diaries

இயக்குநர் : Walter Salles

மொழி : ஸ்பானிஷ்

ஆண்டு : 2004

ஞானி அய்யாவோடு...

ஞானி அய்யா இன்று உயிரோடு இல்லை என்பது மிகவும் வருத்தம்தான். என்றாலும் அவர் விட்டுச்சென்ற பணிகள் இருக்கின்றன. அவரோடு இருந்தநினைவுகளை எழுதுவதிலும் சிந்திப்பதிலும் மனம் ஒரு அமைதியைப் பெறுகிறது. அவரோடு பதினான்கு ஆண்டுகள் பயணித்ததைப் பெரும் பேறாகக் கருதுகிறேன்.

நான் திருநெல்வேலியில் பிறந்து வளர்ந்தவன். பள்ளி மற்றும் கல்லூரிப் படிப்பை நெல்லையில் முடித்திருந்தேன். இளங்கலை தமிழிலக்கியம் படித்திருந்தேன். 2002இல் திருமணமாகிக் கோவைக்கு வந்து தற்பொழுது பதினேழு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. என் கணவர் திரு. ஞானப்பிரகாசம். சித்த மருத்துவர். சித்தரிலக்கியம் மற்றும் தமிழிலக்கியத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவர்.

என் கணவர் 'நம் பகுதியில் தமிழறிஞர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்குப் பார்வை இல்லை. அவருக்கு நாள்தோறும் செய்தித்தாள், நூல்கள், கடிதங்கள் நிறைய வரும். மேலும் அவரைக் காண ஆய்வுமாணவர்களும் அறிஞர்களும் வருவர். நீ அவருக்குப் படிக்க வேண்டும். அவருக்குப் படிப்பதோடு, நீயும் மேற்கொண்டு உன் கல்வியைத் தொடரலாம்' என்று கூறினார். 2007 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் தொடக்கத்தில் தமிழறிஞர்

ஞானி அய்யா இல்லம் அழைத்துச் சென்றார். அக்காலகட்டத்தில் ஞானி அய்யா 'தமிழ்நேயம்' இதழ் நடத்திக்கொண்டிருந்தார்.

1998ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்ட 'தமிழ்நேயம்' இதழுக்கெனக் கட்டுரைகள் நிறைய வரும். கட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றையும் அய்யாவிடமிருந்துப் படித்துவிட்டு, அய்யா கூறும் கருத்துகளைக் குறித்து வைப்போம். இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை தமிழ்நேயம் இதழ் வெளிவரும்.

தமிழ்நேயம் இதழுக்கெனத் தலைப்பை அய்யா தெரிவு செய்வார். அதை நண்பர்களுக்கு மடல் (அஞ்சல் அட்டை) எழுதி அனுப்புவோம். 50/60க்கும் மேற்பட்டவர்களுக்கு மடல் அனுப்பியதில் 30/40 கட்டுரைகளாவது வரும். கட்டுரைகளை ஓரிரு முறை படிப்போம். அவற்றைப் படித்து ஒழுங்கு செய்வோம். கருத்துக்களை நீக்கமாட்டார். கட்டுரைகளைச் சுருக்கவும் மாட்டார். அப்படியே வெளியிடுவார் அய்யா.

அணிந்துரை மற்றும் வாழ்த்துரைக்கென நிறைய நூல்கள் வரும். எந்த நாளும் எந்த நூல் வந்தது என்பதையும் அவற்றைத் தன் கைப்பட வைத்திருப்பார். சரியாக அதை அவரே உருவி எடுப்பார். நூலின் தலைப்போடு கூறி, 'மீனா! இந்த நூலைப் படிக்கலாம். அணிந்துரை எழுதக் கேட்டுள்ளனர்' என்பார். ஓரிரு நாட்களில் படித்து அணிந்துரை எழுதிவிடுவோம்.

ஆண்டுதோறும் சாகித்ய அகாதமி விருது பெறும் நூலுக்கான அறிவிப்பு வெளிவந்தவுடன், விஜயா பதிப்பகத்தோடு தொடர்புகொண்டு அந்நூலைப் பெற்றுவிடுவார். அதனை முழுவீச்சோடு படித்துவிடுவோம். விருதாளரிடம் தொடர்பு கொண்டு பேசுவார். விமர்சனம் இருந்தால் முன்வைப்பார். நன்றாக இருந்தால் பாராட்டுவார்.

மதிப்புரைக்காகவும் அய்யாவின் கருத்தினை அறிந்துகொள்ளவும் சிலர் தாங்கள் எழுதிய நூல்களை அனுப்பித் தருவர். அதில் ஒன்று பூமணி அய்யாவின் 'அஞ்ஞாடி'. அதைப் படித்துவிட்டு மிகவும் வியந்து அவரிடம் உடனுக்குடன் தொடர்புகொண்டு எழுத்தின் அனுபவங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டார். இந்நூலுக்கு விருது அறிவிப்பு வருவதற்கு முன்பே

நாங்கள் படித்துவிட்டோம். பல அனுபவங்கள். நினைத்தால் பேரனுபவம். பெரும் வியப்பு.

பெண் எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்தும் முறையில் இலண்டன் வாழ் இராஜேஷ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களோடு இணைந்து 1998 முதல் ஞானி அய்யா பெண்எழுத்தாளர் சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டுக்கொண்டிருந்தார். சிறந்த சிறுகதைகளைத் தெரிவு செய்து பரிசளித்ததோடு அக்கதைகளை நூலாக்கம் செய்துகதையாளர்களுக்கு அனுப்பிவைப்பார்.

திங்கள்தோறும் கோவையில் 'இலக்கியச் சந்திப்பு' என்ற நிகழ்வையும் தவறாது நடத்திக்கொண்டிருந்தார் ஞானிஅய்யா. வடகோவை கல்வி அகத்தில் நடக்கும் நிகழ்வுக்கு மதியம் ஒரு மணிக்குச் சாப்பிட்டு 1.30க்கு ஜவகரோடு கிளம்பிவிடுவார். இலக்கிய நிகழ்வில் முதல் நபராக இருப்பார் அய்யா.

தமிழுக்குத் தன்னால் இயன்றவரை தன்னலம் கருதாது தமிழ்த்தொண்டாற்றும் பல்வேறு ஆளுமை பொருந்திய கோவை ஞானிஅய்யாவிற்குப் படிப்பது, எழுதுவது என என்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக்கொண்டதோடு நானும் எனது படிப்பினைத் தொடர்ந்தேன்.

2010ஆம் ஆண்டில் முதுகலைத் தமிழ்இலக்கியத்தைத் தொடங்கி 2012இல் முடித்தேன். 2013இல் முனைவர் பட்டத்திற்காகப் பதிவு செய்தேன். பாரதியார் பல்கலைக்கழகம் நடத்திய முனைவர்பட்டச் சேர்க்கைக்கான நுழைவுத்தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்றேன். கோவை அரசுக் கலைக்கல்லூரியில் விண்ணப்பித்தேன். நேர்முகத்தேர்வு முடிந்து, முழுநேரமுனைவர் பட்டப் படிப்பிற்கான அனுமதி கிடைத்ததை அய்யாவிடம் தெரிவித்தேன்.

ஞானிஅய்யா, 'மீனா தமிழ்நேயம் கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து நீங்கள் படிக்கிறீர்கள். எனவே தமிழ்நேயம் சிறுத்திழ் கட்டுரைகளை உங்கள் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம்' என்றார். அதன்படி 'தமிழ்நேயம் வெளிப்படுத்தும் தமிழியல் ஆய்வுகள்' என்ற தலைப்பில் என் ஆய்வு அமைந்தது.

அய்யாவிற்குப் படித்துக்கொண்டுதான் என் ஆய்வினைத் தொடர்ந்தேன். காலையில் கல்லூரி சென்று மதியம் அய்யா இல்லத்திற்கு வந்து மாலை வரை படிப்போம். 'நூலகங்களுக்குச் செல்லவேண்டும் மீனா. நிறைய புத்தகங்கள் வாசிக்க வேண்டும்' என்பார். பாரதியார் பல்கலைக்கழக நூலகத்திற்குத் தொடர்ந்து ஒரு பத்து நாட்கள் சென்றேன்.

அலைபேசியில் தொடர்பு கொள்வேன். 'மீனா

என்ன நூல் படித்தீர்கள்.. குறிப்புகள் எல்லாம் எடுத்து வைத்திருக்கிறீர்களா?' என்று தொடர்ந்து கேட்பார்.

மத்திய நூலகத்திற்கும் செல்ல வேண்டும் என்று அனுப்பிவைத்தார். 2017இல் முனைவர் பட்டம் பெற்றேன்.

அன்று முதல் அய்யாவிற்குப் படிப்பது எழுதுவதோடு, ஞானிஅய்யாவின் வழிகாட்டலில் என் தமிழ்ப்பணி தொடர்ந்ததில் பெருமகிழ்வு கொள்கிறேன்.

மேலும் ஞானிஅய்யாவோடு நான் வந்து சேர்ந்ததிலிருந்து எனக்குப் பல்வேறு பேரறிஞர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள், தமிழறிஞர்கள், பேராசிரியர்கள் மற்றும் நண்பர்களின் அறிமுகங்கள் கிட்டின. கோவையில் மட்டுமல்ல அயல்நாட்டில் வாழும் தமிழறிஞர்கள் ஈழத்தமிழர்கள் பலரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பையும் பெற்றேன்.

தற்பொழுது கொரோனா காலத்தில் அய்யாவிற்குப் படித்தும் எழுதியும் வந்தேன். தமிழ்நேயம் இதழ்களைத் தொகுத்து வெளியிட வேண்டும் என்று எண்ணினார். முதல் 25 இதழ்கள் வரை படித்து முடித்தோம். ஒவ்வொரு இதழ் முடித்ததும் சுருக்கத்தை அய்யா கூறுவார்.. நான் எழுதுவேன்.

21/07/2020 அன்று மாலை அய்யா இல்லம் சென்றேன். அய்யா 'மீனா தமிழ்நேயம் இதழைத் தொடர்ந்து எழுத முடியாது. எனக்கு முடியவில்லை. மூச்சுத்திறைலாக இருக்கிறது. நீங்களும் ஜவகரும் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்' என்றார்.

'அய்யா தங்கள் முகம் முழுவதும் வீக்கமாக இருக்கிறது. எப்பொழுதும் நான் பார்க்கின்ற அய்யாவாக இல்லையே!' என்றேன். 'முகம் வீங்கியிருக்கிறதா மீனா!' என்றார். தண்ணீர் கேட்டார். எப்பொழுதும் போலப் புரையேறியது. மெல்ல மெல்லக் குடித்தார். 'மீனா! பசங்களை நன்றாகப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்' என்றார். இறுதியாக அய்யா என்னிடம் பேசிய இந்த வார்த்தைகள் என் காதில் ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன.

அய்யாவோடு இறுதிவரை இருந்து படித்தேன் எழுதினேன் என்ற மனநிறைவோடு பல மலரும் நினைவுகள்! அந்நினைவுகளோடு படிப்பதும் எழுதுவதும் எனத் தொடர்கிறேன்.

இருளை மெல்ல
சுவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன
ஒளியின் திரிகள்..
தின்று முடித்த எச்சங்களில்
வெளிறிக் கிடக்கிறது
வான் நிலா...
விழுங்கிய இறுமாப்பில்
வேகமாய் நீள்கிறது
கூரிய கிரணங்கள்....
விடியலுடனே
புலர்ந்துவிடுகின்றன
புதிரான கேள்விகளும்...
தடம் மறந்த
நதியின் மணற்படுகையில்
வயிற்றில் அக்னிக்குஞ்சை
ஏந்தியபடி
ஒற்றைக் காலில் நிற்கிறது
உறுமீனை எதிர்பார்த்த
கொக்கு ஒன்று..

- மதுரா

காணாமல் போனவர்களை
வருடக்கணக்கில் சமாதானப்படுத்துகிறேன்
ஒரு விடைபெறுதலுக்காக
வாழ்க்கையைப் பணயம் வைத்தவர்களென
அவர்களுக்குப் பதிலாக
இன்னொருவரும் காணாமல் போகலாம்
எதற்கும் செலுத்த முடியாத விலையை
பிரிவின் நிமித்தமாகச் செலுத்திவிடலாம்
காணாமல் போனவர்கள்
காலியான மதுக்கோப்பையில்
செத்துக்கிடக்கும் ஈயைப் போல
வெயில் காலப் புணர்வின்
நடுநிசி மின்வெட்டைப் போல
குறிவைக்கப்பட்ட குரல்வளையைப் போல
ஒரு நீண்ட நகக்குறியைப் போல
தற்கொலை செய்துகொண்டார்கள்
அவர்களையும் அவர்களாய் இருந்தவர்களையும்

- கோபி சேகுவேரா

• • •

இருளின் தொலைவிலிருந்து ஓடி வருகின்றன
தெருநாய்கள்
இரண்டும் வெள்ளை நிறங்கள்
ஒன்றில் செவலைப் புள்ளிகள்
பெரும்புள்ளிகள்
புள்ளிகள் நீர்த்துளிகளின் ஈரம் விரிவடைந்து
பின் ஒழுங்கற்றது போன்ற
சிறிய சிறிய உலர்வுகள்....
துத்திச்செடிகள் பூத்து
தரைதொடும் புதர்வெளியில்
கடுக் முடுக்
கொஞ்சம் மிதமாகவே
பழைய மீன்குழம்பை ஊற்றிவிட்டுப்
போயிருக்கிறாள் ஒருத்தி...

- க.சி.அம்பிகாவர்ஷினி

முக்கக் கவசம் அணிந்துகொள்வது
கட்டாயமாக்கப்பட்ட பூமிக்கு
தகவல் அறியாது
வந்துவிட்டார்
இளவயதுக் கடவுள் ஒருவர்
யாரும் காணாது
தனது புஷ்பக விமானத்தை
மறைவிடத்தில் நிறுத்திவிட்டு
நகர வீதிகளில்
வீதியுலா வருகையில்
வசமாகச் சிக்கிக்கொண்டார்
கடமை தவறாத காவலர் ஒருவரிடம்
நான் கடவுள்
நான் கடவுள் என
எவ்வளவு மன்றாடியும்
இரங்காத காவலரின் முன்
முட்டி வலிக்க
ஒன்பது தோப்புக்கரணங்களைப்
போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்
குலுங்கிக்கொண்டிருக்கிறது பூமி

- இரா.பூபாலன்

• • •

சிறு புன்னகையை மட்டுமே
கை மாற்ற முடிகிறது
மாதக்கடைசியில் ஏந்தும் கரத்தில்...

- வத்திராயிருப்பு தெ.ச.கவுதமன்

• • •

மதுக்கடை அன்பு

தனியே மதுவருந்துவதுதான்
பிடிக்குமெனக்கு.
காலி மதுப்புட்டிகள்
குவிந்துகிடக்கும் சுவரோரத்தில்
தரையோடு பிடிமானமற்று ஆடும்
டேபிள்தான் வாய்த்ததின்று
அம்மா உயிரோடிருக்கையில்
ஓரிடத்தில் நின்று ஆடாம
ஆ வாங்கிக்க சாமியென்பாள்.
நெகிழிக்கோப்பையின் கழுத்துவரை நீர்கலந்து
மெல்லிய நுட்பத்தோடு கையிலெடுக்கிறேன்..
கிழக்குமுகமா நின்று கண்ணமூடிக் குடிச்சுட்டு
இந்த ஜீனிய வாய்ல போட்டுக்க சாமி
வயித்துக்கு நல்லது என்றாள்.

- நிலாகண்ணன்

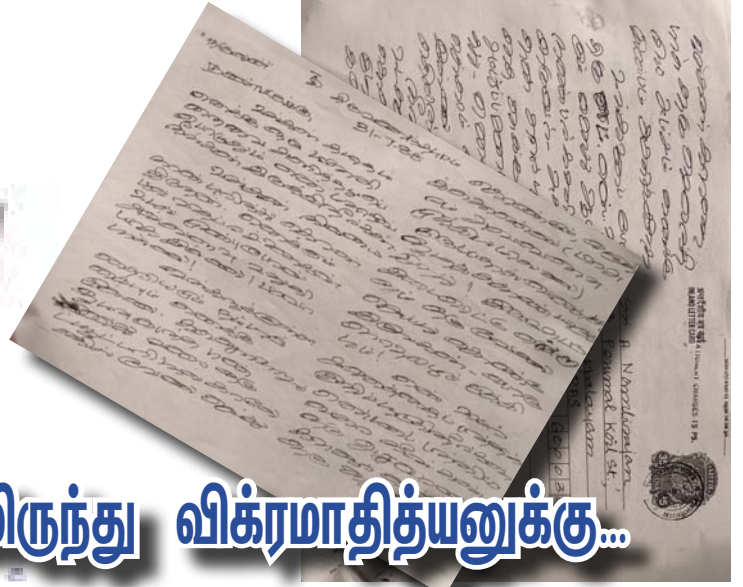
• • •

புத்தன் நாணுகிறான்
துறப்பதற்கு ஏதுமற்று
புன்னகைக்கும் ஆதிவாசி.

- கோ.லீலா

• • •

நகுலனிடமிருந்து விக்ரமாதீத்யனுக்கு...

கடிதம் - 45

திருவனந்தபுரம்
31-7-88

நண்பருக்கு,

உங்கள் கடிதம் எனக்கு ஒரு மனநிறைவை அளித்தது. எப்பொழுதும் என் மனதில் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள்.

உங்கள் நிலையை நான் நினைத்துக்கொள்கிறேன். எனக்கும் பலவிதப் பிரச்சனைகள். உடல் முன்பு போல் அவ்வளவு உறுதியாக இல்லை. பரவாயில்லை.

உங்களுக்குள்ளதெரியமும் நம்பிக்கையும் எனக்கு இல்லை. கல்லூரியிலும் ஓய்வுபெற்றபின் இன்றுவரை ஒரு ட்யூட்டோரியில் காலேஜில் வேலை செய்துகொண்டும், எழுதிக்கொண்டும் (பிரசுரம் அவ்வளவு முக்கியமில்லை) இருப்பதால் வண்டி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இடைவிட்டு இடைவிட்டு என்றாலும் ஒரு வேலை செய்துகொண்டு இருங்கள் - பொருளாதாரமும் முக்கியம்.

என் விமர்சனத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். என்னைப் பற்றியவரை நீங்கள் ஒரு அசலான கவிஞர் என்பதில் ஒரு ஐயமும் இல்லை. உங்கள் கவிதையில் ஒரு பிராந்திய அம்சம் எனக்கு இன்பம் அளிக்கிறது.

உங்களைப்போல் திரு. எம்.எஸ்.ஆர்நும் எனது ஆப்த நண்பர்களில் ஒருவர் - அதனால்தான் அவர் புத்தகத்தை எனக்கு சமர்ப்பணம் செய்தது - எனக்கு இதில் கொஞ்சமும் நாட்டம் இல்லை என்று தெரிந்திருக்கும்.

நீங்களும் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். குறைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

உடலைப் குடிப்பதைக்

அன்புடன்
'நகுலன்'

...

விளக்கக்குறிப்பு :

எம்.எஸ்.ஆர்., மே.சு.இராமசுவாமி. மொழிபெயர்ப்பாளர்; மாவட்ட நீதிபதியாக இருந்தவர்; 'Indian Literature', 'Sky Lark' முதல் எல்லா ஆங்கிலச் சிற்றிதழ்களிலும் தமிழ்க் கவிதையை இடம்பெறச் செய்தவர்; நவீன கவிஞர்களின் தொகுப்பு ஒன்றையும் வெளியிட வைத்தவர்.

...

கடிதம் - 46

Tc 9/63 Golf Links Road
Kaudiyar East
Trivandrum - 695041
16-1-89

நண்பருக்கு,

நீங்கள் அனுப்பிய 'எழுத்து சொல் பொருள்' இரு பிரதிகள் கிடைத்தன. நன்றி. எப்பொழுதும்போல உங்கள் கவிதைகள் திருப்திகரமாகவே இருக்கின்றன. இனி ஒரு நீண்ட கவிதை எழுத நீங்கள் முயற்சி செய்யவேண்டும்; தேவையான சமயம் எடுத்துக்கொண்டு இதைச் செய்யுங்கள்.

அன்புடன்
'நகுலன்'

பின்குறிப்பு :

நீங்கள் ஒரு அசல் கவிஞர்; உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சியில்லை.

விளக்கக்குறிப்பு :

நகுலன், மொழிபெயர்ப்பாளர் ஆர். சிவக்குமார் இருவருமே நெடுங்கவிதை எழுதச் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார்கள்; இந்தத் தூண்டுதலை 'நவபாஷாணம்' எழுத முழுமுதல் காரணம்.

கடிதம் - 47

'நகுலன்'

திருவனந்தபுரம்
25 - 1 - 89

நண்பருக்கு,

வணக்கம்.

உங்கள் 22 - 1 - 89 கடிதம் கிடைத்தது. உங்களுக்கும் என் 17 - 1 - 89 கடிதம் கிடைத்திருக்கும். உங்கள் கவிதைகள் நன்றாகவே உருவாகியிருக்கின்றன. இதைப் பற்றி நான் என் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தேன்.

என் சிறுகதைகள் குறித்து நீங்கள் தலைக்குமாரச்சந்தித்து, அவர் ஏற்பாடு செய்த பதிப்பகத்தாரால் தொகுதியைப் பிரசுரிக்க இயலாவிட்டால் அதை அவரிடமிருந்து வாங்கி 'ஞானச்சேரி' பிரசுரிக்கத் தயாரென்றால், அவர்களிடம் சேர்ப்பியுங்கள். நீங்கள் இதுபற்றிச் செயல்படுவதில் என் நன்றி.

இன்னும் ஒன்று. 'வாக்குமூலம்' என்ற நாவலின் கையெழுத்துப் பிரதி என்னிடம் இருக்கிறது. பக்கங்கள் 159 (Foolscap paper இல்). இதை 'ஞானச்சேரி' பிரசுரிக்க முடியுமென்றால் என்னிடம் எழுதச் சொல்லுங்கள்.

கவிதை எழுதுவதைத் தொடருங்கள். உங்களுக்கென்றில்லை; நம் எல்லோருக்குமே

வாழ்க்கை இப்படித்தான் இருக்கிறது. இதுகாறும் நம்மைக் காப்பாற்றிவந்த எழுத்தும் இனியும் நம்மைக் காப்பாற்றும். என்னுடைய ஒரே ஆசை உங்களைப் போன்ற திறமைசாலிகள் வாழ்க்கைநிலையையும் சீராக அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது. தெய்வம்தான் துணைசெய்ய வேண்டும்.

பதில் எழுதுங்கள்.

மிக்க அன்புடன்
'நகுலன்'

கடிதம் - 48

டி.கே.துரைசாமி

திருவனந்தபுரம்
3 - 2 - 89

நண்பருக்கு,

உங்கள் 2 - 2 - 89 கடிதம். நீங்களும் என்னைப் போல் (நானும் உங்களைப் போல்தான் - எந்தக் கவிதையைக் குறிப்பிடுகிறேன் என்பதை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளலாம்) ஆரோக்யமாக இருப்பீர்கள் என நினைக்கிறேன்.

நீங்கள்என்பொருட்டு எடுத்துக்கொள்ளும் சிரமத்திற்கு எவ்வாறு நன்றிகூறுவது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

முந்திய கடிதத்தில் வைத்யநாதனைப் பற்றி எழுதியிருந்தீர்கள். எனக்கு அவர் வேண்டியவர். நம்மைப் போல்தான் அவரும். மிகவும் நுண்ணுணர்ச்சி உடையவர். அவர் கவிதைகள் எனக்குப் பிடிக்கும். ஆனால் அவர் நான் சொல்லியும் ஒரு கவிதைத் தொகுப்புக் கொண்டுவரத் தயங்குகிறார். அவரைக் கண்டால் நான் விசாரித்ததாகச் சொல்லவும்.

எப்படி இருக்கிறீர்கள் என்று கேட்கிறீர்கள். நானும் உங்களைப் போல்தான் இருக்கிறேன்.

நண்பர் கோணங்கியைச் சந்தித்தால் அவர் என்னிடம் வாங்கிய ஆங்கிலப் புத்தகங்களைத் திருப்பி அனுப்பச் சொல்லுங்கள். அனுப்புவார் என்ற நம்பிக்கையில் இதை எழுதுகிறேன்.

'உருப்' காலமாகிவிட்டார் என்று தெரிகிறது. இங்குள்ள State Central Libraryக்குச் சென்று Malayalam Writers Who is Who (அதுகூட ஒரு பழைய எடிஷன்) விலிருந்து அவர் விலாசத்தை எழுதி எடுத்தேன். அங்குதான் அவர் குடும்பத்தினர் இப்பொழுதும் இருக்கிறார்களா என்று தெரியாது. விலாசம் வருமாறு :-

Sri.P.C.Kutti Krishnan(Uroob)

வேறு விசேஷமில்லை. பதில் எழுதுங்கள்.
அன்புடன்
'நகுலன்'

கடிதம் - 49

'நகுலன்'

திருவனந்தபுரம்
16-2-89

நண்பருக்கு,

உங்கள் 13-2-89 கடிதம்.

நான் முன்னரே திலீப்குமாருக்கும், விஜயகுமாருக்கும் நான் குறித்திருந்த காரியம் பற்றி எழுதியிருந்தேன். இருவரிடமிருந்தும் பதில் வரவில்லை. நானும் திரு.திலீப்குமார் மூலம், சில இளைஞர்கள் கூட்டுமுயற்சியால் தொகுதியை வெளியிடத் திட்டமிட்டிருப்பதாக என்னிடம் தெரிவிக்கப்பட்டதால், பதில் வராவிட்டாலும், தாமதித்தாவது புத்தகம் வரும் என்று பேசாமல் இருந்துவிட்டேன். இதுகுறித்து நீங்கள் திலீபிடம் பேசி, 'புத்தக மையம்' தொகுதியை வெளியிடும் நிலையில் இல்லை என்றால் அதை என்னிடம் திருப்பி அனுப்பச் சொல்லுங்கள்.

இரண்டொரு நாட்கள் கழித்து நீங்கள் சொல்லியபடி 'வாக்குமூல'த்தை 'ஞானச்சேரி' அனுப்பிவைக்கிறேன். திலீபைச் சந்தித்ததும் எழுதுங்கள்.

காசியபனிடம் உங்கள் கவிதைத் தொகுதியைக் கொடுத்தேன். உங்களுக்கு எழுதியிருப்பார்.

ஒருவகையில் உங்களை இப்படி உபத்ரவப்படுத்துவதில் மனதிற்கு சங்கடமாக இருக்கிறது. ஆனால் நீங்கள் இதை அப்படிச் கருதமாட்டீர்கள் என்றும் தெரியும்.

பிற பின்னர்.

அன்புடன்
'நகுலன்'
(டி.கே.துரைசாமி)

...

விளக்கக்குறிப்பு :

திலீப்குமார் : சிறுகதை எழுத்தாளர்; இவருடைய சிறுகதைகள் கவனிப்புக்கு உரியவை; கலைஞன் பதிப்பகம் வாயிலாக, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு தமிழ்ச் சிறுகதைக் களஞ்சியமும் (தொகை நூல்)

கொண்டுவந்திருக்கிறார். திலீபின் ஒரு கதை, உலகப்படமாக வரவிருக்கிறது.

...

கடிதம் - 50

Tc 9/63 Golf Links Road
Kaudiyar East
TRIVANDRUM - 695041
25-2-89

நண்பருக்கு,

வணக்கம். உங்கள் 21-2-89 (9.05 P.M.) கடிதம் கிடைத்தது. நன்றி. நான் 17-2-89 அன்று உங்கள் பெயரையும் குறிப்பிட்டு 'வாக்குமூல'த்தைப் பதிவுத் தபாலில் 'ஞானச்சேரி'க்கு அனுப்பினேன். அடுத்த தினம் திரு.ஸ்ரீதரனிடமிருந்து 'வாக்குமூல'த்தை உடன் பரிசீலனைக்கு அனுப்புமாறு கடிதம் வந்தது.

திலீப்வந்தபிறகு, 'ஞானச்சேரி'யின் முடிவு தெரிந்தபிறகு மேல்கொண்டு செய்யவேண்டியதை யோசிக்கவேண்டும். என்னைப் பொறுத்தவரை, 'வாக்குமூலம்' முன் வருமென்றால் திருப்பதியாக இருக்கும். ஆனால் என் போன்றவர்களுக்கு இந்த மாதிரி பிரச்சனைகள் எப்பொழுதும் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. ஆனால் பாரதி எழுதிய மாதிரி, "மது நமக்கு, மது நமக்கு" என்பது அன்றி வேறு வழியில்லை.

நீங்கள் க.நா.ச.,வின் 'புகழ்பெற்ற புத்தகங்கள்' முதல் பகுதியைப் படித்தீர்களா? எனக்குப் பிடித்திருந்தது. அதனால்தான் இக்கேள்வி.

க.நா.ச., போய்விட்டார். எனக்கும் சீக்கிரம் போய்விட்டால் போதும் என்ற ஒரு நினைவு உள்ளே கரித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. என்றாலும்...

விவரங்களுக்கு எழுதுங்கள். சந்தோஷமாக இருங்கள்.

அன்புடன்
'நகுலன்'

...

விளக்கக்குறிப்பு :

வாக்குமூலம் : நகுலனின் நாவல்களில் தலையாயது; பிரேம் (ரமேஷ்), சாரு நிவேதிதா, எம்.டி.முத்துக்குமாரசாமி, விக்ரமாதியன் முதலானோரால் கொண்டாடப்பெறுவது; உள்ளபடியேயும், நவீன நாவல்; தீவிர இலக்கிய வாசகர்கள் படிக்கவேண்டிய ஒன்று.

...

கடிதம் - 51

'நகுலன்'

Trivandrum
19 - 3 - 89

நண்பருக்கு,

வணக்கம். நான் உங்களுக்கு அனுப்பிய 25 - 2 - 89 கடிதம் கிடைத்திருக்கும். நான் 'ஞானச்சேரி'க்கு என் 'வாக்குமூலம்' பிரதியைப் பதிவுத் தபாலில் 17 - 2 - 89இல் அனுப்பினேன். கிடைத்ததற்கு ஒரு வரி எழுதச் சொன்னேன். அவரிடமிருந்து ஒரு தகவலும் வரவில்லை. மீண்டும் 10 - 3 - 89 அன்று இதுகுறித்து அவர் முடிவை அறிவிக்க எழுதினேன். அதற்கும் பதில் இல்லை. நீங்கள் அவரைச் சந்தித்து இதுபற்றி அவர் கருத்து என்ன என்பதை அறிந்து எனக்கு எழுதக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நீங்கள் திரு.திலீப்குமாரைச் சந்தித்தீர்களா? என் சிறுகதைக் கையெழுத்துப் பிரதி பற்றி என்ன முடிவு ஆயிற்று என்பதையும் எழுதுங்கள். இவ்வாறு எனக்கு உங்களுக்கு சிரமம் கொடுப்பதில் வருத்தந்தான். ஆனால் என்போன்ற எழுத்தாளர்களை இப்படி பிரசுரகர்த்தாக்கள் ஏன் இந்தமாதிரி அனுபவத்திற்கு உள்ளாக்குகிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

எதற்கும் உங்களிடமிருந்து ஒரு பதில் எதிர்பார்க்கிறேன்.

அன்புடன்
'நகுலன்'

• • •

கடிதம் - 52

'நகுலன்'

திருவனந்தபுரம்
28 - 3 - 89

நண்பருக்கு,

உங்களுக்கு நான் எழுதிய 19-3-89 கடிதம் கிடைத்திருக்கும். எனக்கு 'ஞானச்சேரி'யிடமிருந்து ஒரு கடிதமும் இல்லை. என் சிறுகதைக் கையெழுத்துப்பிரதி என்னவாயிற்று? நீங்கள் திரு. திலீப்குமாரை மீண்டும் சந்தித்தீர்களா?

இவ்வாறு உங்களை சிரமப்படுத்துவது என்பது எனக்கு கஷ்டமாகத்தான் இருக்கிறது. இருந்தாலும், 'ஞானச்சேரி', 'புத்தக மையம்' - இவர்கள் எழுதித்தான் நான் என் கையெழுத்துப்பிரதிகளை அனுப்பினேன்.

நீங்கள் 'ஞானச்சேரி'யையும்

திலீபையும் சந்தித்து தகவல்களை அறிவிக்கக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எப்படி இருக்கிறீர்கள்? உங்கள் பதிவை எதிர்பார்க்கிறேன்

அன்புடன்
'நகுலன்'
(டி.கே.துரைசாமி)

• • •

கடிதம் - 53

'நகுலன்'

திருவனந்தபுரம்
4 - 4 - 89

அருமை நண்பருக்கு,

வணக்கம். உங்கள் 31.3.89 கடிதம். ஒருவிதக் குழப்பங்களுக்கும் நீங்கள் இடம் கொடுக்காதீர்கள். நீங்கள் எழுதியமாதிரி ஊருக்கு நாம் எப்படியாவது இருக்கட்டும். நம்மைப் போன்றவர்களும் உலகில் இருக்கிறோம் என்பதும் உலகைச் சார்ந்ததுதான். உலகு பற்றி பரிமேலழகர் உரை உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். உங்களைப் போன்றவர் என் நண்பர் என்பதுதான் எனக்கு வாழ்க்கையைச் சகித்துக்கொள்ள முடிகிறது.

அன்புடன்
'நகுலன்'

• • •

- தொடரும். ■

கடலும் நிலவும்

கி.ராவின் எழுத்துலகத்தைக் கடல் என்பேன். அந்தக் கடல் தூரத்திலிருந்து மட்டுமே பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.. வானத்தாளில் வகைவகையான எழுத்துக்களைத் தந்து படைப்பாளியின் பாரம்பரியமான தோற்றத்தைக் கிழித்தெறிந்து விட்டிருந்த ஒரு நிலவை! அந்த நிலாவோடு ஒருநாளேனும் பார்த்துப் பேசிப் பயணப்படவேண்டுமென இந்தக் கடல் ஆசை கொண்டிருந்ததாகப் படித்ததுண்டு.

கி.ராவுக்குள் இருந்த ஆசைகளில் இந்த நிலாவின் மீதான ஆசையும் ஒன்றெனப் படித்தபின்புதான் உணர்ந்துகொண்டேன். நிலாவை யாருக்குத்தான் பிடிக்காது. கலை இலக்கியப்பெருமன்றத்தின் இரண்டாவது மாநாடு மதுரையில் நடந்ததாம். அதில் கதையரங்கம் என்று ஒரு அமர்வு ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கதையரங்கத்திற்குத் தலைமை வகித்தவர் ஜெ.(ஜெயகாந்தன்). ஒருநாள் சந்தித்தே ஆகவேண்டுமென எண்ணியிருந்த இந்தக் கடலுக்கு அந்த மாநாடு நிலாவைக் கூட்டியாந்து அவரோடு இணைத்திருந்தது வியப்புத்தான்.

இப்போது விளங்கியிருக்குமென நினைக்கிறேன். ஜெ.தான் அந்த நிலா. சோடாபுட்டிக் கண்ணாடியும், ஜோல்னாப்பையும் கசங்கிய மங்கிய அழுக்கேறிய வேட்டியும், பறட்டைத்தலையுமே படைப்பாளியின்

அடையாளம் என்றிருந்த காலகட்டத்தில், அதையெல்லாம் தாண்டி அந்த அடையாளங்களையெல்லாம் - எங்கள் வழக்கில் சொல்ல வேண்டுமென்றால் - போட்டுத் தள்ளிய பெருமை ஜெ.வையே சாரும்.

ஜெ.வைப்பற்றிக் கி.ரா எழுதினால் வாசித்துக்கொண்டே இருக்கவேண்டுமெனத் தோன்றும். அவருக்கும் ஜெ.வைப்பற்றி எழுத நிறைய உண்டாம்; இறுதியில் அவர் அப்படித்தான் முடிப்பார். நாம் எழுத்தாளர்களைப் பற்றி நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்; படித்திருக்கிறோம். ஆனால், கி.ரா தன் சக எழுத்தாளர்களைப் பற்றியோ அல்லது நண்பர்களைப் பற்றியோ குறிப்பிடுகையில் அதில் மயிரிழைபோல் மெல்லிய காதலின் சாயலை இனிமையை நம்மால் உணரமுடியும். அது அவர்களின் மீது கி.ரா. கொண்ட நட்பின், அன்பின் ஆழத்தை உணர்த்துவதாக உணர்கிறேன். ஆனால், ஜெ.வைப்பற்றியான அவரது எழுத்துக்களில் இன்னும் ஆழத்தைப் பார்க்க முடிகிறது.

ஜெ.வைப்பற்றி ஏன் குறைவாக எழுதிவிட்டார்.. இன்னும் ஒரு புத்தகத்தைப் போட்டிருக்கலாமே எனத் தோன்றும் அளவிற்கு ஜெ. பற்றிய அவரது நினைவுக்குறிப்புகள் சுவாரஸ்யமானவை.

கி.ராவை ஏன் இவ்வளவு புலம்புகிறேன்? கி.ரா.வின் எழுத்துக்களை வாசிக்கையில் சாத்தியமில்லை எனத் தோன்றுகிற நிறைய கனவுகளை எழுத்தின்வழியே நிறைவேற்றித்தருவார். இசையை ரசிக்கவே நேரமில்லாத கரிசல்காட்டுப் பயல்களுக்கு, கி.ராவின் எழுத்துக்கள், கரிசல்மண்ணின் தகிப்பிலிருந்து காத்துக்கொள்ள உச்சிவெயிலில் வாயில் அள்ளிக் போட்டுக்கொள்ள உள்அருந்தும் கேப்பைக்கூழைப் போன்றது. கேப்பைக்கூழோடு மோர்கலந்து கரைத்து வைத்துக் கடுவெயிலில் கருவமரத்து நிழலில் ஒருதுளி நாவில் படும்போது எத்தனைச்சுகமோ அத்தனைச்சுகம் அவருடைய எழுத்து. இதைவிட என்னால் சிறப்பாகச் சொல்லிவிடமுடியுமா எனத் தெரியவில்லை.

முந்தைய கட்டுரைகளில், இசையிலும் கி.ராவுக்கு நல்ல பரிச்சயம் உண்டென்று கூறியதாக நினைவு. கு.அழகிரிசாமி ஒருமுறை கி.ராவிடம் சொன்னாராம்.. பீத்தோவான் ஜெர்மானிய நாட்டின் தியாகபிரம்மம் என்று. அப்போதிருந்தே கி.ராவுக்கு ஒருநாள் அதைக் கேட்டுப் பார்க்கவேண்டுமென ஆசை இருந்திருக்கிறது. கி.ராவின் சில ஆசைகள் நிறைவேறுவதற்கு ஜெ.வின் வீடுதான் காரணமாக இருந்திருக்கிறது.

ஜெ.வின் வீட்டமைப்பைக் கி.ரா. சொல்லியே கேட்போம். “அந்த வீடும் அந்த அறையும் அமைந்தவிதம் ஒரு மாநகரச் சந்தடியிலிருந்து விலகிப் படுஅமைதியாக இருந்தது. எழுதுகிறவனுக்கு இப்படி அமைவது கனவு”.

ஒரு வாசகன் தன்னைச் சுற்றி எப்போதும் புத்தகங்கள் இருந்துகொண்டே இருக்கவேண்டுமென்கிற ஆசைகொண்டிருப்பான். அவனுக்கு இடமில்லாத அளவிற்குப் புத்தகம் நிறைந்து வழியவேண்டும். அதற்கு ஊடாக எங்கோ ஒரு மூலையில் புத்தகங்களின் விதவிதமான

நெடிகளை மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டே ஒண்டிப் படுக்கவேண்டும். அப்போதுகூட அவனுடைய ஆசை முற்றுப்பெறாது. எழுதுகிறபோதும் கூட புத்தகங்களின் பக்கங்கள் காற்றில் இசைப்பதைத்தவிர வேறு எந்தச் சத்தமும் வரக்கூடாது. புத்தகங்களின் அந்த இசைக்கு ஏற்பத்தான் படைப்பாளி தனது பேனாவால் எழுத்துப் பாட்டுக்களை, எண்ணப் பாட்டுக்களைப் பாடத்துவங்குவான். கி.ராவுக்கும் அப்படியொரு ஆசை இருந்திருக்கலாம்.

இசைத்தட்டுக்களுக்கும் ஜெ. வீட்டில் பஞ்சமில்லாது இருந்ததென்கிறார் கி.ரா. “ஜெவின் அறையில் இன்னொரு உலகமே இருந்தது. நிறைய இசைத்தட்டுகள் வைத்திருந்தார். அவ்வளவும் ஐரோப்பிய சாஸ்திரீய சங்கீதம். ஓய்! பாவி மனுஷா! என்று வியந்து போனேன்!” என்கிறார்.

கரிசல்வெளியின் அதிகப்படியான வியப்புக்குறியீடே பாவி மனுஷாதான். அப்படிச் சொல்லும்போது கரிசல் வட்டார மக்களின் உடல்மொழிஎப்படியாக இருக்கும் என்பதிலிருந்து கி.ராவைக் கற்பனை செய்துகொள்கிறேன். ரசித்துக்கொண்டே இருக்கலாம்தான்.

பீத்தோவான் இசை இசைக்கப்படுகிறது. கி.ராவை அது ஒன்றுமே செய்யவில்லை. பால்ரோப்சனைப் போடச் சொல்கிறார். அழாத குறையாய் சோகம் தாளாமல் பாடுகிறான். கி.ரா. கேட்கிறார் ‘என்ன சொல்கிறான்?’

‘அவன் அநாதையாய் உணர்வதாகச் சொல்கிறான்’ என்கிறார். ‘இதுபோலொரு பாட்டும் தமிழில் உண்டு. ஆட்கிட்டிப்பறவையின் பாடல். முனைவர் கே.ஏ. குணசேகரன் பாடக் கேட்கவேண்டும்’ என்கிறார். இப்படியாக இந்தச் சந்திப்பில் இசை காலட்சேபம் நடக்கிறது ஜெ.வீட்டில். பிறிதொரு நாளில் ஜெ.வினாலேயே மற்றொரு ஆசையும் நிறைவேறுகிறது கி.ராவிற்கு. அது, பால்ரோப்சனின் பாடலை விடுத்து அவன் பேசும்போது அவன் குரல் எப்படி இருக்கும் என்பதுதான். அதுவும் ஜெ.வால் ஒருநாள் நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்.

கி.ரா., ஜெ. இருவரும் சந்தித்துக்கொள்வது நான் வாசித்தவரை நான்குமுறைதான் என்று நினைக்கிறேன். முதலில் மதுரையில் மாநாட்டில் சந்திக்கிறார்கள். இரண்டாவது எட்டையபுரத்தில் பாரதி விழாவில். மூன்றாவது கணவதி அம்மாவும் அவரும் இணைந்து ஜெ.வின் வீட்டிற்குச் சென்று மேற்சொன்னபடி, இசைகாலட்சேபம் பேசிக்கொள்கிறார்கள். நான்காவது, அதேபோல் தம்பதி சமேதராய் விருந்தாட ஜெ. வீட்டிற்குச் சென்றதாய்க் கி.ரா. குறிப்பிடுகிறார்.

எட்டையபுரச் சந்திப்பைப் பற்றியும் கி.ரா குறிப்பிட்டுள்ளார். இலக்கியம் பேசுபவர்களுக்கே உரித்தான கற்பனையும் அதிலிருந்து வெளிப்படும் நகைச்சுவைகளும் அந்த எழுத்தில் இடம்பெற்றிருந்தன. பாரதி வீட்டின் திண்ணையைப் பார்த்து, 'கட்டாயமாகப் பாரதி சின்னப்பையனாக இருக்கும்போது ஒண்ணுக்கு அடித்திருப்பான்' என்று ரகுநாதன் சொன்னாராம். எட்டையபுரத்துத் தெருக்களில் போகும்போதும் வரும்போதும் ஜெ. பாரதியின் வரிகளை மந்திரம் போல் உச்சரித்துக்கொண்டே வருவாராம். குறிப்பாக பாரதியின் கண்ணன்பாட்டை நடந்துகொண்டே லயத்தோடு பாடிக்கொண்டு வருவாராம்.

அப்போது அவர்களே பாரதியாக மாறித் தாமே பாடலைப் பாடிவதுபோலத் தோன்றுமாம். இப்படியெல்லாம் நினைவுகூரும் கி.ரா. எட்டையபுரத்தில் மேற்குக் கடையிலும் வரும் குளத்தைப்பற்றியும் பேச மறக்கவில்லை.

ஜெ. கேட்டாராம், 'பாரதி இதில் குதித்து நீச்சல் அடித்திருப்பானா?' என்று. கி.ரா. உடனே பதிலளித்திருக்கிறார். 'நிச்சயமாக, தீரவாசத்துக்காரனுக்கு நீச்சல் தெரியுமோ தெரியாதோ.. கரிசல்காட்டுக்காரனுக்குக் கட்டாயம் நீச்சல் தெரியும்' என்று.

கி.ராவின் வழியாக ஜெ.வைத் தரிசிப்பதும் ஒருவகையில் பெரிய பேறு என்றுதான் நினைக்கிறேன். மெல்லிய காதலின் லயமும், நகைச்சுவையின் பாதச்சுவடுகளும் வரிக் கொருமுறை வந்துவிட்டுப் போகிறது. வாசிக்கத் துணுகிறது.

அவருடைய நினைவுகூர்தலில், ஒரு காதலன் காதலிக்கு இடையில் நிகழும் அனுபவங்களை ஒப்பிட்டுக் கொள்கிறேன்.

கதை அரங்கத்தில் வேட்டிசட்டையொடுதான் வரவேண்டுமென்று கி.ரா. சொல்வதும், 'திடீரென எங்கு போவேன்?' என்று ஜெ. சொல்ல, 'மதுரையின் சந்தடித் தெருவிலெல்லாம் என் கால்களின் ரேகை பதியாத இடமில்லை என்பதாகப் பதிலளித்தவருக்கு இந்த ஊரில் வேட்டியா கிடைக்காமல் போகப் போகிறது?' எனக் கி.ரா விளையாடுவதும், எங்கிருந்துதான் கிடைத்ததோ ஜிப்பாவும் வேட்டியும் தோதாய் தோளில் ஒரு துண்டு சகிதமாய் மேடையை ஜெ. அலங்கரித்ததும், அவருக்கென்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட நல்ல அறையை விட்டுவிட்டு என்சிபிஹெச் - இன் கட்டிடத்தின் உள்ளாக இருந்த குறுகிய அறைகளில் தங்கியிருந்த கி.ராவைத் தேடிவந்து இருவரும் மாடிக்குச் சென்று எவன் தூங்கினாலென்ன எழுந்தாலென்ன என்றபடி, இலக்கியம் சினிமா இசை என எல்லாவற்றையும் காதுகிழியக் கத்திப்பேசியதும், ஜெ.வை அறிமுகம் செய்துவைத்த நண்பரோடு இணைந்து மதுரை மீனாட்சி புத்தகாலயத்திற்குச் சென்று ஜாக்கெட் போடாத ஜெ.வின் அச்சிலிருந்த நூலொன்றை எடுத்து அதில் அவரின் கையெழுத்திட்டுக் கி.ராவிடம் தந்ததும், எதிர்பாராத சந்தர்ப்பத்தில், கி.ராவும், ஜெ.வும் நண்பரைக் கழட்டி விட்டுவிட்டு மதுரையின் சந்துபொந்துகளுக்குள் எல்லாம் நுழைந்து நடந்து, குழம்பிப்போனாலும் பரவாயில்லை கண்டுபிடித்து வந்துவிடக்கூடாதென்று அவர்கள் பேசுவதற்கென்றே தனியான ஓரிடத்தைக் கண்டுபிடித்து நிம்மதியாக உட்கார்ந்து இருள்வருவதுவரை பேசிச் சிரித்து சந்தோசித்ததையும் கி.ரா.எழுத, நாம் படிக்கிறபோது இளம் காதலர்கள் உலகின் இயங்குதலுக்கு அப்பாற்பட்டு தங்களின் இன்பவுலகில் அளவளாவிக்கொண்டிருக்கும் நெடியைச் சுமந்துவந்து தந்து கொண்டிருக்கும். (எட்டையபுரத்திலும் இவர்களிருவரும் தனித்துப் பிரிந்து சென்று நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்ததாகக் குறிப்பிடுவார். அந்த இடத்தைக்கூட ஜெ. கொலைக்களம் என்று குறிப்பிடுவார் என்று கி.ரா. சொல்லுவார்.) கி.ராவின் பக்கங்களில் இன்பரசத்தின் இணையில்லாப் பக்கங்கள் அவை என் நான் கருதுகிறேன்.

இப்போது கட்டபொம்மனின் படத்தில் வரும் படகுப் பாடலொன்று மனதுக்குள் ஒலிக்கிறது. இன்பம். பொங்கும் வெண்ணிலா வீசுதே! இப்போது கடலும் நிலாவும் தனித்திருக்கின்றன. கடல் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. நிலா கடலிடம் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறது. இரவின் மௌனங்கள் அந்தச் சிரிப்பலைகளால் சிதறியடிக்கப்படுகின்றன. ■

தேநீர் சாலை

கயமையும் கவித்துவமும்!

நாம் நேரில் கண்ட பேண்ட்மிக் காலத்தின் அத்தனை யதார்த்தங்களையும் தன்னுள் வைத்திருக்கும் தென் கொரியப்படம் ட்ரெய்ன் டு பூசன்.

மேம்போக்காகப் பார்த்தால் இது ஒரு சாம்பி படம்போல இருக்கும். ஹாலிவுட்டில் ஏகப்பட்ட சாம்பி படங்கள் வந்திருக்கின்றன. சாம்பிகளின் வேர் ஹெய்த்தி பழங்குடிகளிடம் இருக்கிறது. ஃப்ரெஞ்ச் காலனியாக இருந்தபோது ஹெய்த்திக்களின் கலகம் அச்சத்தோடு கவனிக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து ஆப்ரிக்கக் கருப்பின அடிமைகளை சாம்பிகளாகப் பார்க்கக்கூடிய பார்வை அமெரிக்காவிடமும் இருந்தது.

அடிமைத்தனத்துக்கு எதிரான கிளர்ச்சியாளர்களை லாம்பிகளாகப் பார்க்கும் நிறைய ஹாலிவுட் படங்கள் அமெரிக்காவில் வந்தன.

வைரல்போலவே லாம்பியும் ஒரு தொற்றுதான். அமெரிக்கா, போராட்ட முறையையே ஒரு தொற்றாகப் பார்த்தது. ஒருவரிடமிருந்து ஒருவருக்கு வேகமாகப் பரவும் எப்பிடமிக்காக, பேண்ட்மிக் காகப் போராட்டங்களை, லாம்பி படங்களில் உருவகப்படுத்தியது அமெரிக்கா.

ஹாலிவுட் கம்யூனிஸ்ட்டுகளை லாம்பிகளாகத் தொடக்கத்தில் காட்சிப்படுத்தியது. பிறகு ஏகாதிபத்திய நலனுக்கு எதிராகப் போராடுபவர்கள் அனைவரையும் லாம்பிகளாக்கியது!

முதலாளித்துவ நாடுகளுக்குப் போராட்டக்காரர்கள் லாம்பிகள் என்றால், கொரியா போன்ற கம்யூனிஸ நாடுகளுக்கு யார் லாம்பியாக முடியும்? உலகமயமாதல், தொழில்மயமாதல், அணுஆயுதப்பரவல், சூழல்

சீர்கேடு அனைத்துமே எப்பிடமிக்! அனைத்தும் பேண்ட்மிக்தானே!

இவ்வகையில் ஒரு அதிவேகத் தொடர்வண்டியில் லாம்பி எப்பிடெமிக்காக எப்படி பரவுகிறது?

இத்தகைய எப்பிடமிக் நெருக்கடியில் மனிதர்களிடம் வெளிப்படுகிற சுயநலம், தியாக உணர்வு, ஒருவரை ஒருவர் சந்தேகப்படுவது, ஒதுக்குவது போன்றவை எப்படி செயல்படுகின்றன.. என்பதை இப்படத்தில் மிக நேர்த்தியாகக் காட்சிப்படுத்துகிறார் இயக்குனர் யியோன் சாங்-ஹோ.

Train to busan, ஹாலிவுட் படங்களைப்போல் வெறும் திகில் உணர்வை ரசிக்க வைக்கும் சாகசப் படமன்று. மாறாக நாம் வாழும் உலகில் ஒரு நெருக்கடி தோன்றும்போது மனிதர்கள் எப்படி நடந்துகொள்வார்கள் என்பதையும் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதையும் மனதைத் தொடும் வகையில் கலைப்படுத்திய உன்னதப் படைப்பு.

இப்படத்தின் நாயகன் சியொக்-ஓ வசதிபடைத்தவன். பணம் ஈட்டுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டவன். இதனால் மனைவியை விவாகரத்து செய்து, மகள் சு அன் உடன் வாழ்பவன்.

சு அன் சிறுமி. அம்மாவைப் பார்க்க ஆசைப்படுகிறாள். இவர்கள் சியொலிலும், அம்மா பூசனிலும் வசிக்கிறார்கள். வேலைப் பளு காரணமாக மகளைப் பூசனுக்கு அழைத்துச் செல்லமுடியவில்லை. ஒருநாள் பள்ளிவிழா ஒன்றில் மகள் பாடும் காணொளியைப் பார்ப்பவன், மகளைத் தாயிடம் அழைத்துச்

செல்ல முடிவு செய்கிறான்.

அவர்கள் செல்லும் தொடர் வண்டியில் பேஸ்பால் குழுவினர், கர்ப்பிணிப் பெண் மற்றும் அவளது கணவர், இரண்டு வயதான பெண்மணிகள், ஆதரவற்ற மனிதர் எனப் பலரும் பயணிக்கிறார்கள்.

வண்டி புறப்படும் நேரத்தில் சோம்பியால் பாதிக்கப்பட்ட பெண் ஒருவரும் ஏறுகிறார். இதைத் தொடர்ந்து வரக்கூடிய காட்சிகள் பரபரப்பானவை. அதே வேளை, மனிதர்கள் எப்படி புழுவைப்போல இருக்கிறார்கள்.. மனிதர்கள் எப்படி கடவுளைப்போல இருக்கிறார்கள்.. என்பதை உணர்த்தும் தருணங்கள்.

நாம் இந்த கோவிட் காலத்தில் கண்ட அத்தனை காட்சிகளையும் இந்த ரயில் பெட்டிகளுக்குள் காண முடிகிறது.

சியொக்-ஆ, தானும் தன் மகளும் தப்பித்தால் போதும் என, சாம்பிகள் இருக்கும் பெட்டியிலிருந்து தப்பித்து அடுத்த பெட்டிக்குள் புருந்து, கதவை அடைக்கிறான். சியொக்-ஆ முடிய நிலையில், கதவைப் பலவந்தமாகத் திறந்து, கர்ப்பிணி மனைவியோடு உள்ளே நுழையும் பலசாலியான கணவன் அவனது சுயநலத்தைக் கடிந்துகொள்கிறான்.

சாம்பி எப்பிடமிக்காக ஒரு பெட்டியிலிருந்து இன்னொரு பெட்டிக்குப் பரவுகிற நிலையில் இந்தக் கதவடைப்பு ஒவ்வொரு பெட்டியிலும் நிகழ்கிறது. ஒரு பெட்டியில் இருப்பவர்கள் மற்றவர் உள்ளே நுழையாதபடி கதவைத் தங்கள் துணிகளால் கதவைக் கட்டி, இழுத்து மூடுகிறார்கள்.

அவ்வாறு கட்டப்பட்ட பெட்டிக்குள் தப்பித்து ஓடும், சியொக்-ஆ, அவன் மகள், கர்ப்பிணிப் பெண், அவள் கணவன் என அனைவரையும் நோய்த் தொற்றாளர்களாகக் கருதி, அங்கிருக்கும் வசதிபடைத்த ஒருவன் அடுத்த பெட்டிக்கு விரட்டுகிறான்.

இடையில் ஓர் இடத்தில் வண்டி நிற்கிறது. தப்பிக்க முயல்கிறார்கள். அங்கும் சாம்பிகள். சியொக்-ஆ மற்றும் அவன் மகளை, கர்ப்பிணிப்

பெண்ணின் கணவன் அபாயங்களிலிருந்து காப்பாற்றுகிறான்.

ஒரு கட்டத்தில் கர்ப்பிணிப் பெண்ணின் கணவன், ஆதரவற்ற வயதானவர் இருவரும் தம் உயிரை ஈந்து இவர்களைக் காப்பாற்றுகின்றனர். தன்னலமற்ற வாழ்வின் விழுமியத்தை உணர்கிறான் சியொக் ஆ,

ஒரு கட்டத்தில் இந்த சாம்பித் தொற்று தன்னுடைய நிறுவனத்திலிருந்து பரவியதுதான் என்பதையும் அறிகிறான்.

யார் கதவைத் திறக்கவில்லையோ.. யார் சியொக் ஆக்குத் தொற்று இருப்பதாகக் கூறினானோ.. அந்த வசதி படைத்தவனுக்கே தொற்று ஏற்படுகிறது.

அவன் சியொக்-ஆவைக் கடிக்கிறான். தன் மகளையும், கர்ப்பிணிப் பெண்ணையும் தப்பித்துச் செல்லக்கோரி, தனது உயிரை மாய்த்துக்கொள்கிறான் சியொக்-ஆ,

மகளும்

கர்ப்பிணித்தாயும் மட்டும் தப்பி, பூசனுக்குள் நுழையும்போது, ராணுவம் இவர்களைத் தொற்றுக்கு உள்ளானவர்கள் எனக் கருதிச் சுட முயல்கிறது.

சிறுமி சு அன் முன்பு பள்ளிவிழாவில் பாடிய பாடலைப் பாடுகிறான். ராணுவத்தினரின் துப்பாக்கி மௌனிக்கிறது.

வைரஸ் தொற்றுக் காலத்தில் தங்கள் தெரு மனிதர்களையே சந்தேகத்தோடு பார்ப்பது, உறவுகளின் இறுதிச் சடங்கிலும் பங்கேற்க முடியாத நிலை, டாக்டர்களுக்கும் இடுகாடு கிடைக்காத யதார்த்தம், தொற்றிலும் மதம் பார்த்தது, தெருக்களை மூடி தேசங்களுக்குள்ளேயே மனிதர்கள் அகதியாக்கப்பட்டது எனச் சமகால வைரஸ் யதார்த்தங்களை இப்படத்தின் ஒவ்வொரு ஃப்ரேமிலும் காண முடிகிறது.

ஒவ்வொரு இழப்பின்போதும் அவர்கள் யாரோ என்றபோதும், அவர்களுக்காகச் சிறுமி சு அன் அழுகிறான். இரண்டு முதிய பெண்களுள் ஒருவருக்குத் தொற்று. அவரைப் பிரிந்து இருக்க முடியாமல், தொற்று பாதித்தவளோடு சேர்ந்து இன்னொரு பெண்ணும் மரணத்தைத் தேடுகிறான் !

தந்தையை சாம்பி தொற்று பாதித்தது எனத் தெரிந்தும் சு அன் தன்னோடு இருக்கும்படி அப்பாவிடம் அழுகிறாள். மனதைக் கவ்விப் பிசையும் துயர்க் காட்சி.

Train to busan மானுடக் கயமையையும், கவித்துவத்தையும் ஒருசேரப் பேசியிருக்கிற படம்.

...

கபிலர் பாடிய கொடி!

இன்று தமிழ் ஓளவை சாயலில் இருந்தார். முற்றம் ஏறிப்படர்ந்திருந்த கோவைப் பழத்தைக் கொய்து இந்த அதியனுக்குக் கொடுத்தார். முல்லைக்கொடி படரும் முற்றத்தில் கோவை கொடியேறுவதெல்லாம் தமிழ் செய்த இயற்கை அரண்.

இன்றைய தமிழர்க்கு நூற்றுக்கும் மேலான கட்சிக் கொடிகள் தெரியும். இயற்கையன்னை ஏந்திய கொடிகளில் பத்தின் பெயரையாவது அவர்கள் சொல்வார்களா? தமிழர்கள் அவற்றை இன்று தமிழ் நிலத்தில் தேட முடியுமா? தெரியவில்லை. அதேவேளை அகப்பாடலில் தேடமுடியும்.

நறைக்கொடி, மிளகுக்கொடி, அடப்பங்கொடி, பாகல் கொடி, உயலைக்கொடி, சுரைக்கொடி, செங்குரலைக்கொடி, முஞ்சைக்கொடி, முகண்டைக்கொடி, தாளிக்கொடி, மாணைக்கொடி, கூதளங்கொடி, மரப்பங்கொடி, நெய்தல்கொடி, பிரப்பங்கொடி, இண்டங்கொடி, நரவங்கொடி, காக்கணங்கொடி, தமாலக்கொடி, வயலைக்கொடி, வள்ளிக்கொடி, அதில்கொடி, அவரைக் கொடி, ஆம்பல்கொடி, தாமரைக்கொடி, பிரண்டைக்கொடி என எண்ணற்ற கொடிகளோடு, தமிழ் தலைவனும் தலைவியும், தங்கள் காதல் கொடியையும் உயர்த்திப் பிடித்தார்கள்.

இப்போது நாம் அதில் ஒரு கொடி குறித்து பார்ப்போம். நம் சங்க நிலத்தில் ஏறிப்படர்ந்த பச்சைக் கொடிகளுள் மிளகுக் கொடியும் ஒன்று.

மிளகை -

'கறி வளர் அடுக்கத்து இரவில் முழங்கிய' (குறுந் 90),

'கறி வளர் அடுக்கத்து மலர்ந்த காந்தள்' (புறம் 168),

'கறி வளர் சாந்தம் ஏறல் செல்லாது' (அகம் 2),

'முதிர் கறி யாப்பின்' (நற் 297)

என்று இலக்கியங்கள் பாடுகின்றன. மிளகு சங்க இலக்கியங்களில் 'கறி' என்றே குறிப்பிடப்படுகிறது. இன்றோ கறி என்பது இறைச்சி என்கிற பொருளில் குறிப்பிடப்படுகிறது. அன்று மிளகாய் இல்லை. காரத்துக்காகக் கறியை (மிளகு) சேர்த்து இறைச்சி சமைத்தார்கள். இதன் வழியே, இறைச்சி நாளடைவில் கறியாயிற்று.

இத்தகைய மிளகுக் கொடி பற்றிக் கபிலரின் குறுந்தொகைப் (288) பாடலை இங்கே காண்போம்.

'கறி வளர் அடுக்கத்து ஆங்கண்,
முறி அருந்து குரங்கு ஒருங்கு இருக்கும்
பெருங்கல் நாடன் இனியன்;
ஆகலின், இனத்தின் இயன்ற
இன்னாமையினும், இனிதோ இனிது
எனப்படுஉம் புத்தேள் நாடே?'

தலைமகனது வரவுணர்ந்து, தோழிக்குக் கிழத்தி தலைவனின் பெருமையை உரைத்த பாடலிது.

தலைவன் பெருங்கல் நாடன். மிளகுக் கொடி படரும் மலையடுக்கம் உடைய நாடு அவனுடையது. அங்கு மிளகுக் கொடியின் கொழுந்துகளைக் குரங்குகள் அருந்தும்.

அத்தகைய நம் நாடன் இனியவன். அவனோடு உள்ள உறவைக் கூறி உறவுகள் என்னைக் கொடுமைப்படுத்துகின்றன. தேவர் உலகம் தரும் இனிமையை விடவும், இந்தக் கொடுமை மிக இனிமையானது இல்லையா? என்கிறாள் தலைவி.

மிளகு வாசனை கூடிய பிரியானியைப் பகிர்ந்துகொண்ட தமிழ்க் காதலர்களுக்குத் தெரியும். கறி சுவைகூடிய நம் தலப்பாகட்டியும், வேணுவும், பொன்ராமும் தேவர் உலகத்தைவிட எவ்வளவு இனிமையானதென்று!

ஊர்மிளை

ஊர்மிளையின்
உள்ளக் கிடக்கையை
ஒரு நொடியில்
உணர்ந்தனர் -
மூவரும்
யௌவனம் வழியும்
அவள் தேகத்தில்
படர்ந்திருந்த
பசலை கண்டு
வருந்தினர் -
யாவரும்...

அறுபதினாயிரம் பேர்
உலவிய
அந்தப்புர மாளிகை
தசரதன் மறைந்தபின்
மருந்துக்குக் கூட
யாருமின்றி

மங்கிய ஒளியில் -
கிடந்தது...

கோசலை
கைகேயி
சுமத்திரை தவிர்த்து
ஒரு சில
தாதியரோடு மட்டும்
தவித்துக் -
கிடந்தது...

நயன தேவதைகளால்
நிரம்பிக்கிடந்த
சயன அறைகளெல்லாம்
சத்தமின்றி -
கிடந்தன

மயில்கள் ஓய்வெடுக்கும்

மாளிகையின்
மாடங்கள்
அன்னங்கள் நீந்துகின்ற
நீராழி மண்டபங்கள்
எல்லாம்
பொலிவிழந்து -
கிடந்தன...

அரசன் கோலோச்சும்-
தர்பார் மண்டபம்
அமைச்சர்கள் அமரும்-
மைய மண்டபம்
குலப்பெண்டிர்
அலங்கரித்த -
கொலுமண்டபம்
என
அத்தனை பகுதிகளும்
அசைவற்று -
கிடந்தன
எட்டுத்திக்குலும்
ஒலிக்கும்
இசையற்று -
கிடந்தன...

அரசனை
இழந்த துயரம்
ஒருபுறம்
அழகிய ராமனைப்
பிரிந்தது
மறுபுறம் எனத்
திரும்பிய திசையெங்கும்
தேங்கிக் கிடந்தது -
துக்கம்
போதாக்குறைக்குப்
புலம்பியமும்
ஊர்மிளை ஒரு -
பக்கம்....

தேற்றுவதற்கு
வழியின்றி
திகைத்தனர்
ஆற்றல்மிக்க அரசனின்

ஆருயிர் -
துணைவியர்
தலைவருடி
ஒருத்தி
அவளைத்
தாங்கித் தழுவி
ஒருத்தி
மடியேந்தி ஒருத்தி
என
இலக்குவன் துணைவிக்கு
பணிவிடை செய்தனர்
தசரதன் -
மனைவியர்..

வாய்க்கு ருசியான
பண்டங்களை
எல்லாம்
வரிசையாக
எடுத்து வந்து
தாய்க்கு மேலான
கரிசனத்தோடு
தாதியர் -
ஊட்டினர்
தவித்துக்கிடந்த
ஊர்மிளை மேல்
தாய்மார்கள் மூவரும்
பிழியப் பிழிய
பேரன்பைக் -
காட்டினர்..

வழியும் கண்ணீரைத்
துடைத்தனர்
அவளது
வதனத்தைப் பூட்டியிருந்த
வருத்தமெனும் பூட்டை -
உடைத்தனர்
கொண்டு வந்திருந்த
பட்சணங்களை
எல்லாம்
குலதெய்வத்தைப்போல்
ஊர்மிளைக்கு -
படைத்தனர்
ஆறுதல் கூற வந்த
அரசனின் மனைவியர்
ஊர்மிளையை

மடிகிடத்தி
அவளுக்குள்
ஊடாடும் கவலையைக் -
குறைத்தனர்
ஊக்கமும் உற்சாகமும்
ஊட்டும்
வார்த்தைகளைப் பேசி
அவர்களின்
உள்ளக் கிடக்கையை -
உரைத்தனர்...

வாடாமலராய்
வளையவந்த உன்னை
விடுத்துக்
காடாளப் போய்விட்ட
கணவனை எண்ணிக்
கலங்காதே கண்மணி
அண்ணன் அழைத்த
காரணஞ்சொல்லி
ஆரண்யம் புகுந்தவனின்
எண்ணம் நிறைவேறும்
வரை -
இயல்பாய் இரு
கடமை முடிந்து
அவர்கள்
திரும்பும்வரை நீ-
கலங்காமல் இரு
காலம் கனிந்து
வரும்வரை
நீ
பூமித்தாய் போல
பொறு..

இலக்குவன் தனது
அண்ணன்
கிழித்த
கோட்டையே
ஆயுள் கோடாக்கி
நடப்பவன்
அண்ணன் ராமனின்
பாதநிழலிலேயே
ஆயுளுக்கும் -
கிடப்பவன்
அரசனின் ஆணையை
ஏற்று

ஆரண்யத்தை -
கடப்பவன்
ஆசை கன்மம் மாயை
என்னும் ஆற்றைக் கடக்க
அண்ணனுக்குக் கிடைத்த
துடுப்பவன்
தர்மம் தலைநிமிர
தன்னையே
தாரைவார்த்துக் -
கொடுப்பவன்
உலக நியதிகளுக்கெல்லாம்
தலைவணங்கி
அண்ணனின் நிழலையே
ஆடையாக -
உடுப்பவன்
அவனா மனமறிந்து
உன்
அழகான வாழ்வினைக் -
கெடுப்பவன்..?
இல்லை என மறுத்து
இடவலமாய்
தலையசைத்து இருந்தால்
அவர்களுக்கு
இந்த
தொல்லை-
வந்திருக்காது
அரசு கட்டளை
என்னும் வடிவிலொரு
ஆபத்தை இந்த
அரண்மனை -
தந்திருக்காது
அன்னையர் எங்களின்
பெற்ற வயிறுகள்
இந்த அளவுக்கு -
நொந்திருக்காது

- ஊர்மிளை வருவாள் ■

சஹன் சாய்யாடு

வேலூர் பேருந்து நிலையத்துக்குள் பேருந்து பிரவேசித்து நான்காவது நடை மேடையில் போய் நின்றது. கமர்தீனும் மெஹர்னிசா பானுவும் பேருந்திலிருந்து இறங்கினர். ஆட்டோவில் ஏறி கிருஷ்ணா நகருக்குப் பறந்தனர்.

வீட்டு வெளி வாசலில் நின்று கையாட்டினார் எத்திராஜன். வயது 85. ஒடிசலான திரேகம். பவர் கிளாஸ். பெர்முடா டவுசரும் டி சர்ட்டும் அணிந்திருந்தார். போஸ்ட் மாஸ்டராய் இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். நான்கு மகன்களைப் படிக்க வைத்துத் திருமணமும் செய்துவித்துப் பேரன் பேத்திகள் கண்டவர். சுற்றுலா செல்வதில் அதிக நாட்டம் உடையவர். கமர்தீனுக்கு முகநூல் நண்பர்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் கமர்தீன் பாய்!”

“வஅலைக்கும் ஸலாம் எத்திராஜன் சார்!”

கமர்தீனும் மெஹர்னிசாவும் வீட்டுக்குள் பிரவேசித்தனர். இருவரையும் வரவேற்பறையில் அமர வைத்தார் எத்திராஜன்.

“எத்திராஜன் சார்! நாம் ஐந்து வருடங்களாக முகநூல் நண்பர்கள். இப்போதுதான் நேரில் சந்திக்கிறோம். நன்றாக இருக்கிறீர்களா சார்?”

“நன்றாக இருக்கிறேன். நான் கொரோனா தடுப்பூசி போட்டுக்கொண்டேன். நீங்களிருவரும் போட்டுக்கொண்டீர்களா?”

“போட்டுக்கிட்டோம் சார். எங்கள் மகனின் திருமண அழைப்பிதழை உங்களை நேரில் பார்த்துக் கொடுக்க வந்தோம்...”

“சந்தோஷம். முதலில் காபி குடிக்கிறீர்களா, டீ குடிக்கிறீர்களா?”

“டீ கொடுங்கள் போதும்!”

தேநீர் தயாரித்து வந்து நீட்டினார் எத்திராஜன். தேநீரை உறிஞ்சினர்.

“கல்யாணம் உங்க ஊர் தஞ்சாவூர்லதானே?”

“இல்லை. பொண்ணு திருநெல்வேலி மேலப்பாளையம். கல்யாணமும் திருநெல்வேலியில்தான் நடக்கப் போகுது. வலீமா விருந்து தஞ்சாவூர்ல!”

“உங்க பய்யன் சென்னைப் பன்னாட்டு நிறுவனத்தில்தான வேலை பார்க்கிறான்?”

“ஆமா. பொண்ணும் அவன் கூடத்தான் வேலை பார்க்குது. ரெண்டு பேரும் ப்ரண்டா பழகியிருக்காங்க. பையன் சொல்லி பொண்ணு வீட்ல பேசி முடிச்சம்!”

“ஏறக்குறைய லவ் மேரேஜ் மாதிரி!” சிரித்தார் எத்திராஜன்.

திருமண அழைப்பிதழை கமர்தீனும் மெஹர்னிசாவும் சேர்ந்து எத்திராஜனிடம் நீட்டினர். “கல்யாணத்துக்கு நீங்க கட்டாயம் வரணும்!”

“கட்டாயம் வருவேன்!” அழைப்பிதழைப் பிரித்து பார்த்தார். “கல்யாணத்துக்கு முந்தினநான் வந்து திருநெல்வேலியைச் சுற்றிப் பாத்துட்டுக் கல்யாணத்ல கலந்துக்க வேண்டியதுதான்!”

திருமண அழைப்பிதழை முழுமையாக

வாசித்தார். 'நிக்காஹ் முடிந்தவுடன் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு சஹன் சாப்பாடு பரிமாறப்படும்' என்கிற வாக்கியத்தை ஊன்றிக் கவனித்தார் எத்திராஜன்.

"கமர்தீன்! அதென்ன சஹன் சாப்பாடு?"

சிரித்தார் கமர்தீன். "பயப்படாதிங்க. இதுவும் பிரியாணி விருந்துதான். ஆனா இலைல பரிமாறமாட்டாங்க. இரண்டு பேர் மூன்று பேர் அதிகபட்சம் நான்குபேர் ஒரே தட்டில் கூற்றி அமர்ந்து சாப்பிட வேண்டும்!"

"அந்த தட்டு பார்க்க எப்படி இருக்கும்?"

"அந்த பீங்கான் தட்டில் சிவப்பு பச்சை நிறப் பூ வேலைகள் செய்யப்பட்டிருக்கும். பீங்கான் தட்டு கிடைக்காத இடங்களில் பெரிய எவர்சில்வர் தட்டில் சஹன் சாப்பாடு பரிமாறப்படும். சஹன் தட்டை மரவை, தாலா, தாம்பாளம் என்றும் கூறுவர்..."

"சஹன் சாப்பாட்டை வேலூர் முஸ்லிம் திருமணங்களில் நான் பார்த்ததில்லை கமர்தீன்!"

"இது அரபுநாட்டு பழக்கம். திருநெல்வேலி, காயல்பட்டினம் போன்ற தென்தமிழ்நாட்டு மாவட்டங்களிலும் இலங்கை மலேசியா போன்ற நாடுகளிலும் சஹன் சாப்பாடு இருக்கிறது. ஒரு பந்திக்கு நூறுபேர் சஹன் சாப்பாடு சாப்பிடலாம். இரண்டாவது பந்திக்கு அதே தட்டுகளைக் கழுவிப் பரிமாறுவார்கள்!"

"திருமணத்துக்கு வந்தோர் அனைவரும் சஹன் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட வேண்டும் என்பது கட்டாயமா?"

"இல்லை. இன்னொருத்தன் தொட்ட எச்சில் சாப்பாட்டை நான் சாப்பிடமாட்டேன் என்கிற முஸ்லிம்களும் இருக்கின்றனர். திருமணங்களுக்கு உங்களைப் போன்ற இந்து சகோதரர்களும் வருவர். இந்த இருவருக்கும் தனித்தனி இலையில் அல்லது தட்டில் பிரியாணி பரிமாறப்படும்!"

"சஹன் தட்டில் நால்வருக்கு எப்படி பிரியாணி பரிமாறுவர் கமர்தீன்?"

"சஹன் தட்டில் குறைந்தபட்சம் நூறுகிராம் மட்டன் பீஸ்கள் நான்குள்ள பிரியாணியைக் கொட்டுவர். தால்ச்சாவும் தயிர் பச்சடியும் இனிப்பு ஜாமும் சிக்கன் கிரேவியும் கூட வைப்பர். தட்டைச் கூற்றி உட்கார்ந்திருக்கும் நால்வரில் ஒருவர் பிரியாணி மலையை மட்டன் பீசுடன் நான்காகப் பிரிப்பார். சரியாகப் பங்கு பிரிக்காதவன்

நரகத்துக்குப் போவான் என நால்வரில் ஒருவர் முணுமுணுப்பார். பிரியாணி சாப்பிடும்போது கைக்கும் நோக்கக்கூடாது வாய்க்கும் நோக்கக்கூடாது. எச்சில் பருக்கை பக்கத்துப் பாகத்தில் போய் விழக்கூடாது. சஹன் சாப்பாட்டை நாகரிகமாய்ப் பதவிசாய்ச் சாப்பிட எழுதப்படாத சபை சட்டம் ஒன்று உள்ளது சார்!"

"சஹன் சாப்பாட்டின் பிளஸ் பாயின்ட்கள் என்ன கமர்தீன்?"

"சாப்பிடும் நால்வருக்கும் சகோதரத்துவம் மலரும். தன் வயிறு மட்டும் நிறையவேண்டும் என்கிற சுயநலம் ஒழியும். சாப்பாடு வீணாகாது. ஒருவர் குறைவாகச் சாப்பிட்டாலும் இன்னொருவர் நிறைவாகச் சாப்பிட்டுத் தட்டைக் காலி செய்துவிடுவார். பரிமாறும் நேரம் குறையும். சஹன் சாப்பாட்டில் ஒருவர் எவ்வளவு சாப்பிட்டார் என்பதைப் பந்தி பரிமாறுபவரால் யூகிக்க முடியாது."

"மைனஸ் பாயின்ட்?"

"திருமணவிருந்தைச் சமைப்பவருக்கு கூடுதலாகப் பத்து சதவீத செலவாகும். பார்ப்பா முஸ்லிம்கள் ஒருத்தனோட ஒருத்தன் எச்சில் சோற்றைச் சாப்பிடுவான்கன்ற கேலிகிண்டல் புரியாதவங்கிட்டயிருந்து எழும்!"

"சஹன் சாப்பாட்டைப் பரிமாறும் திருமணங்களில் சைவம் சாப்பிடுபவருக்குத் தனிப் பந்தி உண்டா?"

"கட்டாயம் உண்டு!"

"தென்மாவட்ட முஸ்லிம் திருமணங்கள் அனைத்திலும் சஹன் சாப்பாடு உண்டா?"

"முஸ்லிம்களில் ஷாபி, ஹனபி என இருவகை உண்டு, ஷாபியில் சஹன் சாப்பாடு உண்டு. ஹனபியில் கிடையவே கிடையாது!"

"சஹன் சாப்பாட்டில் தப்பித்தவறி கூட எச்சில் சாப்பாட்டை நால்வரில் ஒருவர் சாப்பிட சாத்தியம் இல்லையா?"

"எச்சிலை நாங்கள் இழிவாகப் பாவிப்பது இல்லை. கணவனின் எச்சில் மனைவிக்குத் தித்திக்கும். தாயின் எச்சில் குழந்தைகளுக்குத் தித்திக்கும். ஒரு நண்பனின் எச்சில் இன்னொரு நண்பனுக்குத் தித்திக்கவே செய்யும். ஒரு விஷயம் தெரியுமா உங்களுக்கு சார்? எங்கள் மதகுருமாரின் எச்சில் நீரைக் குடிக்க எங்கள் இளைஞர்களிடையே பலத்த போட்டி உள்ளது."

“ஸ்கூல் லைப்ல சகநண்பன் காக்கா கடி கடிச்சக் குடுத்த மிட்டாயை நாம எவ்வளவு விரும்பிச் சாப்பிடுவோம்? எல்லாத்துக்கும் மனசுதான காரணம் எத்திராஜன் சார்!”

“எங்கள்ல போன தலைமுறைவரைக்கும் புருஷன்கள் சாப்பிட்ட எச்சில் தட்டில்தான் மனைவிகள் சாப்பிட்டாங்க!”

ஆமோதித்தார் கமர்தீன்.

“இன்னொரு விஷயம் எத்திராஜன் சார்! இல்லாமைப் பின்பற்றுகிற பல பேர் பரிமாறுன சாப்பாட்டைப் பருக்கை மிஞ்சாம சாப்பிட்டுட்டுச் சாப்பிட்ட தட்டைக் கழுவிக் குடிச்சிருவாங்க. சாப்பிடும்போது சாப்பாட்டை விரல்கள்ல ஈஷிக்க மாட்டாங்க. வாயின் ஓரசாரங்களில் ஒரு சோத்துப் பருக்கை ஒட்டாது. சாப்பிடுவதை ஒரு கலைவடிவமாகப் பாவிப்பாங்க!”

“சஹன் சாப்பாட்டைப் பத்தி விளக்கமாகச் சொன்னீங்க கமர்தீன். நன்றி. இருந்து வேலூரை ஒருநாள் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுப் போங்க. நான் நன்கு சமைப்பேன். நீங்க விரும்பியதைச் சமைச்சுப் போடுறேன்!”

“உங்க அன்புக்கு நன்றி சார். மகனின் கல்யாணம் முடிஞ்சவுடன் சாவகாசமாக வருகிறோம். நாங்க இப்ப கிளம்புறோம்!”

“மகிழ்ச்சி!”

“நீங்க திருமணத்துக்கு முந்தினநாளே திருநெல்வேலி வந்தா தங்கிறதுக்கு ஆர்யா லாட்ஜ்ல ரும் போட்டிருக்கம். லாட்ஜின் தொடர்பு எண்ணை வாட்ஸப்ல அனுப்புறேன்!”

கமர்தீனும் மெஹர்னிசாவும் கிளம்பினர். திருநெல்வேலி. மேலப்பாளையம். மண்டபத்துக்குள் பிரவேசிக்கும் எத்திராஜனை கமர்தீன் வரவேற்றார்.

“வாங்க சார் வாங்க வாங்க!”

மேடையில் மாப்பிள்ளை அமர்ந்திருந்தான். முகத்தில் சேரா தொங்கியது. ஹஜரத் குத்பா ஓதினார். திருமணத்திற்குச் சம்மதம் தெரிவித்து மணமகன் நிக்காஹ் நாமாவில் கையெழுத்திட்டான். சம்மதம் தெரிவித்து மணமகன் கையெழுத்திட்டான். ஹஜ்ரத் துஆ ஓதினார். கோரலாய் ஆயீன்கள் ஒலித்தன. நிக்காஹ் இனிதே நிறைவேறியது. சம்பந்தியை எத்திராஜனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார் கமர்தீன்.

முதல் பந்தி பரிமாறப்பட்டது. கமர்தீன் எத்திராஜனைக் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றார். “தனி இலைல சாப்பிடுறீங்களா? சஹன் சாப்பாட்டுல நாலுல ஒருத்தரா போய் உக்கார்றீங்களா சார்?”

எத்திராஜன் சில நொடிகள் யோசித்தார். பின் “சஹன் சாப்பாடே சாப்பிடுறேன்!”

ஒரு இளைஞன் இரு மத்திம வயதினருடன் நாலாவதாய்ப் போய் அமர்ந்தார் எத்திராஜன். பிரியாணி பரிமாறப்பட்டது. பிரியாணியை நான்காய்ப் பிரித்தார். தனக்கு ஒரு சிறு கறித்துண்டை ஒதுக்கிக்கொண்டு மீதியை மூவருக்கும் தள்ளினார்.

மீதி மூவர் எத்திராஜனைப் பார்த்து முறுவலித்தனர். பதிலுக்கு எத்திராஜன் புன்னகைத்தார். பிரியாணியில் மனிதமும் சகோதரத்துவமும் ருசித்தது. எண்பத்தியைந்து வருடங்களில் தான் சாப்பிட்ட உணவுகளிலேயே மிகச் சிறந்ததாக இந்த சஹன் சாப்பாட்டை உணர்ந்தார். இல்லாமியனுக்கும் இந்துவுக்கும் இருந்த இருக்கும் இருக்கப்போகும் தொப்புள் கொடி உறவு அடர்ந்தது. ஆயிரம் அரசியல் கட்சிகள் பிரித்தானும் சூழ்ச்சிகள் செய்தாலும் பிரிக்கமுடியாத யுகங்களுக்கும் தொடரப்போகும் பந்தம் இறுகியது. இருபது விரல்களுக்குள் மனிதநேயமும் பேரன்பும் சவ்வூடுபரவல் நிகழ்த்தின. சாப்பாட்டுத் தட்டு பருக்கை மிச்சமில்லாமல் காலியானது.

ஆறு மாதங்களுக்குப் பின்... எத்திராஜனின் பிறந்தநாள் வந்தது. தனது நான்கு மகன்களின் குடும்பங்களையும் வரவழைத்தார்.

முழுநீள வாழை இலையில்... சாப்பாட்டைக் குன்று போல் குவித்தார். நடுவில் குழி தோண்டி சாம்பார் ஊற்றினார். கூட்டு பொறியல் ஊறுகாய் அப்பளம் வைத்தார். இலையைச் சுற்றி எத்திராஜனின் நான்கு மருமகன்கள் மகன்கள் ஆறுபேரன் பேத்திகள் மொத்தம் பதினைந்து பேர் அமர்ந்தனர்.

“சாப்பிட ஆரம்பிப்போம் நம் சஹன் சாப்பாட்டை!”

பதினைந்து கைகள் அள்ளி அள்ளிச் சாப்பிட ஆரம்பித்தன. மகன் மருமகன் பேரன் பேத்திகளுக்குத் தாய்ப் பறவையாக ஊட்டிவிட்டார் எத்திராஜன்.

மனிதஎச்சில்கள் தேவாமிர்தமாய் உயிரின் ஆணிவேர் வரை தித்தித்தன. ■

எரியும் பணிக்காடு

ஒரு குவளைத் தேவீருக்கு எப்படி இத்தனை வலிமை என்று யோசித்துப் பார்க்கிறேன். அதிகாலையானாலும் அந்திமாலையானாலும் மனம் தானே தேவீர் குவளையைத் தேடிவிடுகிறது பாவ்லோ பரிசோதனை நாயைப் போல. இதழோடு உறவாடும் ஒரு குவளைத் தேவீர்த்துளிகள் இதயத்தை இம்சித்துக்கொண்டிருக்கும் எத்தனையோ இன்னல்களை மறக்க வைக்கும் மாமருந்தாகும். நம்மில் பலருக்கு இதுதான் ஒருவேளை உணவும் கூட. நாம் சாதாரணமாகக் கடந்து செல்லும் ஒரு குவளைத் தேவீருக்குப் பின்னால் ஒளிந்திருக்கும் கனத்த வரலாற்றை எடுத்தியம்பும் நூல்தான் 'எரியும் பணிக்காடு'.

ஆங்கிலத்தில் 'Red Tea' என்ற பெயரில் பி.எச். டேனியல் அவர்களால் எழுதப்பட்டுத் தமிழில் இரா.முருகவேள் அவர்களால் மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்ட நூல் இது.

உயர்ந்த தேயிலைத்தோட்டங்களின் அடிவாரத்தில் உள்ளாகப் புதைந்திருக்கும் கண்ணீரையும் செந்நீரையும் கடுங்குளிரில் உறைந்து விடாமல் நம்மனத்தின் ஆழத்தில் கச்சிதமாகக் கடத்துகிறது இந்நூலின் எழுத்தாக்கம். இந்நூலின் ஆசிரியர் தேயிலை எஸ்டேட்டில் தலைமை மருத்துவ அதிகாரியாகப் பணியாற்றியவர், தொழிலாளர்களுக்குத் தேயிலைத் தோட்டங்களில் இழைக்கப்படும் தொல்லைகளை நேரடியாக உணர்ந்தவர் என்பதால்தான் உழைக்கும் மக்களுக்கு ஊறு விளைவிக்கும் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து இந்நூலை வலி நிறைந்த வரலாற்று நவீனமாக அமைக்கமுடிந்தது. 'நீங்கள் கதகதப்பாய் உறிஞ்சிக் குடிக்கும் ஒவ்வொரு துளி தேவீரிலும் கலந்திருக்கிறது எமது உதிரம்' என்ற வரிகள் அடுத்தமுறை தேவீர் குவளையைத் தொடும்போது நம்மையும் அறியாமல் தேவீரின் நிறத்தின் மீதொரு வெறுப்புணர்வை விதைக்கிறது. அப்போதுதான் என் பேராசிரியர் இந்நூலை எனக்குப் பரிந்துரை செய்தபோது 'இந்நூலை முழுமையாகப் படித்தபிறகு நீ தேவீர் அருந்துவதை வெறுத்தால் அதற்கு நான் பொறுப்பல்ல' என்று கூறியதன் அர்த்தத்தை உணர்ந்தேன்.

வறுமையின் பிடியில் வாடித் தவித்த மக்களிடம் நயமாகப் பேசிக் கூட்டம் கூட்டமாகத் தேயிலைத் தோட்டத்திற்கு அழைத்துச்செல்லும் கங்காணிகளின் உண்மையான முகத்தை, எஸ்டேட்டின் குளிரில் எட்டிப்பார்க்கும் தருணத்தில் மனமுடையும்

விடுதலை பெறாத தேயிலைத் தொழிலாளர்கள்

செ.பாலுஆனந்த், இளங்கலைத் தமிழ் மூன்றாமாண்டு
தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை

தொழிலாளர்களின் நிலையை இந்நூல் பதிவு செய்கிறது. ஆங்கிலேயர்களின் ஆசைகளுக்கு இணங்காத பெண்கள் பூட்ஸ் கால்களுக்கு இரையான செய்தியையும் எடுத்தியம்புகிறது.

முதுகெலும்பு முறியும் அளவிற்குக் கிள்ளிய தேயிலைகளை எடையிடும்போது இவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டும் எஸ்டேட்டின் உதவியாளர்கள் ஒருபுறம், ஊனை உருக்கும் கடுங்குளிர் ஒருபுறம், கடன் கொடுத்துவிட்டு அவர்களைக் கடனாளியாக்கி எஸ்டேட்டை விட்டு வெளியேறவிடாமல் கொத்தடிமையாக்கும் செல்வந்தர்கள் ஒருபுறம், இருக்கின்ற இன்னல்கள் எல்லாம் போதாது என்று வருடம் தவறாமல் வந்து தொழிலாளிகளை வாட்டும் மலேரியா காய்ச்சல் ஒருபுறமென அடுத்தடுத்து வரும் அலைகளென அடுக்கிவரும் துன்பங்களிருந்து கருப்பனும் அவனது மனைவி வள்ளியும் மீண்டனரா? என்பதுதான் கதை.

சர் பெர்சிவல் கிரிபித் என்பவர் எழுதிய 'இந்தியத் தேயிலைத் தொழிலின் வரலாறு' (The History of Indian Tea Industry) எனும் புத்தகம் பேச மறந்துபோன இந்தியத் தொழிலாளர்களின் வலியை உயிர்த்தியாகத்தை எடுத்துரைப்பது இந்நூலின் சிறப்பு.

இந்தக் கொரோனா காலத்தில் ஏதேனும் புத்தகத்தைப் பரிந்துரை செய்யுங்கள் என்று கேட்ட அநேகருக்கு நான் பரிந்துரைத்த முதல் நூல் இதுவாகத்தான் இருக்கும். துன்பியல் கொண்ட இந்நூலை எனக்கு ஏன் பரிந்துரை செய்தாய்? என்று என்னிடம் கேட்டவர்களும் உண்டு. இதுபோன்ற பெருந்தொற்றுக் காலத்தில், எஸ்டேட்டில் இருந்து எப்படியாவது மீண்டுவிடுவோம் என்று போராடிய கருப்பன் மற்றும் வள்ளியின் மனவலிமையை நாமும் பெறவேண்டும் என்பதற்கே இந்நூல் என் பரிந்துரை பட்டியலில் முதல் இடத்தைப் பிடித்தது. நான் முன்பொருமுறை ஊட்டியில் உள்ள தேயிலை எஸ்டேட்டிற்குச் சென்றிருந்தபோது பார்வையாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தேவீரின் சுவையும் அங்குள்ள தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்படும் தேவீரின் சுவையும் வேறுபட்டு இருந்ததை உணர்ந்தேன். அது எனக்கு அப்போது பெரியதாகத் தெரியவில்லை. இந்நூலைப் படித்த பிறகு தேயிலை மணக்கும் அளவிற்குத் தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்பவர்களின் வாழ்வு அன்றிருந்து இன்றுவரை மணக்கவில்லை என்பது உறுதியாகிறது.

தமிழக காவல்துறை மற்றும்
படைப்புக்குழுமம் இணைந்து நடத்தும்

மதுவிலக்கு விழிப்புணர்வு குறும்பட போட்டி-2020

விரைவில்

போட்டி குறும்பட

இயக்குனர் **கே. பாக்யராஜ்**

கால அளவு
8- நிமிடங்களுக்குள்

கடைசி நாள்
பின்னர் அறிவிக்கப்படும்

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி

Padaippu Media Networks, #23 Third Floor, Aarthi Arcade,
R.K. Salai, Mylapore, Chennai - 600 004

